LEJYON

KAYIP CESEDİN PEŞİNDE

BRANDON SANDERSON

AKILÇELEN kitaplar

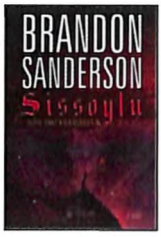
Sıra dışı zihinsel rahatsızlığı nedeniyle farklı farklı kişilikler geliştirebilen bir adam: Stephen Leeds ya da herkesin onu tanıdığı ismiyle Lejyon. Ortaya çıkardığı kişilikler, daha doğrusu halüsinasyonları pek çok alanda dudak uçuklatan yeteneklere ve bilgiye sahip olmakla kalmıyor, karşı karşıya kaldığı farklı gizemleri gün yüzüne çıkarması için Lejyon'a yardım ediyorlar. Üstelik birbirlerinden haberdarlar ve bazıları da kendisinin bir halüsinasyon olduğunu biliyor.

Stephen Leeds ve halüsinasyonları, bu sefer çalınmış bir cesedin peşinde. Önemli olan ceset değil cesedin bildikleri; çünkü bir zamanlar görev yaptığı biyoteknoloji firmasının yetkilileri, ölmeden önce bazı çok gizli bilgileri DNA'sına kodlamış olduğu görüşünde. Bu çok gizli bilgiler yanlış ellere geçecek olursa, olaylar hiç beklenmedik şekilde gelişebilir.

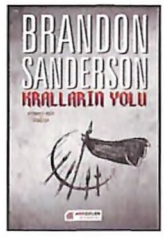
Bu arada, Stephen'in halüsinasyonlarıyla kurduğu ve hassas dengelere oturan ilişki de her geçen an dengesini biraz daha kaybeder gibi görünüyor. Lejyon, bir önceki vakada nasıl olup da halüsinasyonlarından birinin elindeki silahı ateşlediğini hâlâ tam anlamıyla çözebilmiş değil ve halüsinasyonlarından bazıları, Stephen'in kafasında kaç kişiliğe uygun yer olduğu konusunda epey kesin fikirlere sahipler.

Acaba Stephen kendini bir arada tutmayı daha ne kadar sürdürebilecek?

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları

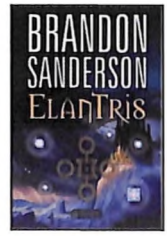
Sissoylu (4 kitap)

Fırtınaışığı Arşivi (2 Kitap)

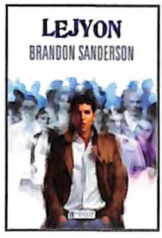
Beyaz Kum

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (2 Kitap)

Lejyon (2 Kitap)

₺18,50

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382
ISBN 978-605-2382-10-3
9 786052 382103

LEJYON

KAYIP CESEDİN PEŞİNDE

LEJYON

KAYIP CESEDİN PEŞİNDE

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Deniz Evliyagil

AKILÇELEN
kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26062

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Legion: Skin Deep, Brandon Sanderson

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

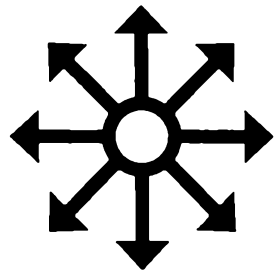
ISBN: 978-605-2382-10-3

Ankara, 2017

Türkçesi : Deniz Evliyagil
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Salmat Basım Yayıncılık Ambalaj Sanayi Ltd. Şti.
Sebze Bahçeleri Cad. Arpacıoğlu İşhanı
No: 95/1 İskitler Ankara

Benim dışımda kitaplarımdan birini okuyan
ilk kişi olan Greg Creer'e...
Beni yüreklendirdiğin için teşekkürler, dostum.

Birinci Bölüm

1

"Bu kızın maksadı ne?" diye sordu Ivy. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, masanın etrafında dolanıyordu. Bugün sarı saçlarını, oradan buradan fırlayan tehditkâr şişlerle sımsıkı bir topuz yapmıştı.

Onu görmezden gelmeye çalıştım ama nafile.

"Servet avcısı olmasın?" diye sordu Tobias. Koyu renk teni ve tüm heybetiyle, masada yanıma oturmak için bir sandalye çekti. Her zamanki rahat takımlarından birini giymiş, kravat takmamıştı; kristal avizelerle aydınlatılmış, fonda piyano müziği çalan salonla gayet uyumluydu. "Kadınların çoğu Stephen'ın zekâsından ziyade sadece parasını görüyor."

"Babası gayrimenkul kralı," dedi Ivy bu fikri savuştururcasına elini sallayarak. "Değil boğazına, burnuna kadar para içinde yüzüyor." Masanın üzerinden eğilip yemek arkadaşımı daha yakından inceledi. "O burun da, bu arada, en az göğüsleri kadar bıçak altına yatmış."

Kendimi gülümsemeye zorladım ve tüm dikkatimi yemek

arkadaşıma vermeye çalıştım. Ivy'yle Tobias'a şimdiye kadar çoktan alışmıştım. Onlar benim elim ayağımdı.

Yine de halüsinasyonlarınız etraftayken bir randevudan keyif almak biraz zor olabiliyor.

"Evet..." dedi randevum olan Sylvia, "Malcolm bana senin bir tür dedektif olduğunu söyledi." Çekingen bir şekilde gülümsedi.

Elmaslar ve vücudunu saran siyah elbisesi içinde göz kamaştırıcı görünen Sylvia, benim için gereğinden fazla endişelenen bir arkadaşımın arkadaşıydı. Bu tanışma yemeğini kabul etmeden önce Sylvia beni ne kadar araştırmıştı acaba, merak etmeden edemedim.

"Dedektif mi?" dedim. "Evet, sanırım böyle de denebilir."

"Ben az önce dedim bile!" diye karşılık verdi Sylvia çınlayan bir kahkaha atıp.

Ivy gözlerini devirdi, Tobias'ın onun için çektiği sandalyeye oturmayı reddetti.

"Ama aslına bakarsan," dedim Sylvia'ya, "belki 'dedektif' sözü sana yanlış bir fikir verebilir. Ben uzmanlık gerektiren birtakım problemleri olan insanlara yardım ediyorum sadece."

"Batman gibi!" dedi Sylvia.

Tobias ağzındaki limonatayı püskürttü. Masa örtüsü lekelendi ama Sylvia –doğal olarak– görmedi tabii.

"Tam olarak... öyle değil," dedim.

"Aman ben öyle aptal aptal konuşuyorum işte," dedi Sylvia şarabından bir yudum daha alarak. Yemeğe daha yeni başladığımız hâlde şimdiden epey şarap içmişti. "Ne tür sorunlar-

la uğraşıyorsun? Bilgisayarla ilgili şeyler mi? Ya da güvenlik? Mantık yürütme?"

"Hım, üçü de. Ve başka şeyler."

"Bu bana... çok da uzmanlaşılmış bir şey gibi gelmedi," dedi Sylvia.

Haksız da değildi. "Bunu açıklamak biraz zor. Ben bir şekilde pek çok alanda uzmanım."

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Probleme bağlı."

"Bir şeyler saklıyor," dedi Ivy. Kolları hâlâ göğsünde bağlıydı. "Sana söylüyorum, Steve. Bu kızın gizli bir maksadı var."

"Herkesin vardır," diye karşılık verdim.

"Efendim?" dedi Sylvia kaşlarını çatarak. Tam o sırada kolunun üstünde peçete serili bir garson salata tabaklarımızı alıyordu.

"Yok bir şey," dedim.

Sylvia sandalyesinde kıpırdandı, ardından şarabından bir yudum daha aldı. "Onlarla konuşuyordun, değil mi?"

"Demek beni araştırdın?"

"Bir kız daima dikkatli olmalı, değil mi? Sonuçta dünyada bir sürü gerçek manyak var."

"Durum tamamen kontrolüm altında," dedim. "Bundan emin olabilirsin. Birtakım şeyler görüyorum ama neyin gerçek olduğunun, neyin gerçek olmadığının tamamen farkındayım."

"Dikkatli ol, Stephen," dedi Tobias yanımdan. "İlk randevu için tehlikeli sularda dolaşıyorsunuz. Bunun yerine mimariden falan bahsetseniz?"

Çatalımla tık tık ekmek tabağına vurduğumu fark ettim ve hemen durdum.

"Bu binayı Renton McKay tasarlamış," diye devam etti Tobias o her daim sakin ve rahatlatıcı ses tonuyla. "Hareketli elemanların ve yukarı doğru artan geometrik tasarımların salona nasıl bir ferahlık verdiğine dikkatini çekerim. İsterlerse iç mekânı her yıl baştan sona yenileyerek hem yeme içme yeri hem de sanatsal enstalasyon olan bir restoran yaratabilirler."

"Psikolojik durumum o kadar ilginç değil aslında," dedim. "Şu mekâna baksana. Burayı Renton McKay'in yaptığını biliyor muydun? Kendisi—"

"Yani gerçekten bir şeyler görüyorsun," diye sözümü kesti Sylvia. "Hayal gibi mi?"

İçimi çektim. "Öyle büyük bir şey değil. Burada olmayan insanlar görüyorum."

"Hani şu adam gibi," dedi. "Filmi vardı ya."

"Aynen. Onun gibi. Ama o deliydi, ben değilim."

"Ah, tabii," dedi Ivy. "Kızı rahatlatmak için ne harika bir yol. Hadi nasıl deli olmadığını tüm detaylarıyla açıklasana."

"Senin bir terapist gibi davranmaz gerekmez mi?" diye cevabı yapıştırdım Ivy'ye. "Şu alaycılığın dozunu biraz azaltsan şahane olur."

Ivy'nin bunu yapması imkânsızdı. Alaycılık onun anadili gibi bir şeydi, gerçi 'derin hayal kırıklığı' ve 'lütfen tenezzül etme' dillerinde de bayağı akıcıydı. Aynı zamanda iyi bir arkadaştı. Şeey, iyi bir hayali arkadaş diyelim.

Kadınlarla ilişkim konusunda biraz hassastı sadece. Sandra bizi terk edip gittiğinden beri böyleydi.

Sylvia kaskatı kesilmiş bir hâlde beni süzdü ve Ivy'ye yüksek sesle karşılık verdiğimi ancak o zaman fark ettim. Kız benim de ona baktığımı fark edince suratına 6 numara kızıl saç boyası kadar sahte bir gülümseme yapıştırdı. İçim ezildi. Ivy ne derse desin Sylvia çekici bir kızdı. Ayrıca her ne kadar hayatım giderek kalabalıklaşsa da aynı zamanda bir o kadar ıssız olduğu da söylenebilirdi.

"Yani..." dedi Sylvia, sonra sustu. Başlangıç yemeklerimiz gelmişti. Marul yaprağında alengirli bir şey sipariş etmişti. Ben daha güvenli görünen tavuklu bir şey seçmiştim. "Yani, ıı... Az önce onlardan biriyle konuşuyordun, değil mi? Hayali bir insanla?" Çok belli ki nezaketen sorması gerektiğine kanaat getirmişti. Kim bilir belki de terbiyeli hanımefendilerin görgü kuralları kitabında, bir erkekle psikolojik sorunları üzerine nasıl hoşbeş edilir diye bir bölüm vardı.

"Evet," dedim. "Onlardan biriyle konuştum. Ivy'yle."

"Bir... hanımla?"

"Bir kadınla," dedim. "Nadiren bir hanımefendi gibi davranır."

Ivy burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Olgunluğuna hayran kaldım, Steve."

"Kişiliklerinden kaçı kadın?" diye sordu Sylvia. Daha yemeğine dokunmamıştı.

"Onlar benim kişiliklerim değil," dedim. "Benden bağımsızlar. Bende çoklu kişilik bozukluğu yok. Eğer ille bir şey diyeceksek, şizofrenim."

Bu aslında psikologlar arasında bir tartışma konusu hâlâ. Gördüğüm halüsinasyonlara rağmen şizofren profiline uy-

muyorum. Hiçbir profile uymuyorum. Ama bunun ne önemi var ki? Sonuçta kendimi gayet iyi idare ediyorum. Çoğu zaman.

Sylvia'ya gülümsedim. Hâlâ yemeğinden tek bir çatal almamıştı. "Abartılacak bir şey değil. Büyük ihtimalle suretlerim, sık sık kendimle baş başa kaldığım yalnız çocukluğumun bir sonucu sadece."

"Aferin," dedi Tobias. "Şimdi konuyu kendi tuhaflıklarından uzaklaştır ve biraz da ondan bahsedin."

"Evet," dedi Ivy. "Ne sakladığını öğren."

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

Sylvia bir an duraksadı, sonra nihayet çatalına uzandı. Bir çatalın hareket ettiğini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. "İki kız kardeşim var," dedi. "İkisi de benden büyük. Maria bir şirkette pazarlama danışmanı olarak çalışıyor. Georgia, Cayman Adaları'nda yaşıyor. Avukat..."

O anlatmaya devam ederken nihayet biraz rahatladım. Tobias tebrik mahiyetinde limonata bardağını kaldırdı. Faciayı savuşturmuştuk.

"Eninde sonunda onunla bunu konuşmak zorunda kalacaksın," dedi Ivy. "Biz öyle kolayca görmezden gelebileceği bir şey değiliz."

"Evet," dedim yavaşça. "Ama şimdilik ilk randevuyu atlatsam yeter."

"Ne dedin?" Sylvia anlatmaya ara verip bize baktı.

"Bir şey yok," dedim.

"Babasından bahsediyordu," dedi Tobias. "Bankacıymış. Emekli olmuş."

"Ne kadar süre bankacılık yaptı?" diye sordum, içimizden birinin kızı dinlediğine sevinerek.

"Kırk sekiz yıl! Artık çalışması gerekmediğini söyleyip durduk ama..."

Gülümsedim ve o anlatırken tavuğumu kesmeye koyuldum.

"Etraf temiz," dedi arkamdan bir ses.

İrkildim, dönüp arkama baktım. J.C. komi üniforması içinde, elinde kirli tabaklarla dolu bir tepsiyle dikiliyordu. Köşeli çenesiyle J.C. yapılı ve güçlü bir adam, soğukkanlı bir katildi. Ya da o öyle olduğunu iddia ediyordu.

Tabii o da bir halüsinasyondu. J.C., tepside taşıdığı tabaklar ve beyaz komi ceketinin altında göze çarpmayacak şekilde taşıdığı tabancası... Hepsi halüsinasyondu. Buna rağmen defalarca hayatımı kurtarmıştı.

Ama bu onu gördüğüme sevindiğim anlamına gelmiyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye tısladım.

"Suikastçıları kolluyorum," dedi J.C.

"Bir randevudayım!"

"Bu da dikkatin dağınık olacak demek," dedi J.C. "Bir suikasta uğraman için en uygun zaman."

"Sana evde kalmanı söylemiştim!"

"Evet, evet, biliyorum. Suikastçılar da bunu duymuş olabilir. O yüzden gelmem lazımdı." Beni dirseğiyle dürttü. Bunu hissettim. Hayal ürünü olabilirdi ama bana tamamen gerçek geliyordu.

"Fıstık gibi kız, çiroz. Aferin!"

"Yarısı plastik," dedi Ivy soğukça.

"Arabam da öyle," dedi J.C. "Yine de güzel görünüyor."

Ivy'ye sırıttı, ardından bana doğru eğildi. "Düşünüyordum da sen acaba..." Başıyla Ivy'yi işaret etti, sonra ellerini göğsüne götürüp avuçluyor gibi yaptı.

"J.C.," dedi Ivy sertçe, "sen az önce Steve'e beni daha büyük göğüslü hayal ettirmeye mi çalıştın?"

J.C. omuz silkti.

"Sen," dedi Ivy, "şu dünya üzerindeki en iğrenç hayali varlıksın. Gerçekten. Kendinle gurur duymalısın. Bugüne dek senden daha rezil biri hayal edilmemiştir."

İkisi bir dargın bir barışık bir ilişki yaşıyordu. Belli ki ben fark etmeden yine ayrılmışlardı. Buna ne anlam vereceğimi hiç bilmiyordum... suretlerimden ikisi ilk kez romantik bir ilişki yaşıyordu.

Tuhaf olan, J.C.'nin Ivy'yi başka bir vücutla hayal etmemi istediğini kelimelere dökmekten tamamen aciz olmasıydı. J.C. kendisinin bir halüsinasyon olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten hiç hoşlanmıyordu. Bu onu rahatsız ediyordu bir şekilde.

J.C. gözleriyle salonu taramaya devam etti. Kendi varlığıyla ilgili apaçık problemlerine rağmen güvenlik konusunda çok dikkatli ve gerçekten iyiydi. Benim hayatta fark etmeyeceğim şeyleri görürdü, dolayısıyla bize katılması iyi olmuş olabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordum ona. "Bir terslik mi var?"

"Paranoyak sadece," dedi Ivy. "Bir keresinde de postacıyı terörist zannetmişti, hatırlasana."

J.C. salonu taramayı bıraktı, bakışları üç masa ilerimizde oturan bir kadına takıldı. Koyu renk tenli, şık bir pantolon-ceket takım giymiş olan kadın, ben onu fark ettiğim anda hemen yanındaki pencereye döndü. Dışarısı karanlıktı, camdan bizim

bulunduğumuz yer yansıyordu. Kadın pekâlâ hâlâ bizi izliyor olabilirdi.

"Ben bir kontrol edeyim," dedi J.C. yanımızdan uzaklaşırken.

"Stephen..." dedi Tobias.

Tekrar masaya döndüm ve Sylvia'yı yine beni süzerken buldum. Elindeki çatal unutulmuş gibi gevşek duruyordu ve gözleri hayretle büyümüştü.

Kendimi zorlayarak kıkırdadım. "Kusura bakma! Bir şey dikkatimi dağıttı."

"Ne?"

"Önemli değil. Annenden bahsediyordun—"

"Dikkatini ne dağıttı?"

"Bir suret," dedim gönülsüzce.

"Bir halüsinasyon mu yani?"

"Evet. Onu evde bırakmıştım. Kendi başına çıkıp gelmiş."

Sylvia gözlerini yemeğine dikti. "İlginç... Biraz daha anlatsana."

Yine kibarlık ediyordu. Öne eğildim. "Düşündüğün gibi değil, Sylvia. Suretler benim parçalarım, bildiklerimi bölüştürdüğüm muhafazalar sadece. Şey gibi... Hatıraların kalkıp etrafta dolaşması gibi."

"İkna olmadı," dedi Ivy. "Nefesi sıklaştı. Parmakları gergin... Steve, senin hakkında düşündüğünden fazlasını biliyor. Şaşırmış numarası yapmıyor, daha ziyade sanki Karındeşen Jack'le yemeğe çıkması için oyuna getirilmiş de sakin kalmaya çalışıyormuş gibi."

Bu bilgiye başımı salladım. "Endişe edilecek bir şey değil." Bunu daha önce zaten söylemiş miydim? "Suretlerimden her

biri bana kendi alanında yardım ediyor. Ivy psikolog. Tobias tarihçi. Onlar—"

"Peki az önce gelen?" diye sordu Sylvia başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak. "Gelmesini beklemediğin hâlde gelen?"

"Yalan söyle," dedi Tobias.

"Yalan söyle," dedi Ivy. "Balet olduğunu falan söyle."

"J.C.," dedim bunun yerine, "eski bir deniz komandosu. Bir SEAL. Bana bu tür konularda yardımcı oluyor."

"Bu tür konular mı?"

"Güvenlik meseleleri. Gizli operasyonlar. Tehlikede olabileceğim her tür durum."

"Sana insanları öldürmeni mi söylüyor?"

"Öyle değil. Peki, tamam, bir bakıma öyle. Ama genellikle espri yapıyordur."

Ivy inledi.

Sylvia ayağa kalktı. "İzninle. Lavaboya gitmem gerekiyor."

"Elbette."

Çantasını ve şalını alıp gitti.

"Geri gelmeyecek değil mi?" diye sordum Ivy'ye.

"Şaka mı yapıyorsun? Kıza az önce, sana insanları öldürmeni söyleyen görünmeyen bir adamın sen çağırmadığın hâlde buraya geldiğini söyledin."

"En başarılı sosyal aktivitemiz değildi," diye ona katıldı Tobias.

Ivy içini çekip Sylvia'nın sandalyesine oturdu. "Son seferden iyiydi en azından. Ne kadar dayandı? Yarım saat?"

"Yirmi dakika," dedi Tobias, restoranın antika salon saatine bir göz atıp.

"Bunu bir şekilde halletmemiz lazım," diye fısıldadım. "Her romantik ilişki ihtimalinde böyle dağılıp saçmalayamayız."

"J.C.'yle ilgili o şeyleri söylemene hiç gerek yoktu," dedi Ivy. "Bir şeyler uydurabilirdin. Bunun yerine tutup gerçeği söyledin. Korkutucu, utanç verici J.C. gerçeğini."

İçeceğime uzandım. Şık şarap kadehinde limonata. Kadehi yavaşça çevirdim. "Benim hayatım yalan, Ivy. Yalancı arkadaşlar. Yalancı muhabbetler. Wilson'ın izinde olduğu günler genellikle tek bir gerçek insanla bile konuşmuyorum. Bu yüzden bir ilişkiye yalanla başlamak istemedim sanırım."

Üçümüz sessizlik içinde öylece oturduk, ta ki J.C. koşturarak geri gelene kadar. Karşısına gerçek bir garson çıkınca yana kaçıp bir zikzak çizdi ve masaya ulaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Ivy'den tarafa bir bakış atıp. "Pilici kaçırdın mı?"

Kadehimi ona doğru kaldırdım.

"Kendine bu kadar yüklenme, Stephen," dedi Tobias, elini omzuma koyarak. "Sandra unutulması zor bir kadın ama yaralar eninde sonunda iyileşir."

"Yaralar iyileşmez, Tobias," dedim. "Yara kelimesinin tanımında bu var bir bakıma." Kadehimi çevirdim, buzdan yansıyan ışığa baktım.

"Evet, iyi, neyse ne," dedi J.C. "Duygular, metaforlar vesaire vesaire. Bakın, bir sorunumuz var."

Ona baktım.

"Şu az önce gördüğümüz kadın var ya?" dedi işaret etmek için elini kaldırıp. "O—" Aniden sustu. Kadının sandalyesi boştu, yemeği yarım bırakılmıştı.

"Gitme vakti mi?" diye sordum.

"Evet," dedi J.C. "Hemen."

2

"Zen Rigby," dedi J.C., hep birlikte aceleyle restorandan çıkarken. "Özel güvenlik... Fakat içinde bulunduğumuz durumda bu havalı unvan aslında 'iş üstünde katil'e tekabül ediyor. Kadının muhtemel kurbanlarının listesi en az senin psikolojik profilin kadar uzundur, çiroz. Ama aleyhine hiç kanıt yok. İşinde iyi."

"Dur biraz," dedi Ivy diğer yanımdan. "Yani bu gece restoranda gerçekten bir kiralık katil mi vardı?"

"Belli ki öyle," diye karşılık verdim. J.C. ancak benim bildiklerimi biliyor olabilirdi, dolayısıyla tüm söyledikleri benim hafızamın derinliklerinden bir yerden çıkıp geliyordu. Yaptığım işler dolayısıyla düzenli olarak ajanların, casusların ve profesyonel suikastçıların listesine göz atardım.

"Harika," dedi Ivy, J.C.'ye bakmadan. "Bu herifle yaşamak şimdi iyice çekilmez olacak."

Restorana giderken J.C.'nin zoruyla rezervasyon listesine bir göz gezdirmiştim. Basit bir göz atmayla kafama giren bu bilgi böylece suretlerimin erişimine açılmıştı.

"Carol Westminster," diye listedeki isimlerden birini söyledi J.C. "Bu takma ismi daha önce de kullanmıştı. O kadın kesin Zen'di."

Restoranın önünde vale noktasında durduk. Yağmurlu gecede ıslak yoldan geçen arabaların lastikleri ıslık gibi ötüyordu. Yağmur şehrin her zamanki keskin kokusunu bastırmıştı; şimdi yıkanmayan bir evsiz gibi değil de yakın zamanda yıkanmış bir evsiz gibi kokuyordu. Bir adam vale makbuzumuzu sordu ama onu görmezden gelip arabayı getirmesi için Wilson'a mesaj yazmaya koyuldum.

"Kadının iş üstünde olduğunu söyledin, J.C.," dedim mesajı gönderirken. "Kim için çalışıyor peki?"

"Emin değilim," dedi J.C. "Son duyduğumda kendine yeni bir yuva arıyordu. Zen öyle rasgele bir cinayet için kiralanan suikastçılardan değil. Şirketler onu uzun vadeli kiralıyor ve pisliklerini temizlemekte, yasal olarak kuşkulu yollarla sorunlarını çözmekte kullanıyorlar."

Bunları derinlerde bir yerde biliyordum ama J.C.'nin söylemesi, ondan duymam daha etkili oluyordu. Ben deli değilim. Kompartımanlara ayrılmış durumdayım. Ne yazık ki suretlerim... Eh, onlar biraz kaçık olabilir. Şu anda Tobias öbür tarafa dönmüştü ve Stan'in –zaman zaman duyduğu gaipten sesin– onu yağmur konusunda uyarmadığına dair bir şeyler mırıldanıyordu. Ivy yakınlardaki bir direğin üzerindeki bir dizi böcek deliğine bakmamak için bariz bir çaba gösteriyordu. Durum hep bu kadar kötü müydü?

Tobias başını iki yana sallayıp nihayet gökyüzünü teftiş et-

meyi bıraktı, bana döndü. "Basit bir tesadüf de olabilir," dedi. "Kiralık katiller de herkes gibi yemeğe çıkabilir."

"Olabilir," dedi J.C. "Gerçi eğer tesadüfse çok gıcık olacağım."

"Bu gece birini vurmak için yanıp tutuşuyorsun, ha?" diye sordu Ivy.

"Evet, tabii, o da var. Ama o yüzden değil. Tesadüflerden nefret ederim. Herkesin seni öldürmeye çalıştığını varsaydığında hayat çok daha basit oluyor."

Wilson'dan cevap geldi: *Eski bir arkadaşın geldi. Seninle konuşmak istiyor. O da arabada. Sorun olur mu?*

Tekrar mesaj attım: *Kim?*

Yol Chay.

Kaşlarım çatıldı. Yol? Kiralık katili o mu tutmuştu yoksa? *Tamam*, yazdım.

Birkaç dakikaya ordayız, yazdı Wilson.

"Hey," dedi J.C. ileriyi işaret ederek. "Şuna bak."

Biraz ilerde Sylvia, takım elbiseli bir adamla arabaya biniyordu. Glen! *Mag* muhabiri. Glen, Sylvia'nın kapısını kapattı, bana bakıp eski moda fötr şapkasına dokundu, omuz silkti, sonra arabanın diğer tarafına dolanıp bindi.

"O kızın gizli bir maksadı olduğunu biliyordum," dedi Ivy. "Hepsi oyundu. İddiaya varım tüm konuşmalarınızı kaydetmiştir."

İnledim. *Mag*, tabloidlerin en fecisiydi. Kendi uydurmalarının arasına yeterince de gerçek karıştırıp okurlarda bir ölçüde güven uyandıran türden tabloidlerden. Hayatımın bü-

yük bölümünde ana akım medyanın ilgisinden uzak kalmayı başarmıştım ama son zamanlarda gazeteler ve haber siteleri üzerime gelmeye başlamıştı.

J.C. sıkıntıyla başını iki yana salladı, ardından biz arabayı beklerken etrafı kolaçan etmeye gitti.

"Seni bir şeyler döndüğü konusunda uyardım," dedi Ivy. Kollarını yine göğsünde kavuşturmuştu; valelerle birlikte tentenin altına duruyorduk. Tenteye tıp tıp yağmur yağıyordu.

"Biliyorum."

"Normalde daha şüphecisindir. Kadınların kör noktan hâline gelmesinden endişeleniyorum."

"Bunu dikkate alacağım."

"Ve J.C. yine senin sözünden çıkmaya başladı. Sen ona açıkça evde kalmasını söylemişken kendi başına çıkıp gelmeler falan? Üstelik daha İsrail'de olanları oturup konuşmadık."

"O olayı çözdük. Olan bu."

"J.C. senin silahınla ateş etti, Steve. O –bir suret– gerçek insanları vurdu."

"Kolumu hareket ettirdi," dedim. "Onları ben vurdum."

"Daha önce hiçbirimizle aranda böyle bulanık bir alan olmadı." Gözlerimin içine baktı. "Yine Sandra'yı aramaya başladın. Bence bu buluşmayı özellikle sabote ettin ki bundan sonra bu tür randevulardan kaçınmak için bir bahanen olsun."

"Kendince sonuçlar çıkarıyorsun."

"Umarım öyledir," dedi Ivy. "İşleri bir dengeye oturtmuştuk, Steve. Her şey yolundaydı. Suretlerin ortadan kaybolmasından korkmaya başlamak istemiyorum yine."

Limuzinim nihayet yanaştı. Direksiyonunda kâhyam vardı.

Akşamın geç bir saatiydi ve asıl şoförüm gün içinde normal sekiz saat mesaiyle çalışıyordu.

"Arkada kim var?" dedi J.C. ve koyultulmuş camlardan içeriyi görmek için seğirtti.

"Yol Chay," dedim.

"Hım," dedi J.C. çenesini ovuşturarak.

"Sence işin içinde mi?" diye sordum.

"Senin hayatın üzerine bahse girerim ki öyle."

Ne güzel. Eh, Yol'la konuşmak her zaman ilginç olmuştu. Restoranın valesi kapıyı benim için açtı. Tam binecekken J.C. elini göğsüme koyup beni durdurdu, silahını çekip içeri göz attı.

Ivy'ye bakıp gözlerimi devirdim ama bana bakmıyordu. Yüzünde sevecen bir gülümsemeyle J.C.'yi izlemekle meşguldü. Ne olacaktı bu ikisinin hâli?

J.C. geri çekilip başını salladı ve elini göğsümden çekti. Yol Chay limuzinimde yayılmış oturuyordu. Bembeyaz bir takım giymiş ve gümüş rengi bir papyon takmıştı. Ayağında siyah-beyaz cilalı Oxford ayakkabılar vardı. Bu kıyafeti, çerçevesi elmaslarla süslü bir güneş gözlüğüyle tamamlamıştı. Tuhaf bir kılıktı; hele de elli yaşında Koreli bir işadamı için son derece tuhaftı. Ama Yol için aslında sönük bile sayılırdı.

"Steve," dedi bariz bir Kore aksanıyla, ismimi Stee-vuh diye telaffuz ederek. Vurmam için yumruğunu uzattı. "Nasılsın, seni kuduz köpek?"

"Tekmeyi yedim," dedim. Vale kapıyı üzerlerine kapatmasın diye önce suretlerimin arabaya binmesini bekledim. "Randevum bir saat bile sürmedi."

"Nasıl ya? Bugünlerde kadınların derdi ne böyle?"

"Hiç bilmiyorum," dedim. İçeri girdim, suretlerim yerlerini alırken ben de geçip oturdum. "Sanırım onlara seri katilleri hatırlatmayan bir erkek istiyorlar."

"Çok sıkıcı," dedi Yol. "Seninle kim çıkmak istemez ki? Böyle bir fırsat yakalamışlar... Bir bedende kırk kişi! Sonsuz çeşitlilik."

Suretlerin nasıl işlediğini tam anlamamıştı ama bunun için onu suçlayamazdım. Sonuçta ben bile her zaman nasıl işlediklerinden emin olamıyordum.

Yol bana bir bardak limonata uzattı. Birkaç yıl kadar önce bir sorununu çözmesinde yardımcı olmuştum. Üstlendiğim işlerin hiçbirinin olmadığı kadar eğlenceli ve stressiz bir işti. İş icabı saksafon çalmayı öğrenmek zorunda kalmış olsam da.

"Bugün kaç taneler?" diye sordu Yol başıyla limuzinin geri kalanını işaret ederek.

"Sadece üç."

"Ajan da burada mı?"

"Ben CIA'den değilim," dedi J.C. "Özel kuvvetlerdenim, seni ahmak."

"Beni gördüğüne bozuldu mu?" diye sordu Yol, cafcaflı güneş gözlüğünün ardından sırıtarak.

"Öyle denebilir," diye karşılık verdim.

Yol'un sırıtışı genişledi, ardından cep telefonunu çıkarıp birkaç tuşa dokundu. "J.C., az önce senin adına Silahlı Şiddetin Kontrolü için Brady Kampanyası'na on bin dolar bağışladım. Bilmek istersin diye düşündüm..."

* Brady Campaign to Prevent Gun Violence. (çn)

J.C. hırladı. Resmen hırladı.

Arkama yaslandım, limuzin yola devam ederken Yol'u inceledim. İçinde Yol'un adamlarının olduğu başka bir limuzin arkamızda bizi takip ediyordu. Bizim eve giden yolda olmadığımıza göre Wilson'a belli ki Yol talimat vermişti. "Suretlerimle iletişim kuruyorsun," dedim. "Çoğu kişi bunu yapmaz. Neden yapıyorsun?"

"Bu senin için oyun değil, değil mi?" diye sordu biraz daha yayılarak.

"Hayır."

"O zaman benim için de değil." Tam o sırada cep telefonu bir kuş sesiyle çaldı.

"Kartal sesi bu," diye açıkladı Tobias. "Çoğu insan kartalların gerçek ötüşünü duyduğunda şaşırır çünkü Amerikan medyasında kartal görüntülerinde genelde kızıl kuyruklu şahin sesi kullanılır. Kartalın sesini yeterince azametli bulmuyorlar. Böylece kendi ulusal simgemizle ilgili kendimizi kandırıyoruz işte..."

Ve Yol bunu zil sesi olarak kullanıyordu. İlginç. Telefonu açtı ve Korece konuşmaya başladı.

"Bu soytarıyla uğraşmak zorunda mıyız?" dedi J.C.

"Ben onu seviyorum," dedi Ivy. Yol'un yanında oturuyordu. "Hem şu kiralık katille bağlantısı olabileceğini bizzat sen söyledin."

"Evet, evet," dedi J.C. "Gerçeği ondan öğrenebiliriz. Şu eski beş kardeşle ikna yöntemini kullan." Bir elini yumruk yapıp diğer elinin avucuna vurdu.

"Korkunçsun," dedi Ivy.

"Niye? Adam öyle tuhaf ki belki hoşuna bile gider."

Yol telefonu kapattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Son albümümle ilgili bir haber."

"İyi bir haber mi?"

Omuz silkti. Beş albüm çıkarmıştı, beşi de fena hâlde çuvallamıştı. Ama ticaret yatırımlarınızdan gelen 1,2 milyar dolarınız olduğunda, çıkardığınız rap albümünün satışlarının kötü olması sizi yenilerini yapmaktan alıkoymuyordu.

"Neyse..." dedi Yol. "Bir konuda yardıma ihtiyacım olabilir."

"Nihayet!" dedi J.C. "Sakın insanları onun o berbat müziğini dinlemeye zorlamak gibi bir şey olmasın da..." Bir an duraksayıp devam etti. "Aslına bakarsanız eğer yeni bir işkence aracına ihtiyacımız varsa..."

"Bu işin Zen diye bir kadınla ilgisi olabilir mi?" diye sordum ben.

"Kim?" Yol kaşlarını çattı.

"Profesyonel bir suikastçı," diye karşılık verdim. "Bu akşam yemekte beni izliyordu."

"Senden bir randevu koparma peşinde olamaz mı?" dedi Yol neşeyle.

Bir kaşımı kaldırdım.

"Bahsettiğim mesele tehlikeli olabilir," dedi Yol, "ve rakiplerimiz böyle... bireyleri tutmaktan imtina edecek kimseler değiller. Ama kadını ben tutmadım. Bu konuda sözüme güvenebilirsin."

"Bu iş," dedim, "ilginç bir iş mi?"

Yol sırıttı. "Bir cesedi geri almana ihtiyacım var."

"Ooo..." dedi J.C.

"Zaman harcadığımıza değmez," dedi Tobias.

"Dahası var," dedi Ivy, Yol'un yüz ifadesini inceleyerek.

"Sadede gel," dedim Yol'a.

"Önemli olan cesedin kendisi değil," dedi Yol öne eğilerek. "Cesedin ne bildiği."

3

"Innovation Information Incorporated," diye tabelayı okudu J.C., bir şirket yerleşkesinin bekçili kapısından arabayla geçtiğimiz sırada. "Bunun ne kadar aptalca bir isim olduğunu ben bile anlayabiliyorum." Bir an tereddüt etti. "Aptalca bir isim, değil mi?"

"İsim biraz fazla aşikâr," diye karşılık verdim.

"Mühendisler tarafından kuruldu," dedi Yol. "Mühendisler tarafından yönetiliyor ve ne yazık ki ismini de mühendisler koydu. Bizi içerde bekliyorlar. Bak, Steve, şunu anlaman lazım; senden istediğim şey dostça bir iyiliğin çok ötesinde. Bunu benim için halledersen sana borcumu fazlasıyla ödeyeceğim."

"Eğer şu suikastçı kadın gerçekten işin içindeyse, Yol," dedim, "bu yeterli değil. Sana bir iyilik yapmak için hayatımı riske edemem."

"Peki ya bir servet için?"

"Ben zaten zenginim," diye cevap verdim.

"Zenginlik demedim, servet dedim. Tam anlamıyla finansal özgürlükten bahsediyorum."

Bu beni duraksattı. Param vardı; doğru. Fakat sanrılarım çok büyük bir mekân ve yatırım gerektiriyordu. Yaşadığım yerde bir sürü oda, uçaklarda bir sürü koltuk, bir süreliğine bir yere gitmek istediğimde bir sürü araba ve şoför. Belki daha küçük bir ev alabilir ve suretlerimi bodrumda ya da bahçede barakalarda yaşamaya zorlayabilirdim. Fakat sorun şuydu ki onlar mutsuz olduğunda –onların hayali dünyasında işler yolunda gitmemeye başladığında– işler benim için de... boka sarıyordu.

Bununla nihayet başa çıkmaya başlamıştım. Psikolojik sorunum her neyse, şu anda ruhsal durumum başlangıçta olduğundan çok daha dengeliydi. Ve bu şekilde devam etmesini istiyordum.

"Şahsen mi tehlikedesin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Yol. "Olabilir." Bana bir zarf uzattı.

"Para mı?" diye sordum.

"I3'ten hisse," dedi Yol. "Burayı altı ay önce satın aldım. Şirket gerçekten devrim niteliğinde işler üzerinde çalışıyor. Bu zarfın içinde şirketin yüzde on hissesi var. Resmi işlemleri çoktan hallettim. İşi kabul etsen de etmesen de hisseler senin. Danışmanlık ücreti."

Zarfa dokundum. "Sorunu çözemezsem bu hisselerin zaten hiçbir değeri olmayacak, ha?"

Yol sırıttı. "Aynen öyle. Ama eğer çözersen o zarf onlarca milyon edebilir. Belki yüzlerce milyon."

"Lanet olsun," dedi J.C.

"Lanet okuma," dedi Ivy onun omzuna bir yumruk indirip. Bu gidişle ya avaz avaz bir kavgaya tutuşacaklardı ya da yiyişme faslına geçeceklerdi. Hangisi olacağını asla önceden kestiremiyordum.

Limuzinde tam karşımda oturan Tobias'a baktım. Ellerini kavuşturup öne doğru eğilerek gözlerimin içine baktı. "Çok para kazanabiliriz," dedi. "Nihayet gerçek anlamda Sandra'nın peşine düşebileceğimiz kadar paramız olabilir."

Sandra beni anlamıştı. Kafamın nasıl işlediğini anlamıştı. Suretlerimi anlamıştı. Lanet olsun, onları nasıl kullanacağımı bana o öğretmişti. Beni avcunun içine almıştı.

Ve sonra gitmişti. Bir anda gidivermişti.

"Fotoğraf makinesi," dedim.

"Fotoğraf makinesi çalışmıyor," dedi Tobias. "Arnaud nasıl çalıştığını çözmesinin yıllar sürebileceğini söyledi."

Tekrar zarfa dokundum.

"Sandra senin onu bulmanı özellikle engelliyor, Stephen," diye devam etti Tobias. "Bunu inkâr edemezsin. Bulunmak istemiyor. Ona ulaşmak için paraya ihtiyacımız var. Bir süreliğine iş almama özgürlüğünü elde etmek ve Sandra'nın yolumuza koyduğu engelleri aşmak için paraya ihtiyacımız var."

Ivy'ye göz attım. Başını iki yana sallıyordu. Sandra konusunda ne yapmamız gerektiği konusunda Tobias'la aynı fikirde değillerdi; ama o diyeceğini çoktan demişti.

Tekrar Yol'a döndüm. "Şirketin üzerinde çalıştığı yeni teknolojiyi öğrenmek için önce işi kabul etmem gerekiyor herhâlde, değil mi?"

Yol ellerini iki yana açtı. "Ben sana güveniyorum, Steve.

Bu para senin. İçeri gir, anlatılanları dinle. Tek istediğim bu. Sonra ister kabul et ister reddet."

"Pekâlâ," dedim zarfı cebime atıp. "Gidip şunları bir dinleyelim bakalım."

4

İş, hani şu kreşler gibi dekore edilen, duvarları canlı renklere boyanmış, her köşede bir armut koltuğun olduğu "yeni" teknoloji şirketlerindendi. Yol, üstten kapaklı dondurucudan birkaç dondurma alıp korumalarına fırlattı. Ben ellerimi arkamda kavuşturup reddettim, bu defa elindeki dondurmayı havaya doğru salladı.

"Ben isterim," dedi Ivy ellerini havaya kaldırıp.

Yol'a onun durduğu yeri işaret ettim ve dondurmayı o tarafa fırlattı. İşte bu bir sorundu. Yanımda çalışanlar böyle durumlarda sadece pantomim yapmaları gerektiğini, gerisini benim zihnimin tamamlayacağını bilir. Oysa Yol dondurmayı *gerçekten* fırlatınca hayal gücüm bir anlığına sekteye uğradı.

Çubuk dondurma iki taneye dönüştü. Ivy bir tanesini yakaladı, diğeri –gerçek dondurma– duvara çarpıp yere düştü.

"İki tane istemedim ki," dedi Ivy gözlerini devirip. Yere düşen dondurmanın üstüne bastı ve elindekinin ambalajını yırttı. Ama huzursuz görünüyordu. Hayali dünyam ile gerçek dünya-

yı birbirine uydurma becerimde ne zaman böyle bir aksaklık yaşansa, tehlikeli sulara girmişiz demekti.

Yürümeye devam ettik; cam duvarlı toplantı odalarının önünden geçtik. Bu saatte doğal olarak çoğu boştu ama hepsinde masaların üstünde, birbirinden farklı inşa aşamalarında bırakılmış plastik tuğlalar vardı. Belli ki I3'te iş toplantılarına bol miktarda Lego eşlik ediyordu.

"Danışmadaki sekreter yeni," diye belirtti Ivy. "Ziyaretçi kartlarını bulmakta zorlandı."

"Ya öyle," dedi Tobias, "ya da burada pek ziyaretçileri olmuyor."

"Güvenlik berbat," diye homurdandı J.C.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kapılar manyetik kartla açılıyor. Daha ne güvenlik olsun."

J.C. burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Kart mı? Şu pencerelere baksana. Parlak renkler, davetkâr halılar... Şuradaki bir lastik salıncak mı? Bu yer, 'kapıyı arkandaki için tut' diye bağırıyor resmen. O kartlar hiçbir işe yaramaz. Neyse, en azından bilgisayarların çoğunun ekranı pencereye dönük değil."

Buranın gündüz nasıl olduğunu hayal edebiliyordum. Koridorlarda atıştırmalık kutuları, duvarlarda akılda kalıcı sloganlar, neşeli bir atmosfer... Burası yaratıcı tiplere kendini rahat hissettirmek için özenle tasarlanmıştı. Hayvanat bahçelerinde goriller için düzenlenmiş yaşam alanlarının dörtgözler için olanı. Havadaki hafif kokuya bakılırsa içerde bir kafeterya da vardı; mühendisler yiyip semirsin ve yerleşkeden çıkmaya ihtiyaç duymasın diye muhtemelen bedava. Akşam yemeğini burada

yiyebilecekken niye altıda çıkıp eve gidesin ki? E hazır burada takılırken biraz da iş halledersin...

Fakat bu gamsız yaratıcılık hissi şu anda öyle güçlü değildi. Gece gece çalışmaya devam eden mühendislerin yanından geçtik ama hepsi bilgisayar ekranlarına eğilmişti. Bize şöyle bir bakıp tekrar ekrana dönüyorlar, bir daha da başlarını kaldırmıyorlardı. Salondaki langırt masası ve oyun makineleri boştu. İnsan gece bile olsa bu yerde keyifli sohbetlerin uğultusunu duymayı bekliyordu. Oysa duyulan tek ses, sessiz fısıltılar ve arada sırada boş oyun makinelerinden gelen bir bip sesiydi.

Ivy bana baktı; tüm bunları fark etmemden hoşnut görünüyordu. Biraz daha derine inmemi söylercesine bir işaret yaptı. *Tüm bunlar ne demek?*

"Mühendisler biliyor," dedim Yol'a. "Bir güvenlik açığı oldu ve bunun farkındalar. Şirketin tehlikede olabileceğinden endişeleniyorlar."

"Evet," dedi Yol. "Bunu hiç öğrenmemeleri gerekirdi."

"Nasıl öğrendiler?"

"Bu bilgi işlemci tipleri bilirsin," dedi Yol ışıltılı gözlüklerinin ardından. "Bilgiye erişim serbestisi, çalışanların her halta dâhil olma hakkı... Bir sürü saçmalık. Yöneticiler olan biteni açıklamak için bir toplantı düzenlediler ve o toplantıya lanet temizlikçi kadın dışında herkesi çağırdılar."

"Lanet okumak yok," dedi Ivy.

"Ivy küfretmemeni tercih ediyor," dedim.

"Küfür mü ettim?" diye sordu Yol içten bir şaşkınlıkla.

"Ivy biraz dindardır da," diye açıkladım. "Yol, peki nedir bu teknoloji? Ne üzerinde çalışıyorlar?"

Yol bir toplantı odasının yanında durdu. Bu defaki biraz daha korunaklıydı; kapının üstünde kare şeklinde bir pencere dışında camı yoktu. İçerde kadınlı erkekli birkaç kişi bizi bekliyordu. "En iyisi kendileri anlatsın," dedi Yol, korumalardan biri kapıyı açıp geçmemiz için tutarken.

5

"Vücudundaki her bir hücre yedi yüz elli milyon veri içeriyor," dedi mühendislerden biri. "Kıyaslama için şöyle düşün; tek bir parmağın, internetteki tüm bilgiye haiz. Tabii bu bilgi lüzumsuz tekrarlardan oluşuyor ama bu yine de hücrelerin ne kadar büyük bir depolama kapasitesi olduğu gerçeğini değiştirmez."

Garvas, konuşan mühendis, gömleği ve cebinden sarkan pilot güneş gözlükleriyle sevimli, rahat bir adamdı. Şişman sayılmazdı ama masa başında çalışmaktan hafiften göbeklenmeye başlamıştı. Konuşurken bir yandan da masanın üstünde Legolardan dinozor yapıyordu. Yol'a bir telefon gelmişti ve dışarda bir aşağı bir yukarı yürüyerek telefonla konuşuyordu.

"Buradaki potansiyel hakkında bir fikrin var mı?" diye devam etti Garvas, dinozorun kafasını yerleştirirken. "Yıllar geçtikçe teknoloji küçülecek ve insanlar yanlarında kocaman laptoplar, telefonlar, tabletler taşımaktan bıkıp usanacak. Bizim amacımız, bunu kendi vücutlarıyla yapmalarını sağlamanın bir yolunu bulmak."

Suretlerime bir göz attım. Ivy'yle Tobias masada bizimle birlikte oturuyorlardı. J.C. kapının yanında dikilmiş, esniyordu.

"İnsan vücudu müthiş hızlı ve verimli bir makine," diye lafa girdi başka bir mühendis. Laramie zayıftı ve biraz sabırsız, heyecanlı bir tipti. Legolardan uzayıp giden bir kule yapmakla meşguldü. "Mükemmel bir depo alanı olan ve kendini kopyalayabilen hücrelere sahip, üstelik kendi gücünü de kendi üretiyor. Dahası, hâlihazırdaki üretim standartlarına göre çok da uzun ömürlü."

"Yani insan vücudunu bilgisayara dönüştürüyordunuz," dedim.

"Vücut *zaten* bir bilgisayar," dedi Garvas. "Biz birkaç yeni özellik ekliyorduk sadece."

"Hayal etsenize," dedi üçüncü mühendis... Loralee isminde yine zayıf, sivri yüzlü bir kadın. "Yanında laptop taşımak yerine zaten vücudunda olan organik bir bilgisayar kullandığını düşün. Veriler başparmağında depolanacak. Gözlerin ekran olacak. Ağır bir bilgisayar bataryası taşımak yerine sabah fazladan bir sandviç yemen yetecek."

"Bu," dedi J.C., "çok manyakça."

"Al benden de o kadar," dedim.

"Efendim?" diye sordu Garvas.

"Lafın gelişi," dedim. "Evet, yani parmaklar depo olacak. Şey gibi, nasıl desem? Bir, USB bellek gibi?"

"Parmak-bellek diyecekti," dedi Laramie. "Artık şu parmak örneğinden vazgeçsek?"

"Ama cuk oturuyor!" dedi Loralee.

"Öyle de olsa," dedi Garvas, "yaptığımız şey organların görünüşünü değiştirmedi." Başparmağını havaya kaldırdı.

"Bunu çoktan *yaptınız* mı?" diye sordum. "Kendi üzerinizde mi test ediyorsunuz?"

"Manyaklar," dedi J.C. rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Bu işin sonu zombilere varacak. Ben baştan söyleyeyim de..."

"Başlangıç aşamasında birkaç test yaptık sadece," dedi Garvas. "Az önce anlattıklarımızın büyük bölümü hâlâ bir hayal, bir hedef. Temel olarak depolama özelliği üzerinde çalışıyoruz ve bayağı bir ilerleme kaydettik. Hücrelere birtakım bilgiler yerleştirebiliyoruz ve bilgi orada kalıyor, vücut tarafından yeni hücrelere kopyalanıyor. Ben mesela bilgisayarımdaki dosyaları başparmağıma yedekledim. Senin de gördüğün gibi hiçbir yan etkisi yok."

"Bu bilgileri kasların DNA'sına yüklüyoruz," diye atıldı Laramie heyecanla. "İnsanın genetik materyali tonlarca alakasız veri içeriyor zaten. Biz de onu taklit ediyoruz. Tek yaptığımız, minik bir veri dizisi eklemek. Bu diziye, vücuda onu görmezden gelmesini söyleyen işaretler de koyuyoruz. Yazılımlarda derleme dışı bırakılan kod parçaları gibi."

"Üzgünüm ama ben ne yazık ki ileri düzey inekçe bilmiyorum," dedi J.C. "Ne dedi bu şimdi?"

"Bir bilgisayar kodunda bir şeyi 'derleme dışı' bıraktığında," diye açıkladı Ivy, "o satırları yazarsın ama programa onları görmezden gelmesini söylemiş olursun. Bu sayede diğer programcılara o kodla ilgili mesajlar bırakabilirsin."

"Of," dedi J.C. "Bir sürü saçmalık. Ona zombileri sor."

"Steve," dedi Ivy bana dönüp, J.C.'yi açıkça yok sayarak,

"bu insanlar bayağı ciddiler ve çok da heyecanlılar. Konuşurken gözleri parlıyor. Ama aynı zamanda tereddütlü bir hâlleri de var sanki. Sana karşı dürüstler ama bir şeyden korkuyorlar."

"Bunun yüzde yüz güvenli olduğunu söylüyorsunuz yani?" diye sordum üçüne birden.

"Evet," dedi Garvas. "İnsanlar bunu yıllardır bakterilerle yapıyor zaten."

"Sorun, depolamada değil," dedi Loralee. "Verilere ulaşmak sorun. Tüm bunları hücrelerimizde depolayabiliriz, orası tamam. Zor olan, yazmak ve okumak. Verileri hücreye enjekte etmemiz ve yeniden ulaşmak için de hücreleri çıkarmamız gerekiyor."

"Ekibimizden biri, Panos Maheras, bir virüsle hücreye veri aktaran yeni bir mekanizma üzerinde çalışıyordu," dedi Garvas. "Virüs hücreye sızıyor ve veriyi DNA'ya ekliyordu."

"Ah, ne kadar hoş," dedi Ivy.

Yüzümü buruşturdum.

"Kesinlikle güvenli," dedi Garvas ama sesi biraz gergin gibiydi.

"Panos'un virüsünde aşırı çoğalmasını engelleyen emniyet supapları vardı. Sınırlı sayıda deneme yaptık ve çok dikkatliydik. Ayrıca şuna da dikkatinizi çekerim; virüslü mekanizma, üzerinde çalıştığımız yöntemlerden sadece bir tanesi."

"Çok yakında dünya kökten değişecek," dedi Laramie coşkuyla. "Eninde sonunda insan vücudunun genetik sabit diskine veri işlemeyi başaracağız ve kendi hormonlarını kullanarak—"

Elimi kaldırdım. "Ürettiğiniz virüs şu anda tam olarak ne yapabiliyor?"

"En kötü durumda mı?" diye sordu Loralee.

"Burada bulunma sebebim çiçek-böcek konuşmak değil."

"En kötü durumda," dedi Loralee diğerlerine bakarak, "Panos'un geliştirdiği virüs, insan DNA'sına çok büyük miktarda gereksiz veri yükleyebiliyor ya da insan DNA'sındaki çok büyük miktarda veriyi işlevsiz hâle getirebiliyor."

"Yani... zombiler?" dedi J.C.

Ivy yüzünü ekşitti. "Normalde bu noktada J.C.'ye aptalın teki olduğunu söylerdim. Ama... Eh, bu bir bakıma zombilik gibi duruyor."

Uf, yine mi! "Zombilerden nefret ederim."

Mühendislerin üçü birden şaşkın şaşkın yüzüme baktı

"Zombi mi?" diye sordu Loralee.

"Sonu oraya varacak, değil mi?" diye soruya soruyla karşılık verdim. "İnsanları kazara zombiye çeviriyorsunuz?"

"Vay," dedi Garvas. "Bu bizim yaptığımız şeyden kat kat daha havalı olurdu."

Diğer ikisi ona bakınca omuz silkti.

"Bay Leeds," dedi Laramie tekrar bana dönüp. "Bu bir bilimkurgu değil. Bir insanın DNA'sından büyük bir bölümü kaldırmak ille de onu bir tür zombiye çevirecek diye bir şey yok. O hücrede anomaliye sebep olur sadece. Bizim deneyimizdeki hücre, kontrolsüz bir şekilde çoğalma eğilimine sahip."

"Zombi değil," dedim. Vücudumda bir ürperti dolaştı. "Kanser. İnsanları kanser yapan bir virüs yarattınız."

Garvas yüzünü buruşturdu. "Bir tür."

"Amacımız bu değildi ve ortaya çıkan bu istenmeyen sonuç rahatlıkla kontrol altına alınabilir," dedi Laramie. "Sadece,

eğer kötü niyetle kullanılırsa tehlikeli. Ama kim böyle bir şey yapmak ister ki?"

Hepimiz bir an öylece ona baktık.

"Vuralım şunu," dedi J.C.

"Şükürler olsun," diye karşılık verdi Tobias. "J.C., sen bir saatten uzun süredir kimseyi vurmamızı önermeyince ben de acaba bir terslik mi var diye endişelenmeye başlamıştım."

"Hayır, hayır, dinleyin," dedi J.C. "Şu kuş beyinli insan kasabını vurup bu odadakilere çok önemli bir hayat dersi verebiliriz. Hem aptal olup hem de çılgın bilim adamlığına soyunmamalarını öğreten bir ders."

İçimi çektim ve suretlerimi duymazdan geldim. "Virüsü Panos diye birinin yaptığını söylediniz. Onunla konuşmak istiyorum."

"Konuşamazsın," dedi Garvas. "O, şeey, öldü."

"Aman çok şaşırdım!" dedi Tobias. Ivy içini çekip alnını ovuşturdu.

"Ne oldu?" dedim Ivy'ye dönüp.

"Yol bir cesetten bahsetmişti," dedi Ivy. "Bu şirket de insan hücrelerine bilgi depolama üzerine çalışmalar yapıyor. Yani..."

Tekrar Garvas'a döndüm. "Onun içinde, değil mi? Virüsü nasıl yarattığı bilgisi onun içinde. Üzerinde çalıştığınız şeyle ilgili bilgileri kendi hücrelerine yerleştirdi."

"Evet," dedi Garvas. "Ve biri cesedi çaldı."

6

"Güvenlik berbat. Bu bir kâbus!" dedi J.C., hep birlikte şu merhum gen-birleştirici Panos'un ofisine yürüdüğümüz sırada.

"Bildiğimiz kadarıyla," diyordu Loralee, "Panos'un ölümünde olağandışı bir durum yok. Düşüp hayatını kaybetmesi hepimizi çok sarstı; sonuçta arkadaşımızdı. Ama kimsenin aklına üzücü bir kayak kazası dışında bir ihtimal gelmedi."

"Tabii, tabii," dedi J.C., arkasında diğer iki suretimle birlikte yürümeye devam ederken, "çünkü kıyameti getirecek virüsler üzerinde çalışan bilim adamlarının saçma sapan kazalarda ölmesi *hiç* şüphe çekici değildir."

"Arada sırada, J.C.," dedi Tobias, "gerçekten kaza olduğu da olur. Biri onun sırlarını öğrenmek isteseydi, öldürüp sonra cesedini çalmak bana sorarsan olası yöntemler listesinde bayağı diplerde yer alırdı."

"Öldüğüne emin misin?" diye sordum yanımda yürüyen Garvas'a. "Bir tür casusluk numarası falan olmasın?"

"Gayet eminiz," diye cevap verdi Garvas. "Cesedi gördüm. Yaşayan birinin boynu, ne bileyim, o açıda durmaz."

"Bundan kesin olarak emin olalım," dedi J.C. "Ölüm raporunu hatta mümkünse fotoğraflarını iste."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım.

"Eğer meseleye oluş sırasına göre basitçe bakarsak," dedi Ivy, "aslında bayağı mantıklı. Adam öldü. Biri onun hücrelerinde bilgi saklandığını öğrendi. Cesedi çaldı. Başka bir şey olamaz demiyorum ama anlattıkları hikâye bana makul görünüyor."

"Ceset ne zaman kayboldu?" diye sordum.

"Dün," dedi Loralee. "Kazadan iki gün sonra. Cenaze bugündü."

Koridorda, duvarda neşeli baloncukların olduğu bir noktada durduk. Garvas önümüzdeki kapıyı kartıyla açtı.

"Bir ipucu, şüphelendiğiniz biri falan var mı?" diye sordum.

"Hayır yok," dedi. "Ya da, bir sürü. Araştırma alanımız çok revaçta, dolayısıyla da yarışta bir sürü biyoteknoloji şirketi var. Etik değerleri daha zayıf olan rakiplerimizden herhangi biri cesedi çalmış olabilir." Kapıyı açıp geçmem için tuttu.

Garvas'ın yerine geçip kapıyı ben tuttum; adamcağız şaşırıp kaldı. Fakat bunu yapmasaydım muhtemelen suretlerim içeri giremeden kapıyı yüzlerine kapatacaktı. Mühendisler girdikten sonra suretlerim de onları takip etti. En son ben girdim. Yol nereye kaybolmuştu ki?

"Bunu yapanı bulmak çok zor olmaz," dedi J.C. bana. "Bizi takip eden kiralık katili kimin tuttuğunu bulsak yeter. Benim asıl anlamadığım, niye herkesin bu kadar endişeli olduğu. Ta-

mam, dörtgözler yanlışlıkla bir kanser makinesi icat etmişler. Aman ne önemli. Bende zaten çoktan böyle bir şey var." Cep telefonunu kaldırıp salladı.

"Senin cep telefonun mu var?" dedi Ivy hayretle.

"Tabii ki," dedi J.C. "Herkesin var."

"Peki kimi arıyorsun onunla? Noel Baba'yı mı?"

J.C. dudaklarını sıktı, telefonu cebine geri koydu.

Ivy hiçbirinin aslında var olmadığı gerçeği etrafında dans ediyordu. Öte yandan o zaten hep –en temelde– bununla barışıktı. J.C. söz konusu olduğunda ise durum tam tersiydi. Sonuçta Ivy girdiğimiz yeni koridorda onun yanına geçip gönlünü almak için bir şeyler söyledi. Halüsinasyon olduğu gerçeğini bu şekilde yüzüne vurduğuna pişman olmuştu.

Binanın bu kısmı kreşten ziyade, kapıların önünde yapay bitkilerle dişçi muayenehanesini andırıyordu. Panos'un odasının önüne geldiğimizde Garvas başka bir kart çıkardı.

"Garvas," dedim, "niye geliştirdiğiniz virüsü devlete götürmediniz?"

"Çünkü silah olarak kullanmak isteyebilirlerdi."

"Hayır," dedim elimi koluna koyup. "Bundan şüpheliyim. Bu tür bir silah savaşlarda taktik olarak işe yaramaz. Düşman ordusunu kanser etmek ne işe yarar ki? Etkisini göstermesi aylar hatta yıllar sürer ve o zaman bile ne kadar faydalı olacağı şüpheli. Böyle bir silah ancak sivil nüfusa bir tehdit olarak faydalı olabilir."

"Zaten silah olsun diye geliştirilmedi."

"Barut da ilk önce sadece havai fişeklerde kullanıldı," dedim.

"Hücrelere bilgi yazmak ve okumak için başka yöntemler de aradığımızı söylemiştim, değil mi?" dedi Garvas. "Virüs kullanılmayan bir mekanizma."

Başımı salladım.

"Şu kadarını söyleyeyim, başka yöntemler araştırmaya başladık çünkü içimizden bazılarımızın virüs kullanmak konusunda kaygıları vardı. Panos'un çalışması, biz aynı şeyi amino asitlerle yapmanın bir yolunu bulmaya çalışırken askıya alınmıştı."

"Yine de devlete gitmeniz gerekirdi."

"Peki sence onlar ne yapardı?" diye sordu Garvas dimdik gözlerimin içine bakarak. "Sırtımızı mı sıvazlarlardı? Teşekkür mü ederlerdi? Bu tür şeyler icat eden laboratuvarlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı? Yok oluyorlar. Ya devletin içinde eriyip gidiyorlar ya parçalanıyorlar. Buradaki araştırmamız gerçekten çok önemli... ve de çok kârlı. Şirket kapansın ya da soruşturma geçirsin istemiyoruz. Biz karşımıza çıkan bu problemi çözmek istiyoruz sadece."

Kapıyı açtı. Derli toplu, küçük bir ofisti. Duvarlar, hepsi aynı tarzda çerçevelenmiş bilimkurgu aktörlerinin imzalı resimleriyle süslenmişti.

"Girin," dedim suretlerime, Garvas'ı durdurup.

Üçü ofise girdi ve masanın üzerindeki, duvarlardaki şeyleri karıştırmaya başladılar.

"Yunan asıllı," dedi Ivy raflardaki kitapları ve fotoğrafları incelerken. "Benim tahminim ikinci kuşak olduğu ama Yunanca biliyor."

"Nasıl?" dedi J.C. "Panos şey değil mi, be—"

"Ağzından çıkana dikkat et!" dedi Ivy.

"Iıı, Meksikalı ismi değil mi?"

"Hayır," dedi Tobias. Masaya eğildi. "Yardım eder misin, Stephen?"

O tarafa yürüdüm, kâğıtları teker teker kaldırdım ki Tobias her birine bakabilsin. "Yakınlardaki bir fab lab'a* ödemeler..." dedi Tobias. "Linux toplantısı broşürü... Kendin-yap dergisi... Dostumuz maker'mış."

"Açıkla da biz cahiller de anlayalım bari," dedi J.C.

"Teknoloji ile kendin-yap kültürünün birleşmesinden oluşan bir akım, J.C.," diye açıkladı Tobias. "Açık kaynak yazılım hareketine paralel ya da belki onun bir sonucu olduğu söylenebilir. Kendi elleriyle bir şeyler üretmeye ve işbirliğine, özellikle de teknolojinin yaratıcı uygulamalarına değer verirler."

"Katıldığı tüm toplantıların yaka kartlarını saklamış," dedi Ivy yaka kartlarından oluşan yığını işaret ederek. "Ve her biri imzalanmış ama ünlüler tarafından değil, hım, sanırım katıldığı toplantıların konuşmacıları tarafından. İsimlerden birkaçı tanıdık."

"Yerdeki kauçuk kapı takozunu gördünüz mü?" diye homurdandı J.C. "Halının şu kısmı aşınmış. Kapının kapanmasına engel olmak için kapının altına takozu sıkıştırıyormuş. İnsanlar geçerken hoşbeşe uğrasın diye kapısını açık tutmaktan hoşlanıyormuş."

Masasının arkasındaki duvara asılmış sloganlara göz gezdirdim: *Açık Kaynağı Destekle, Bilgi Herkesin Üzerinde, Söz Özgürdür.*

---

* **Fab lab** (fabrikasyon laboratuvarı ya da üretim laboratuvarı): Kişisel fabrika gibi kullanılabilen ufak çaplı atölye. (çn)

Tobias beni bilgisayarın başına geçirdi. Bilgisayarda şifre yoktu. J.C. bir kaşını kaldırdı.

Panos'un en son ziyaret ettiği siteler forum siteleriydi; buralarda bilgi sistemleri ve teknolojiyle ilgili coşkuyla ama kibarlığı elden bırakmadan yorumlar yapmıştı. "Şevkli ve meraklı biriymiş," dedim e-posta mesajlarına göz atarken. "Ayrıca konuşkan biriymiş. İnsanlar tarafından seviliyormuş. İlgi alanındaki seminerleri hiç kaçırmıyormuş ve bunlardan bahsetmese de biraz sorarsanız gerisi çorap söküğü gibi geliyor ve her şeyi anlatıyormuş. Elleri sürekli bir şeylerle meşgulmüş. Legolar onun fikriydi, değil mi?"

Garvas yanıma geldi. "Ama nasıl..?"

"Yaptığınız işe inanıyormuş," diye devam ettim, gözlerimi kısıp Panos'un Linux forumuna gönderdiği son yorumu okurken. "Fakat şirket yapısından hoşlanmıyordu, değil mi?"

"Çoğumuz gibi o da yatırımcıları, sevdiğimiz işi yapmamızın gerekli ama yine de sinir bozucu bir parçası olarak görüyordu." Garvas bir an tereddüt etti. "O bizi satmadı, Bay Leeds, eğer merak ettiğiniz buysa. Bizi *asla* satmazdı."

"Bence de öyle," dedim koltukta sağa sola dönerek. "Bu adam eğer şirketine ihanet edecek olsaydı her şeyi olduğu gibi internete koyardı. Dosyalarınızı herkesle paylaşmak yerine şeytani amaçları olan başka bir şirkete satması bana da çok düşük ihtimal gibi geliyor."

Garvas rahat bir nefes aldı.

"Şu rakip şirketlerin bir listesine ihtiyacım var," dedim. "Ve ölüm raporu ile cesedin fotoğraflarına. Ayrıca cesedin na-

sıl ortadan kaybolduğuna dair detaylara. Bir de Panos'un yaşadığı yer, ailesi ve iş dışında arkadaşlarıyla ilgili detaylar."

"Yani... bize yardım etmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Cesedi bulacağım, Garvas," dedim ayağa kalkarken. "Ama önce gidip patronunu boğazlayacağım."

7

Yol'u kafeteryada, beyaz masalar ve yeşil, kırmızı, sarı sandalyeler arasında tek başına otururken buldum. Tüm masaların üstündeki kavanozlar limonla doldurulmuştu.

Canlı renklerle dekore edilmiş boş salon... sanki nefesini tutmuş, bir şey bekliyormuş gibiydi. Suretlerime dışarda kalmalarını işaret ettim ve Yol'la yüzleşmeye yalnız gittim. Gösterişli güneş gözlüklerini çıkarmıştı; gözlükler olmayınca neredeyse sıradan bir işadamı gibi görünüyordu. O cafcaflı gözlükleri kendini yıldız gibi hissetmek için mi takıyordu yoksa insanlar onun o keskin, kendinden çok emin ve sahtekârlık akan gözlerini görmesinler diye mi?

"Beni oyuna getirdin," dedim yanındaki sandalyeye otururken. "İnsafsızca, tam bir profesyonel gibi."

Yol karşılık vermedi.

"Eğer her şey ortaya çıkar da bu haber patlarsa," dedim, "ve I3 cehennemin dibini boylarsa, şirketin ortağı olarak ben de zan altında kalacağım."

Ağır bir küfür olmasa da dini gönderme yüzünden Ivy'nin beni azarlamasını bekledim ama dışardaydı.

"Gerçeği anlatman yeter," dedi Yol. "Hisseleri bugün devraldığını kanıtlamak çok zor olmasa gerek."

"İşe yaramaz. Ben başlı başına haberim, Yol. Ucubenin tekiyim. Lehime kanıt olsa bile basın bana iyi niyetle yaklaşmaz. Bir şekilde bağlantım olduğu ortaya çıkarsa, ne kadar itiraz edersem edeyim, tabloidlere düşmekten kurtulamam. Sen de bunu gayet iyi biliyorsun. O hisseleri bana *özellikle* verdin ki ikimiz aynı gemide olalım, seni pislik."

Yol içini çekti. Gözlerini gördüğünüzde çok daha yaşlı görünüyordu. "Belki de," dedi, "benimle aynı şeyi hissetmeni istemişimdir. Burayı aldığımda benim de şu kanser fiyaskosundan hiç haberim yoktu. Bu bombayı iki hafta önce elime tutuşturuverdiler."

"Yol," dedim, "yetkililere durumu bildirmen lazım. Bu mesele seni de beni de aşar."

"Biliyorum. Ve bildirdim bile. Federaller bu gece CDC'den* birilerini yolluyor. Mühendisler karantinaya alınacak. Muhtemelen ben de. Daha kimseye bir şey söylemedim. Ama Stephen, yetkililer yanılıyor. Konuya *yanlış* yerden bakıyorlar. Bu mesele hastalıkla değil bilgiyle ilgili."

"Ceset," dedim başımı sallayarak. "I3 bunun olmasına nasıl izin verebildi? Onun *kelimenin gerçek anlamıyla* ayaklı bir sabit disk olduğunu nasıl düşünemediler?"

"Ceset yakılacaktı," dedi Yol. "Kurum içi sözleşmede böyle bir madde var. Dolayısıyla konu uzamayacaktı. Gerçi her şeye

* ABD Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezi. (çn)

rağmen o bilgileri almak kolay değil. Tüm çalışanların, hücrelerine yerleştirdikleri bilgileri şifrelemeleri gerekiyor. Tek kullanımlık şerit diye bir şey duydun mu hiç?"

"Evet, elbette," dedim. "Çözmek için kendine özel anahtar gerektiren rasgele şifreleme yöntemi. Kırılması imkânsız diye bilinir."

"Matematiksel olarak kırılması imkânsız *tek* şifreleme yöntemi," dedi Yol. "Günlük kullanım için pek pratik bir yöntem sayılmaz ama burada yaptığımız şeyin pratiklikle bir alakası yok. Henüz yok en azından. Şirket kuralları gereği herkesin bu şifrelemeyi kullanması gerekiyor. Bilgileri vücutlarına yerleştirmeden önce o bilgi için özel olarak üretilmiş bir anahtarla şifreliyorlar. Sonradan verileri okumak için mutlaka o anahtar gerekiyor. Panos'un kullandığı anahtar bizde yok ne yazık ki."

"Tabii şirket kurallarına uyduğunu ve verileri şifrelediğini varsayarsak..."

Yol yüzünü ekşitti. "Sen de fark ettin demek?"

"Merhum dostumuz güvenliği pek umursamıyormuş."

"Eh, yine de şifrelediğini ummaktan başka çaremiz yok. Eğer şifrelediyse insanlar cesedinde depolanan bilgileri okuyamazlar ve belki güvende olabiliriz."

"Şifre anahtarını bulmadıkları sürece."

Yol kalın bir dosyayı bana doğru itti. "Aynen öyle. Buraya gelmeden önce senin için bunların çıkışını almalarını istemiştim."

"Neymiş *bunlar*?"

"Panos'un internetteki yazışmaları. Son birkaç ayda internetteki tüm faaliyetleri. Gönderdiği mesajlar, forumlara yol-

ladıkları... Biz bir şey bulamadık ama yine de sende olması iyi olur diye düşündüm."

"Sana yardım edeceğime eminsin."

"Garvas'a dedin ki—"

"Garvas'a cesedi bulacağımı söyledim. Bulduğumda getirip sana teslim edeceğimden emin değilim."

"Sorun değil," dedi Yol. Ayağa kalktı, güneş gözlüklerini cebinden çıkardı. "O bilgiler bizim, Stephen. Yanlış ellere düşmesini istemiyoruz sadece. Aynı fikirde olmadığını söyleyebilir misin?"

"Senin ellerinin yanlış eller olduğuna eminim." Bir an durdum. "Onu sen mi öldürdün, Yol?"

"Panos'u? Hayır. Bildiğim kadarıyla gerçekten bir kazaydı."

Yüzünü inceledim. Bir an göz göze geldik, hemen ardından o gülünç gözlüklerini takıverdi. Sözüne güvenebilir miydim? Geçmişte hiç aksini düşünmemiştim. Elini bana verdiği dosyanın üzerine koydu. "Garvas'la ekibinin istediğin diğer şeyleri de sana vermesini sağlayacağım."

"Eğer sadece şirketin söz konusu olsaydı," dedim, "muhtemelen senin dibi boylamana seyirci kalırdım."

"Biliyorum. Ama insanlar tehlikede."

Lanet olsun. Haklıydı. Ben de kalktım.

"Numaram sende var," dedi Yol. "Büyük ihtimalle burada kilit altında olacağım ama yine de konuşabiliriz herhâlde. Federaller gelmeden buradan çıksan iyi olur bu arada."

"İyi." Yanından hışımla geçip kapıya yöneldim.

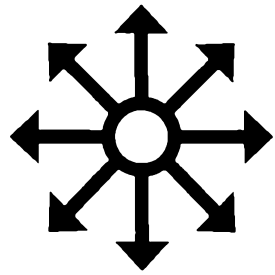
"Şifre anahtarını bulmak yeterli değil," dedi Yol arkamdan. "Ortalıkta anahtarın kaç kopyası olduğunu bilmiyoruz. O da

tabii, Panos şifreleme protokolüne uyduysa... Cesedi bul ve *yak*, Stephen. Haftalar önce bütün bu binayı yakmış olmak için neler vermezdim."

Kapıyı açıp çıktım; Ivy, Tobias ve J.C.'ye el ettim. Beni takip ettiler.

"J.C.," dedim, "şu sendeki telefonla diğer suretleri ara. Beyaz Salon'da toplansınlar. Yapacak çok işimiz var."

İkinci Bölüm

8

Bir sürü suretim var. Tam rakam vermek gerekirse, en son katılan Arnaud'la beraber tam kırk yedi tane. Genellikle hepsine birden ihtiyacım olmuyor. Aslına bakarsanız aynı anda dört-beş taneden fazlasını hayal etmek çok külfetli. Uzun süre yapabileceğim bir şey değil. Bu sınırlama, psikologlarımın ağzının sularının akmasına sebep olan bir diğer konu. Hayal dünyasını yaratmayı, gerçek dünyada yaşamaktan daha yorucu bulan bir psikozlu?

Yine de bazen karşıma ekstra zor işler çıkabiliyor ve daha fazla sayıda suretin yardımına ihtiyaç duyuyorum. Beyaz Salon'u yaptırma sebebim de bu. Aynı mat beyaza boyanmış boş duvarlar, yerler, tavan; tavandaki lambalar dışında hiçbir kesintiye uğramayan dümdüz, pürüzsüz yüzeyler. Ses yalıtımlı ve olabildiğine dingin. Burada dikkatimi dağıtabilecek, tam şu anda çift kanatlı kapılardan sökün etmekte olan onlarca hayali insan dışında ilgimi yöneltebileceğim hiçbir şey yok.

Suretlerimin fiziksel özelliklerini bilinçli olarak ben belirliyor değilim ama belli ki içimde bir yerler çeşitliliğe kıymet

veriyor. Samoalı Lua, yüzünde her daim geniş bir gülümseme olan irikıyım bir adamdı. Sağlam bir kargo pantolon ve ceplerle dolu bir ceket giymişti; bir adada –ve her yerde– hayatta kalma uzmanına da bu yakışırdı. Koreli Mi Won cerrahımız ve sağlık danışmanımızdı. Ngozi –olay yeri inceleme– neredeyse bir doksan boyunda siyah bir kadındı; öte yandan Flip bodur, şişman ve çabuk yorulan bir tipti.

Bu çeşitlilikte sürüp gidiyordu. Aldığım her yeni işle birlikte teker teker, yavaş yavaş bana katılmışlardı; her yeni işte yeni bir beceriye ihtiyacım olduğunda ve bu yeni beceriyi, farklı alanlarda uzmanlıklarla tıka basa dolu zihnime yerleştirmem gerektiğinde. Bir salona giren gerçek insanlar nasıl davranırsa onlar da aynen öyle davranıyor, kendi aralarında farklı dillerde sohbet ediyorlardı. Audrey'in saçı başı dağınıktı; belli ki uykudan kalkıp gelmişti. Clive'la Owen'ın üstünde golf kıyafetleri vardı, Clive golf sopasını omzunda taşıyordu. Owen'ın onu nihayet golf oynamaya ikna ettiğini hiç bilmiyordum. Kalyani parlak kırmızı ve sarı bir sariye sarınmıştı; J.C. ona yine "Ahmet," diye seslenince gözlerini devirdi. Kalyani'ye takılmaktan geri durmasa da J.C.'nin onu sevmeye başladığı gözümden kaçmadı. Kalyani'yi sevmemek zordu.

"Bay Steve!" dedi Kalyani. "Randevunuz nasıl geçti? Eğlendiniz umarım."

"Hem de ne eğlenmek," dedim salona göz gezdirerek. "Armando'yu gördün mü?"

"Ah, Bay Steve." Ufak tefek Hintli kadın koluma giriverdi. "Onu buraya gelmeye ikna etmeye çalıştılar ama kabul etme-

di. Tahtını geri alıncaya kadar açlık grevine devam edeceğini söylüyor."

İrkildim. Armando kötüleşiyordu. Ivy yakınlardaydı, bana manalı bir bakış attı.

"Bay Steve," diye devam etti Kalyani, "kocam Rahul da bize katılsaydı keşke."

"Sana bunu daha önce de açıkladım, Kalyani. Kocan benim suretlerimden biri değil."

"Ama Rahul'un size çok yardımı olurdu," dedi Kalyani. "O da fotoğrafçı ve son günlerde Armando'nun pek bir yardımı olmadığına göre..."

"Tamam, düşüneceğim," dedim. Bu onu susturdu.

Kalyani daha çok yeniydi, bu yüzden sistemin nasıl işlediğini bilmiyordu. İstek üzerine yeni suret yaratamazdım ve suretlerimden bazıları kendi hayatlarından –ailelerinden, arkadaşlarından, hobilerinden– bahsetseler de, ben bunların hiçbirini gerçekten görmüyordum. Bu da iyi bir şeydi. Kırk yedi halüsinasyonu akılda tutmak, takip etmek yeterince zordu. Bir de onların akrabalarını falan hayal etmek zorunda kalmak delirmemle sonuçlanabilirdi.

Tobias salondakilerin dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Fakat kırk yılda bir buluşan ve şu anda bir arada olmanın tadın çıkaran suret kalabalığı hiç oralı olmadı. Bunun üzerine J.C. tabancasını çekip havaya ateş etti.

Salona önce derin bir sessizlik çöktü, hemen ardından da elleriyle kulaklarını kapatıp durumdan şikâyet eden suretlerin homurtusu içeriyi doldurdu. Tobias tavandan üzerine yağan minik sıvalardan kaçınmak için kenara çekildi.

J.C.'ye öfkeli bir bakış attım. "Şimdi buraya her geldiğimde tavanda bir delik hayal etmek zorunda kalacağım, farkındasın değil mi, akıl küpü?"

J.C. hafifçe omuz silkip silahını beline yerleştirdi. En azından utanmış görünüyordu.

Tobias koluma dokundu. "Ben deliği yamarım," dedi, ardından artık susmuş olan kalabalığa döndü. "Bir ceset çalındı. Onu bulma işini aldık."

Ivy suretlerin arasında dolaşıp herkese bir dosya dağıtmaya başladı.

"Ayrıntıları dağıtılan dosyalarda bulabilirsiniz," diye devam etti Tobias. Aslında hepsi her an ne yaptığımı biliyor olsa da bilgi paylaşıyormuş gibi yapmak bazen hepimiz için daha iyi olabiliyordu. "İnsanların hayatının tehlikede olduğunu anlamanız önemli. Çok sayıda insanın hayatı buna bağlı olabilir. Bir hareket planına ihtiyacımız var, hem de acilen. Çalışmaya koyulun."

Ivy dosyaları dağıtmayı bitirmişti. Yanıma geldi. Elinde kalan son dosyayı da bana uzattı.

"Ben her şeyi biliyorum zaten," dedim.

"Senin dosyan farklı," dedi Ivy. "Bunda I3'ün rakipleri hakkında bildiklerin var."

Dosyaya şöyle bir göz attım ve ne kadar çok bilgi içerdiğini görünce şaşırdım. Eve dönüş yolunda arabada Yol'un anlattıklarına kafa yormuş, cesedi çalmış olabileceğini söylediği üç şirketin ismine şöyle bir göz atmak dışında verdiği dosyayı okumamıştım. Yine de bu şirketlerle ilgili bilgiler zihnimin derinlerinde saklanıyordu demek ki. Düşünceli bir şekilde sayfa-

ları çevirmeye başladım. Ignacio... gittiğinden beri biyoteknoloji şirketleri hakkında herhangi bir araştırma yapmamıştım. Bu bilgilerin de onunla birlikte gittiğini sanıyordum.

"Teşekkürler," dedim Ivy'ye.

"Rica ederim."

Suretlerim Beyaz Salon'a dağılmış, her biri kendi tarzında çalışmaya başlamıştı. Kalyani duvar dibinde yerde oturuyordu, elinde parlak kırmızı bir kalem vardı. Dylan volta atıyordu. Lua o anda yakınında kim varsa sokulup konuşmaya başlıyordu. Çoğunluk duvarları beyaz tahta gibi kullanıyor, akıllarına gelen fikirleri oraya not alıyordu. Kimi şema yapıyor kimi fikirlerini madde madde yazıyor kimi de aklına geleni yazıp sonra bazılarının üstünü çiziyordu.

Ivy'nin verdiği dosyadakileri okuyup hafızamı tazeledikten sonra Yol'un verdiği dosyaya geçtim. Bu dosyaya sonradan ölüm raporuyla cesedin fotoğrafları da eklenmişti ve adam gerçekten de epey ölü görünmekteydi. Ölüm raporunu Liza bizzat yazmıştı. Onunla görüşmem gerekebilirdi. Ne yazık ki.

Okumayı bitirdiğimde Tobias'la birlikte salonda dolaşıp suretlerimin neler yaptığına baktık. Bir kısmı Yol'un bizi oyuna getirip getirmediğine yoğunlaşmıştı. Ivy'nin de dâhil olduğu bazıları, Panos hakkında bildiklerimizden yola çıkarak şifre anahtarını nereye saklamış olabileceğine dair tahminlerde bulunmuşlardı. Diğerleri de virüs sorunu üzerinde çalışıyordu.

Salonda bir tam tur attıktan sonra duvara yaslandım ve Yol'un verdiği dosyadaki en kalın tomarı çıkardım: Panos'un son birkaç ayda gönderdiği tüm e-posta mesajları ve internet üzerindeki tüm aktiviteleri. Cidden kalın bir tomardı ama bu

kez ne okuduğuma bilinç düzeyinde bir dikkat sarf etmekle uğraşmadım. Yazanları hızlı okumayla beynime attım ki suretlerim bunlarla oynasın.

Bu bile bir saatten uzun sürdü. Doğrulup gerindiğimde salonun beyaz duvarlarının büyük bölümü teorilerle, fikirlerle ve Marinda'nın durduğu köşede de çiçek desenleri ve inanılmaz detaylı bir ejderha çizimiyle dolmuştu. Ellerimi arkamda kavuşturup salonda bir tura daha çıktım; sıkılanları yeniden gayrete getirmeye çalıştım, bazılarına yazdıkları şeyler hakkında sorular sordum, birkaç tartışmayı ayırdım...

Turun ortalarında Audrey'in yanından geçerken onun kalem yerine parmağıyla, duvar yerine havaya bir şeyler yazdığını fark ettim.

Durup bir kaşımı kaldırdım. "Özgür takılıyoruz bakıyorum."

Audrey omuz silkti. Kendi tabiriyle "yuvarlak hatlı", uzun siyah saçlı ve güzel yüzlü bir kadındı. Bir el yazısı uzmanı için kendi el yazısı tam bir felaketti.

"Duvarda yer kalmadı," dedi.

"Eminim öyledir," dedim havaya yazdıklarına bakarak. Bir an sonra tam yazdığı yerde bir cam belirdi. Sanki baştan beri camın üzerine yazıyormuş gibi. Baş ağrısının ilk işaretlerini hissettim.

"Ah, bu hiç eğlenceli değil," dedi Audrey kollarını göğsünde kavuşturup.

"Olması gereken bu, Audrey," dedim. "Kurallar var."

"Kendi uydurduğun kurallar."

"Hepimizin tabi olduğu kurallar," dedim. "Kendi iyiliğimiz

için." Gözlerimi kıstım, yazdıklarını okumaya başladım. "Biyokimya? Sen ne zamandır biyokimyayla ilgileniyorsun?"

Omuz silkti. "Birinin de asıl konu üzerinde biraz çalışması gerektiğini fark ettim ve bana bir köpek hayal etmeyi ısrarla reddettiğin için vaktim de vardı..."

Elimi cama koyup Audrey'in karman çorman notlarını inceledim. Panos'un o virüsü nasıl yarattığını çözmeye çalışıyordu. Fakat aralarda geniş boşluklar vardı. Geriye kalan da ancak temel kimya bilgisinden halliceydi.

"İşe yarayacak gibi görünmüyor, Audrey," dedim. "Bu artık bildiğimiz, yapabildiğimiz bir şey değil."

"Bu bilginin hâlâ orada olması gerekmez mi? Bir yerlerde?"

"Hayır. Bitti gitti."

"Ama—"

"Gitti," dedim kesin bir tonla.

"Senin kafan gitmiş."

"Ben bu odadaki en aklı başında insanım."

"Teknik olarak," dedi, "aynı zamanda en deli olan da sensin."

Bunu duymazdan gelip camın önünde diz çöktüm, altta diğer konularda aldığı notlara baktım. "Panos'un internete yazdığı şeylerde belli bir şablon, tekrarlanan bir kalıp var mı diye bakmalı mıyız?"

"Forumlara yazdığı yorumlarda gizli mesajlar olabilir belki diye düşündüm."

Başımı salladım. El yazısı analizi üzerinde çalıştığımda –ve bunu yaparak Audrey'i yarattığımda– kriptografiye de biraz bulaşmıştım. İki disiplinin kesiştiği yerler vardı, bu yüzden

okuduğum kitaplardan bazılarında, el yazısında yapılan kasıtlı değişikliklere, mesela yazarın gizli bir bilgiyi aktarmak için bazı T'lerine başka bir eğim vermesi gibi şeylere dikkat ederek mesajların nasıl deşifre edileceği açıklanıyordu.

Yani Audrey biraz kriptografi de biliyordu. Hepimizden daha fazla biliyordu. "Bu işe yarayabilir," dedim camı tıklatarak.

"Daha yararlı olabilirdi," dedi, "eğer ben, yani sen, daha fazla kriptografi biliyor olsaydık. Vaktin varsa bu konuda birkaç kitap indirirsin belki?"

"Daha fazla saha görevine çıkmak istiyorsun sadece," dedim doğrulurken.

"Şaka mı yapıyorsun? Sahada senin üzerine ateş falan açıyorlar."

"Arada sırada."

"Yeterince sık. Tamam, hayal ürünü olduğumun farkındayım ama bununla seni yerde ölü yatarken görmek isteyecek kadar barışık olduğumu da söyleyemem. Kelimenin gerçek anlamıyla benim bütün dünyam sensin, Steve-O." Bir an durup devam etti. "Gerçi söylemeden edemeyeceğim, LSD alsan ne olacağını hep merak etmişimdir..."

"Kriptografi konusunda ne yapabileceğime bir bakarım," dedim. "Forumlara yaptığı yorumları analiz etmeye devam et. Kimya oyununu bırak."

Audrey içini çektiyse de uzanıp kolunun tersiyle denklemleri silmeye başlamıştı bile. Yürümeye devam ettim, bir yandan da cep telefonumu çıkarıp kriptografi kitaplarına bakmaya başladım. Bu konuda daha fazla okuma yaparsam yeni bir suret mi yaratırdım yoksa Audrey'in umduğu gibi onun

bu alandaki bilgisini genişletebilir miydik? Bana sorarsanız ilki daha yüksek olasılıktı ama suretlerim arasında en bilinçlisi, en kendini bileni olarak Audrey'in hiç ummadığım konularda haklı çıkmak gibi bir yanı da vardı.

Ben dijital ortamda satın alabileceğim kitapları incelerken Tobias yanıma geldi.

"Sonuç?" diye sordum.

"Ortak kanı bu teknolojinin uygulanabilir olduğu," dedi Tobias, "ve çoğunluk da bu durumun tehlikeli sonuçları olabileceğini düşünüyor. Gerçi Mi Won kaslara yabancı DNA dizileri eklemenin sonuçlarını etraflıca düşünmek istiyor. J.C. de I3'ün gerçekten karantinaya alınıp alınmadığını, federallerin konuya gerçekten dâhil olup olmadığını doğrulamamız gerektiğini söylüyor. Böylece Bay Chay'in bize karşı ne kadar dürüst olduğunu da anlarız."

"İyi fikir. İç Güvenlik'teki bağlantımız kimdi?"

"Elsie," dedi Tobias. "Kedisini bulmuştun hani?"

Tabii ya, kedisi. Aldığım tüm işlerde ille de teröristler cirit atacak ya da dünyanın kaderi belirlenecek değil ya. Bazıları çok daha basit, gayet dünyevi meseleler olabiliyor. Telekineziyle ışınlanan bir kedinin yerini bulmak falan gibi.

"Onu bir ara," dedim dalgın dalgın. "Yol gerçekten yetkilileri aramış mı öğren."

Tobias zınk diye durdu. "Ben mi arayayım?"

Telefondan başımı kaldırıp ona baktım, derken anladım ve kıpkırmızı kesildim. "Ah. Pardon. Audrey'le konuştum ya." Audrey sık sık kafamı karıştırırdı.

"Ah, sevgili Audrey," dedi Tobias. "Audrey herhâlde senin

ruh dünyanda bir tür dengeleyici unsur falan olmalı diye düşünmeden edemiyorum. Bir tür deşarj olma yöntemi. Dehalara bazen beyin böyle cilveler yapar. Mesela Nikola Tesla'da anlamsız ve garip bir inci nefreti vardı. İnci takanları yanından kovuyordu ve derler ki..."

Tobias anlatmaya devam etti. Onun sesinin tınısıyla gevşedim ve nihayet ileri düzey bir kriptografi kitabı seçtim. Bu arada Tobias da başladığı yere, suretlerimin üzerinde anlaştığı sonuçları aktarmaya geri dönmüştü. "... Hareket planımıza gelince," dedi, "en mantıklısı Owen'ın önerisi gibi görünüyor. Ivy de zaten biz Panos hakkında daha fazlasını öğrenmeden onun psikolojik analizini tamamlayamayacak. İlk adımın Panos'un ailesini ziyaret etmek olması önerildi. Sonrasında da, Ngozi'nin adli tabipten biraz bilgi almaya ihtiyacı varmış, o yüzden oraya gideriz."

"Sıralarını değiştir," dedim. "Saat kaç... Sabahın üçü falan mı?"

"Altı."

"O kadar oldu mu?" dedim hayretle. Kendimi hiç yorgun hissetmiyordum. Yeni bir işe girişmek, yeni bir bilmeceyle uğraşmak beni canlandırmıştı. "Olsun, yine de sabahın bir vakti Panos'un ailesini uyandırmaktansa önce adli tabibe gitmeyi tercih ederim. Liza kaçta işe gidiyordu... Yedi?"

"Sekiz."

Bu durumda epeyce zamanım vardı. "Bu işin arkasında olabilecek şirketler hakkında hangi noktadayız?"

"J.C.'nin bazı fikirleri var. Seninle konuşmak istiyor."

Onu Ivy'nin yakınlarında bir yerde buldum. Duvara yaslanmış gevezelik ediyor ve Ivy'nin dikkatini dağıtıyordu. Omzun-

dan yakalayıp kendime çevirdim. "Tobias benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Şu kiralık katil," dedi J.C. "Zen Rigby."

"Evet. Eee?" J.C. onun hakkında yeni bir şey öğrenmiş olamazdı; sonuçta ben ne biliyorsam o da ancak o kadarını bilebilirdi ve benim bildiklerimi de çoktan eşelemiştik.

"Düşündüm de, çiroz," dedi J.C., "neden sen randevudayken restorana geldi ki?"

"Çünkü işverenleri, Yol'un benden yardım isteyeceğini tahmin etmişti."

"Tamam da niye seni izlemeye bu kadar erken başladı? Bak, ceset onların elinde, değil mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"O zaman seni izlemesinin sebebi şifre anahtarına ulaşıp ulaşmadığını öğrenmek olmalı. Yani Yol daha ortada bile yokken seni izlemesi için bir sebep yok. Bunu yaparak kendilerini ele verdiler, görmüyor musun? Sen I3'e gidene kadar beklemeleri gerekirdi."

Bunu bir düşündüm. J.C.'yle dalga geçiyorduk ama işin gerçeği, suretlerim arasında olaylara en somut biçimde yaklaşan oydu. Çoğu, günlerini hayal kurup düşünerek geçiriyordu. J.C. beni zinde tutuyordu.

"Tuhaf görünüyor gerçekten," diye kabul ettim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Tüm gerçekleri bilmediğimiz anlamına geliyor," dedi J.C. "Zen üzerimize böcek yerleştirmeyi denemiş olabilir mesela, olur ya I3'te konuşurken bir şeyleri açık ederiz diye."

Ona ters bir bakış attım. "Gardırobumu mu değiştireyim?"

"İyi fikir," dedi. "Ama seni izlemeye erken başlamasının daha bir sürü sebebi olabilir. Belki de I3'te bir şeyler döndüğünü bilen ama tam olarak ne olduğundan habersiz üçüncü bir şirket tarafından kiralanmıştır. Ya da belki bu davayla hiçbir ilgisi yoktur."

"Bunu inanarak söylemedin."

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama biz dikkatli olalım, tamam mı? Zen çok tehlikeli. Birkaç gizli görevde onunla yollarımız kesişti. Her seferinde ardında cesetler bıraktı. Bazıları casustu, bazıları yanlış zamanda yanlış yerde olan masum insanlar."

Başımı salladım.

"Yanında silah taşımak isteyebilirsin," diye devam etti J.C. "Onunla karşı karşıya kalırsan benim onu vuramayacağımı anlaman lazım."

"Geçmişteki tanışıklığınız yüzünden mi?" dedim, ona bir çıkış yolu sunmak için. Onu bir halüsinasyon olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamaktan hoşlanmıyordum. Bunun yerine, korumam olduğu hâlde beni koruyamamasına mantıklı açıklamalar getirmeye çalışıyordum.

Gerçi bir keresinde beni korumuştu.

"Hayır," diye cevap verdi J.C. "Onu vuramam çünkü ben aslında burada değilim."

Afalladım. J.C. az önce kendisinin..? "Bu senin için çok büyük bir adım..."

"Yok, yok. Durumu çözdüm. Şu Arnaud denen adam bayağı akıllı."

"Arnaud?" Aramıza yeni katılan, ince yapılı, kelleşmeye başlamış Fransız'a doğru bir bakış attım.

"Aynen," dedi J.C. elini omzuma koyup. "Bu konuda bir teorisi var. Bizim hayal ürünü ya da uydurma olmadığımızı, bizim için kullandığın o delice yakıştırmalardan hiçbiri olmadığımızı açıklayan bir teori. Bir sürü... bilimsel açıklaması var. Ama sonuç olarak ben kesinlikle gerçeğim. Sadece burada değilim."

"Demek öyle?" Başka ne diyebileceğimi hatta ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Hı hı," dedi J.C. "İyisi mi kendi anlatsın. Hey, ayna kafa!"

Arnaud parmağıyla göğsüne dokundu; J.C. elini sallayınca bize doğru seğirtti. Yanımıza ulaştığında, J.C. kırk yıllık dostlarmış gibi kolunu ufak tefek Fransız'ın omzuna dolayıverdi. Arnaud'un bu hareketten rahatsız olduğu çok barizdi. İrice bir kedinin minik bir fareyle kanka olması gibi bir şeydi.

"O da öğrensin," dedi J.C.

"Neyi? Neden bahsediyorsunuz?" Arnaud akıcı bir Fransız aksanıyla konuşuyordu; nar gibi kızarmış tavuk budunun üstünde eriyen tereyağı gibi.

"Biliyorsun işte," dedi J.C. "Bizimle ilgili söylediğin şeyi anlat."

Arnaud gözlüklerini düzeltti. "Hım, biliyorsunuz kuantum fiziği olasılıklara dayanır. Yorumlardan birine göre de boyutlar sonsuzdur ve olma ihtimali olan her şey zaten olmuştur. Eğer bu yorumu doğru kabul edersek, o zaman suretleriniz yani her birimiz bir yerlerde, bir boyutta ya da bir olasılık alanında gerçek bir insan olarak var olmuştur. Enteresan bir düşünce, sence de öyle değil mi, Étienne?"

"Enteresan olduğu muhakkak," dedim. "Bu—"

"Yani ben gerçeğim," diye araya girdi J.C. "Bilen biri söylüyor sonuçta."

"Hayır, hayır," dedi Arnaud. "Ben sadece bir yerlerde, başka bir yerde ve zamanda gerçekliğin—"

J.C. onu yana itip bu kez kolunu benim omuzlarıma doladı ve beni Arnaud'dan uzaklaştırdı. "Ben çözdüm bu işi, çiroz. Biz hepimiz şu diğer yerdeniz. Yardıma ihtiyacın olduğunda bizi oradan getiriyorsun. Sen bir tür fizik büyücüsüsün."

"Fizik büyücüsü mü?"

"Aynen. Ve ben donanma özel kuvvetlerinde komando değilim. Bunu kabullenmem lazım." Bir an durdu. "Ben Boyutlararası Zaman Muhafızıyım."

Ona bakıp güldüm.

Ama o çok ciddiydi.

"J.C.," dedim. "Bu en az Owen'ın hayalet teorisi kadar saçma."

"Hayır, hiç de değil," dedi J.C. inatla. "Hatırlasana, Kudüs'teki işin sonunda ne oldu?"

Tereddüt ettim. Etrafım sarılmıştı, ellerim titriyordu, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir silah tutuyordum. Derken J.C. kolumu tutup yönlendirmiş, etrafımı saranları tek tek yere indirmemi sağlamıştı.

"Ben çabuk öğrenirim," dedim. "Fizik, matematik, yabancı diller... Kısaca göz atmam yetiyor, anında uzmanı oluyorum... bir suret aracılığıyla. Silah kullanmak da farklı değildir belki. Okudum, inceledim, birkaç kez poligonda ateş ettim ve uzmanlaştım. Fakat bu beceri diğerlerinden farklı, konuşarak bana yardım edemezsin... Dolayısıyla beni yönlendirdiğini ha-

yal ettim ki senden hakkıyla faydalanabileyim. Yabancı dilde konuşurken Kalyani'nin beni yönlendirmesinden çok farklı değil."

"Gerçekleri çarpıtıyorsun," dedi J.C. "Yapmayı denediğin diğer becerilerde niye işe yaramadı bu peki?"

Bilmiyordum.

"Ben Zaman Muhafızıyım," dedi J.C. yine inatla.

"Bu doğruysa –ki doğru değil– o zaman seni gerçek hayatından koparıp burada bir kuantum hayaletine dönüştürdüğüm için bana kızmaz mıydın?"

"Hayır," dedi J.C. "Ben bu işe bilerek girdim. Zaman Muhafızlarının misyonu bu. Görevimiz tüm evreni korumak ve bu da görevimin şu anda seni en iyi şekilde korumak olduğu anlamına geliyor."

"Ah, Tanrı aşkına—"

"Hey," diye sözümü kesti J.C. "Acelemiz yok muydu? Senin artık harekete geçmen gerekmiyor mu?"

"Sabah olana kadar yapabileceğimiz bir şey yok," diyerek konunun kapanmasına da izin verdim. Elimi sallayıp Tobias'ı yanıma çağırdım. "Herkes çalışmaya devam etsin. Ben bir duş alıp biraz okuyacağım. Sonra yola çıkarız."

"Tamamdır," dedi Tobias. "Kim kim gidiyoruz?"

"Her zamanki ekip," dedim. "Sen, Ivy, J.C. ve..." Salona bir göz attım. "Başka kim gelecek göreceğiz."

Tobias merakla beni süzdü.

"Yedi buçukta tüm ekip yola çıkmaya hazır olsun, garajda benimle buluşun."

9

Kriptografi kitabını yazıdan sese çevirdim, sesi sonuna kadar açtım ve hızı beş kata ayarladım. Ardından şöyle uzun, rahatlatıcı bir duş aldım. Hiçbir şey düşünmedim ve sadece öğrenmeye verdim kendimi.

Üstümde bornozla yatak odama geri döndüğümde Wilson kahvaltımı hazırlamış, masaya büyük bir bardak da limonata bırakmıştı. Ona mesaj attım; şoförün saat yedi buçukta hareket etmek üzere SUV'u (limuzinden daha az dikkat çekiciydi sonuçta) hazırlamasını söyledim.

Kahvaltımı ederken kitabı bitirdim, ardından İç Güvenlik'teki bağlantım Elsie'yi aradım. Onu uyandırmıştım ne yazık ki. Buna rağmen konuyu benim için araştıracağını söyledi. Adli Tıp Kurumu'nu da aradım; telesekreter çıkınca Liza'ya mesaj bıraktım. Tam söyleyeceklerim bitmişti ki Elsie'den mesaj geldi. I3 gerçekten tecritteydi, CDC soruşturma başlatmıştı ve FBI işin içindeydi.

Tam yola çıkma saatinde, giyinmiş ve bir şekilde dinçleşmiş hâlde garaja girdim ve karşımda köşeli yüzü, çift odaklı göz-

lükleri, kırlaşmaya başlamış saçlarıyla Wilson'ı buldum. Elindeki şoför şapkasının üstündeki toz zerresine bir fiske vurdu ve şapkayı kafasına götürmeye davrandı.

"Bekle bir saniye," dedim. "Thomas'ın bu saatte gelmiş olması gerekmiyor muydu?"

"Ne yazık ki," dedi Wilson, "bugün işe gelmeyecekmiş. Aslında gönderdiği mesaja bakılırsa artık gelmeyecekmiş demek daha doğru."

"Ah, hadi ya," dedim. "Ne olmuş ki?"

"Ona Satanist olduğunuzu söylediniz, hatırlamıyor musunuz, efendim?"

"Yüzde iki Satanist," diye düzelttim. "Ayrıca Xavier şeytana tapan biri için gayet modern fikirli. Bana bugüne kadar sadece hayali tavuk kurban ettirdi."

"Evet, tabii..."

İçimi çektim. Bir hizmetkâr daha kaçmıştı. "Bugünlük başka bir şoför çağırabiliriz. Uzun bir geceydi. Senin bir de sabahın bu saatinde çalışmana gerek yok."

"Benim için sorun değil," dedi Wilson. "Birinin size göz kulak olması gerekiyor, efendim. Hiç uyudunuz mu bari"

"Iıı..."

"Anlıyorum. Peki dün akşam yemeğinde bir şeyler yiyebildiniz mi? Tabloidlere düşmeden önce?"

"Haber çıkmış mı?"

"*Mag*'de çıktı. Bu sabah Squawker da oradan almış ve ek olarak Bayan Bianca'yla da bir röportaj yapmışlar. Neyse, dün akşam yemeği yemediniz, akşam iştahınız kaçmasın diye öğlen de yememiştiniz."

Aslında öğle yemeğini, randevunun gerginliğiyle akşam kusmayayım diye yememiştim. "Demek kahvaltı bu yüzden o kadar lezzetli geldi," dedim SUV'un kapısını açmak için uzanırken.

Wilson elini koluma koydu. "Dünyayı kurtarmaya dalıp kendinizi ihmal etmeyin, efendim." Koluma hafifçe vurdu, ardından şoför koltuğuna geçti.

Tüm ekip arabada beni bekliyordu. Audrey dışında. O da tam o sırada üzerinde bir kazak ve atkıyla garaja daldı. Kitabı bitirdiğimde yeni bir suret ortaya çıkmamış, tam da Audrey'in umduğu gibi öğrendiğim yeni şeyler onun bilgi haznesine eklenmişti. İyi de olmuştu çünkü her yeni suret benim için yeni bir zorluk demekti. Eskilerin yeni şeyler öğrenmesini tercih ederdim.

Gerçi Audrey'in ekipte olmasının da kendine has zorlukları olabilirdi.

"Audrey," dedim ona kapıyı tutarken, "neredeyse haziran geldi. Niye atkı taktın ki?"

"Eh," dedi gülerek, "havayı umursamadan giyinemeyeceksen hayal ürünü olmanın ne anlamı var ki?" Atkıyı bir çalımla omzundan geriye atıp arabaya bindi ve geçerken dirseğini J.C.'ye geçirdi.

"Bak, kadın, eğer seni vurursam," diye kükredi J.C., "canın gerçekten yanar. Kurşunlarım boyutlararası maddeler üzerinde etkili."

"Benim kurşunlarım da köşeleri dönebiliyor," dedi Audrey. "Ayrıca çiçeklerin açmasını sağlıyorlar." Ivy'yle Tobias'ın arasına yerleşti ve emniyet kemerini takmadı.

Enteresan bir gün olacaktı.

Caddeye çıktık. Üzerimize güneş doğuyordu, bulutsuz bir gündü. Sabah trafiği tek tük başlamıştı. Pencereden dışarıyı izledim; kendi düşüncelerime dalıp gitmiştim ki J.C.'nin Ivy'nin çantasını karıştırdığını fark ettim.

"Ah..." dedim.

"Sakın arkaya bakma," dedi J.C. Çantasını geri almaya çalışan Ivy'nin elini itti. Az sonra çantadan Ivy'nin aynalı pudrasını çıkarmış, aynayı omzunun üstünde tutup kendini göstermeden arka camdan bakmaya başlamıştı.

"Evet," dedi, "büyük ihtimalle peşimizde biri var."

"Büyük ihtimalle mi?" diye sordu Ivy.

"Kesin olarak söylemek zor," dedi J.C. aynayı biraz yana kaydırarak. "Arabanın ön plakası yok."

"Şu kadın mıdır sence?" diye sordum. "Kiralık katil?"

"Yine kesin bir şey söyleyemem," dedi J.C.

"Belki bir yolu olabilir," dedi Audrey kafasına ve içindeki yeni bilgilere dokunarak. "Biraz korsancılık oynamaya ne dersin, Steve-O?"

"Korsancılık mı?" diye tekrarladı Ivy. "Bilgisayar korsanlığı gibi mi?"

"Yok, gemilere saldıran türden!" dedi Audrey gözlerini devirerek. "Bak şimdi, şuraya sırasıyla bazı talimatlar yazacağım."

Audrey'in talimatları yazmasını merakla izledim. Sonunda bitirdiğinde listeyi bana uzattı. Hayali bir kâğıt üzerinde... Sanki ben hayali ile gerçeği çok iyi ayırabiliyormuşum gibi! Kâğıdı alıp okudum, sonra Audrey'e bir bakış attım.

"Bana güven," dedi Audrey.

"Senin için sadece tek bir kitap okudum."

"Yeterli."

Onu inceledim, ardından omuz silkip telefonumu çıkardım. Denemeye değerdi. Talimatlara uyarak önce F.I.G'i –dün yemek yediğimiz ya da en azından sipariş ettiğimiz restoranı– aradım. Birkaç kez çaldı; neyse ki kahvaltı personeli çoktan mesaiye başlamıştı ve bir kadın sesi cevap verdi: "Alo?"

Audrey'in talimatlarını takip ettim. "Ah, merhaba," dedim. "Dün gece karım orada yemekteydi... Ama ailevi bir durum oldu, yemeğini bile bitiremeden acilen çıkması gerekti. Aslına bakarsanız çok acelesi olduğundan kendi kredi kartı yerine yanlışlıkla işyerinin kredi kartını kullanmış. Mümkünse onu iptal edip ödemeyi diğer kredi kartıyla yapabilir miyim diye soracaktım."

"Olur," dedi telefondaki kadın. "Eşinizin ismi neydi?"

"Carol Westminster." Zen'in rezervasyonda kullandığı takma ismi verdim.

Birkaç dakika kadar bekledim. Dün geceki fişlerin hâlâ ellerinin altında olduğunu umuyordum. Nitekim belli belirsiz kâğıt hışırtılarının ardından kadın telefona geri döndü. "Evet, yeni kartın üstündeki isim ne olacak?" diye sordu.

"Eşim hangi kartı kullanmış acaba?"

"KeyTrust kartı," dedi kadın, şimdi sesinde bir şüphe tınısıyla. "3409 ile bitiyor."

"Ah, iyi!" dedim. "Doğru kartmış meğer. Yine de çok teşekkürler."

"Peki. Rica ederim." Telefonu kapatırken kadının canı sıkılmış gibiydi ama ben rakamları not defterime yazmıştım bile.

"Bu mu korsanlık?" dedi J.C. "Ne işe yarayacak ki bu?"

"Bekle ve gör," diye karşılık verdi Audrey.

Bu arada ben çoktan bankanın numarasını çevirmiştim. Ben telefonda bekleme müziğini dinlerken bizim araba güneye giden otobana saptı. Yanımda J.C., Ivy'nin aynasından arkamızdaki arabaya bakmaya devam ediyordu. Bana başını salladı. O araba da peşimizden otobana girmişti.

Menüleri geçip görüşmemizin kayıt altına alınacağı uyarısını dinledikten sonra nihayet Güneyli aksanıyla konuşan, hoş sesli bir adama bağlandım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çalıntı kart bildiriminde bulunmak için aradım," dedim. "Karımın çantası dün gece evimizden çalındı."

"Anlıyorum. Kartın üstündeki isim?"

"Carol Westminster."

"Kart numarası?"

"Bilmiyorum," dedim artık gına getirmiş gibi bir ton takınarak. "Kartın kayıp olduğunu söyledim ya, duymadınız mı?"

"Bayım, internetten bakarsanız—"

"Denemedim mi sanıyorsunuz? Tek görebildiğim kartın son dört hanesi."

"Ama eğer—"

"Bakın, şu anda biri benim paramı harcıyor olabilir," diye sözünü kestim. "Buna vaktimiz var mı gerçekten?"

"Bayım, bunun için sigortanız var."

"Özür dilerim, özür dilerim. Biraz sinirlerim bozuldu da... Sonuçta sizin suçunuz değil. Ne yapacağımı bilemediğim için panikledim biraz. Lütfen, bana yardımcı olabilirsiniz, değil mi?"

Hattın diğer ucunda adam, can sıkıcı bir olay yaşamaktan son anda yırtmış gibi rahat bir nefes aldı. "Peki, son dört rakamı söyleyin o zaman," dedi rahatlamış bir tonla.

"Bilgisayarda görünen 3409."

"Tamam, bir bakalım... PIN numarasını biliyor musunuz, Bay Westminster?"

"Iıı..."

"Kartın bağlı olduğu sosyal güvenlik numarası?"

"805-31-3719," dedim kendimden emin bir şekilde.

Bir duraksama oldu. "Bizim kayıtlarımızdaki numara bu değil, bayım."

"Ama benim sosyal güvenlik numaram bu."

"Bendeki büyük ihtimalle eşinizin numarası, bayım."

"Fark eder mi ki?"

"Herhangi bir değişiklik yapabilmem için güvenlik onayı aşamasını geçmeniz gerekiyor, bayım," dedi adam, her gün bir sürü boğazlanmayı hak eden adama dert anlatmaya alışık sabırlı bir sesle.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet, efendim. Üzgünüm."

"Hım, bu durumda sanırım eşimi arayabilirsiniz," dedim. "İşe gitmek için çıktı ve ben onun sosyal güvenlik numarasını bulamam şimdi."

"Elbette, efendim," dedi adam. "Kayıtlarımızdaki telefon numarası hâlâ geçerli mi?"

"Hangi numara var sizde?" diye sordum. "Cep telefonu da çantasındaydı."

"555-626-9013."

"Tüh," dedim numarayı çabucak not ederken. "Çalınan telefon bu. Neyse, işe gittiğinde ona ulaşıp sizi aramasını söylerim."

"Peki, efendim. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır. Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve not defterimi çevirip diğerlerine telefon numarasını gösterdim. "Kiralık katilin cep numarası."

"Harika," dedi J.C. "Artık onu arayıp çıkma teklif edebilirsin."

Defteri tekrar kendime çevirip numaraya baktım. "Her şey bir yana, bu kadar kolay olması cidden çok rahatsız edici."

"Şifre çözmenin birinci kuralı," dedi Audrey, "eğer şifreyi kırmak zorunda değilsen kırma. İnsanlar kullandıkları güvenlik yöntemlerinden daha az güvenilirdir genellikle."

"Peki şimdi bununla ne yapacağız?" diye sordum.

"Evet, öncelikle telefonuna indirmeni istediğim basit bir uygulama var," dedi Audrey. "J.C., bu kadını şu üç rakip şirketten hangisinin tutmuş olma olasılığı daha yüksektir sence?"

"Exeltec," dedi J.C. anında. "Üçü arasında en ümitsiz durumda olan o. Yıllardır kayda değer bir ilerleme kaydetmeden bu işe para akıtıyorlar, yatırımcılar enselerinde ve geçmişte de şüpheli bazı faaliyetleri var. Üç kez soruşturma geçirmişler ama kesin bir şey bulunamamış."

"Şu dosyada CEO'ların telefon numaraları olacaktı," dedi Audrey.

Gülümsedim ve söylediği uygulamayı telefona indirmeye koyuldum. Kısa süre sonra, Zen'i aradığımda ona arayan kişinin numarasını yanlış gönderecek ve Exeltec'in sahibi Nathan

Haight'ın arıyor olduğunu gösterecek bir uygulama cebimde kullanıma hazırdı.

"Wilson korna çalmaya hazır olsun," dedi Audrey.

Ona hazır olmasını söyledim ve numarayı çevirdim.

Bir kere çaldı. İki kere çaldı.

Ve açıldı.

"Evet," dedi sert bir kadın sesi. "Ne oldu? Meşgulüm."

Wilson'a işaret ettim. Kornaya bastı.

Kornayı telefondan da duydum. Zen belli ki bizi takip ediyordu. Hatta parazit varmış gibi yapan başka bir uygulamayı açtım ve karşı tarafın anlamayacağını bilerek bir şeyler söyledim.

Zen bir küfür savurdu ve "Bak, diğer ortakların ne kadar tedirgin olduğu umurumda değil. Zırt pırt beni arayıp rahatsız etmek işleri hızlandırmayacak. Bir şey öğrendiğimde ben arayıp haber vereceğim zaten. O zamana kadar beni rahat bırak."

Telefonu kapattı.

"Bu," dedi J.C., "hayatımda gördüğüm en tuhaf korsanlıktı."

"Bunun sebebi korsanlığın aslında ne olduğunu bilmemen," dedi Audrey kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Korsanlık denince aklına bilgisayar başındaki inek tipler geliyor. Oysa gerçekte bugünlerde pek çok insan telefon başında bilgi toplayarak korsanlık yapıyor. Ya da işte medya buna 'korsanlık' diyor."

"Evet, artık bizi takip ettiğini biliyoruz," dedi Ivy. "Ayrıca onu hangi şirketin tuttuğunu da öğrendik. Bu da cesedin kimin elinde olduğunu biliyoruz demek."

"Kesin olarak değil," dedim. "Yine de iyi ilerleme kaydettik." Wilson otobandan çıkıp şehir içinde ilerlerken düşünceli bir şekilde telefonumu tıklattım. "Önerisi olan?"

"Başımızdan büyük işlere kalkışmaktan kaçınmamız lazım," dedi Ivy. "Tabii eğer bunun bizim için mümkünü varsa."

"Aynı fikirdeyim," dedi Tobias. "Stephen, eğer cesedi Exeltec'in çaldığına dair kanıt bulabilirsek CDC oraya bir baskın düzenler muhtemelen."

"Biz kendimiz de bir baskın yapabiliriz," dedi J.C. "Aracıyı aradan çıkarmış oluruz."

"Açıkçası ben illegal bir şey yapmamayı tercih ederim," dedi Tobias.

"Merak etme," dedi J.C. "Boyutlararası Zaman Muhafızı olarak 876 no'lu özel izinle acil durumlarda yerel yasaları çiğneme yetkisine sahibim. Bak, çiroz, eninde sonunda Exeltec'e gireceğiz. Bunu hissedebiliyorum. Cesedi şirkette saklamıyor olsalar bile orada bir ipucu buluruz."

"Sonu nereye varacaksa varsın," dedi Audrey, "ben J.C.'nin yanındayım. Şirket basmak kulağa eğlenceli geliyor."

Arkama yaslanıp bunu bir düşündüm. "Adli tabibe gidiyoruz," dedim sonunda. Tobias'la Ivy başlarını sallayarak onayladı. "Exeltec'e karşı bir delil bulmayı ve baskını resmi makamların yapmasını tercih ederim." Kafamda bir plan belirmeye başlamıştı. "Ayrıca," diye ekledim, "Exeltec'in ne bildiğini öğrenmenin tek yolu şirkete gizlice girmek değil..."

10

Arabamız, uyanmakta olan bir sokağa girdi. Güneş tamamen doğduğundan sokak lambaları artık sönmüştü ve bu hâlleriyle, bir kralın önünde boyun eğen hizmetkârlar gibiydiler. Şehir morgu hastanenin yanında, bir fikri geliştirip pazarlamak üzere kurulmuş üç dört teknoloji şirketine yetecek kadar geniş bir alana yayılmış bir bina kompleksinde bulunuyordu. Dikkatle budanmış çalı çitleri ve Noel'den kalma ışıkların bir sonraki Noel'de yakılmak üzere hazır beklediği ağaçları geçtik.

"Evet," dedi J.C. bana. "Hazır mısın?"

"Hazır derken?" diye sordum.

"Peşimizde bir kiralık katil var, çiroz," dedi. "Sırtındaki şu ürperti, seni gözleyen bir çift gözün varlığını bilmekten kaynaklanıyor. Sonuçta kadın her an tetiği çekebilir."

"Saçmalama," dedi Ivy. "Sayemizde önemli bir bilgiye ulaşabileceğini düşündüğü sürece bize bir şey yapmaz."

"Bundan emin misin?" diye sordu J.C. "Çünkü ben hiç emin değilim. Kadını kiralayan adamlar senin Yol'a çalışma-

nın kötü bir fikir olduğuna karar verebilirler her an. Rekabeti toptan ortadan kaldırıp şifre anahtarını kendi başlarına bulma konusunda şanslarını denemek isteyebilirler."

J.C.'nin bunu buz gibi bir sesle dosdoğru dile getirmesi irkilmeme sebep oldu.

"Sen takip edilmekten hoşlanmıyorsun sadece, hepsi bu," dedi Ivy.

"Lanet olsun, tabii ki hoşlanmıyorum."

"Lanet okuma."

"Bakın," dedi J.C., "Zen bilmek isteyeceğimiz şeyler biliyor. Eğer onu ele geçirirsek bize tek başına aradığımız kanıtı bile verebilir. Nerede olduğunu biliyoruz ve şu anda avantaj bizde. Ne dersin, kadını sessizce derdest edebilir misin?"

"Sanmam," dedim.

"Yine de deneyelim," dedi J.C. Eliyle ileriyi işaret etti. "Park yerine giderken şu virajı görüyor musun? Oradaki çit bizi arkamızdaki arabadan saklar. Orada arabadan atlaman gerekecek ama merak etme, ben sana yardım ederim. Jeeves'e de söyle, arabayı binanın önünde tam çitin yanına park etsin. Böylece Zen'den erken davranmış oluruz ve ava giderken avlanır."

"Tedbirsizlik etmiş oluruz," dedi Ivy.

Haksız değildi ama viraj yaklaşırken kararımı verdim.

"Tamam, yapalım," dedim. "Wilson önümüzdeki virajda arabadan atlayacağım. Hiçbir şey olmamış gibi sürmeye devam et, normalden daha fazla yavaşlama. Morgun hemen önüne park et ve bekle."

Bana bakmak için dikiz aynasını hafifçe çevirdi. Bir şey söylemedi ama endişesi yüzünden okunuyordu. Aynayı çevirme-

siyle arkamızdaki koyu renk sedanı bir an açıkça görebildim. Ceketimin altındaki, J.C.'nin yanıma almam için ısrar ettiği tabancaya dokundum. İşlerin bu yöne sapması pek hoşuma gitmemişti. Herhangi bir muammayı çözmek ya da kilidi olmayan bir kasayı açmak için bir odada on saat geçirmeyi tercih ederdim. Niye son zamanlarda her işe bir şekilde silahlar bulaşıyordu ki?

Kapıya iyice yanaştım, kolu tutarak hazırlandım. J.C. hemen arkamdaydı, bir eli omzumdaydı.

"Beş, dört, üç..." diye saydı.

Derin bir nefes aldım.

"İki... Bir!"

Wilson arabayı tam çitin yanından çevirirken kapıyı araladım. J.C. sırtıma abandı, bir şekilde beni itip dertop olmuş bir hâlde doğru yöne gitmemi sağladı. Yine de canım yandı. Dönüşün verdiği momentumla arabanın kapısı kendiliğinden kapandı. Çitlerin yanında büzülüp arkamızdaki arabanın sesini duymayı bekledim.

Wilson'ın peşindeki araba virajı döndüğünde çitlerin diğer tarafına geçtim. Şimdi Zen'le aramda, otoparkı boylu boyunca çevreleyen sık çalılar vardı sadece.

Kafamı aşağıda tutarak çalıların diğer tarafından Zen'in arabasını takip ettim. Wilson'ın park ettiği yeri geçti, güya dikkat çekmemek için otoparkın diğer tarafına yöneldi. Sık çalıların arasındaki boşluklardan siyah arabayı arada sırada görebiliyordum. İçeride karanlık yüzünden tam olarak seçemediğim şoförden başka kimse yoktu galiba. Siyah araba, otoparkın ucunda çalı çitin yakınında bir yerde durdu.

Biraz ilerde yapraklar hışırdadı ve J.C. elinde silahıyla çitin diğer tarafına geçip yanıma geldi. "Aferin," diye fısıldadı. "Seni de bir gün Zaman Muhafızı yapacağız."

"Senin itmen sayesinde," dedim. "Doğru yere düşmemi sağladın."

"Yardım edeceğimi söylemiştim."

Bir şey demedim. Şu anda bu konuşmaya devam edemeyecek kadar gergindim. Yeni bir şey geliştiriyordum. Daha önceki... sistemimin dışında, ötesinde bir şey. Parmaklarıma ya da adımlarıma kılavuzluk edebilen bir suretle başka neler yapmayı öğrenebilirdim?

Çalıların arasından otoparka bir göz attım, ardından silahımı çıkardım. J.C. telaşla elini kolunu salladı, yoldan geçen arabalar görmesin diye silahı önümde tutmam için uyardı. Ardından başıyla çalıların arasındaki bir boşluğu işaret etti.

Derin bir nefes alıp çitin diğer tarafına emekledim, Zen'in arabasına olan kısa mesafeyi geçtim. J.C. hemen arkamdaydı. İki büklüm çömelmiş hâlde arabaya ulaştım.

"Hazır mısın?" diye sordu J.C.

Başımı salladım.

"Elinde tetikte olsun, çiroz. Bu gerçek."

Yine başımı salladım. Hemen üstümde yolcu tarafındaki cam açıktı. Avuçlarım titreyerek ayağa fırladım ve silahı açık pencereden şoföre doğrulttum.

Karşımda duran kişi kiralık katil değildi.

11

Şoför koyu renk saçlı, en fazla on sekizinde, kapüşonlu bir eşofman üstü giymiş bir çocuktu. Bir çığlık attı, benim SUV'u izlemek için kullandığı dürbünü elinden düşürdü. Tabancaya bakarken yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

Bu kesinlikle Zen Rigby değildi.

"Arabaya bin, çiroz," dedi J.C. otoparkta etrafına bakınarak. "Arka koltuğa. Böylece seninle boğuşmaya falan kalkışamaz. Ona sessiz olmasını söyle. Şüpheli davranma."

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," dedim çocuğa. Bir yandan da elimdeki tabancanın nasıl titrediğini görmemesini umuyordum. "Tek kelime etme." Silahı ona doğrultmaya devam ederek arka kapıyı açıp arabaya bindim. Çocuk boğazından kopan bir inilti dışında sessiz kalma komutuma uydu. Ya gerçekten dehşete kapılmıştı ya da çok iyi bir aktördü.

"Zen nerede?" diye sordum silahı kafasının yanına kaldırarak.

"Kim?" dedi.

"Benimle oyun oynama. Kadın nerede?"

"Ben... Ben hiçbir şey bilmiyorum..." Çocuk resmen hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Lanet olsun," dedi J.C., ön camın önünde dikildiği yerden. "Rol yapıyor olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdim.

"Gidip Ivy'yi getireyim."

"Hayır," dedim. Çocukla yalnız kalmak istemiyordum. Dikiz aynasından, çocuğun gözyaşları içindeki yüzüne baktım. Akdenizlilere özgü esmer ten... Aynı burun...

"Lütfen beni öldürme," diye fısıldadı çocuk. "Ben sadece ona ne yaptığınızı öğrenmek istedim."

"Sen Panos'un kardeşisin," diye tahmin yürüttüm.

Çocuk hıçkırıklarının arasında başını salladı.

"Hay aksi şeytan!" dedi J.C. "Onu bu kadar kolay fark etmemize şaşmamak lazım. Meğer bizi iki kişi takip ediyormuş. Bir amatör ve bir profesyonel. Ben tam bir salağım."

Ürperdim. Zen'le telefondayken Wilson'ın kornasını açıkça duymuştum, dolayısıyla yakınlarda bir yerde olmalıydı ama onu fark edememiştik. Tüm yol boyunca peşimizde olduğu hâlde Zen'i hiç görmemiştik.

İşte bu kötüydü.

"Adın ne?" diye sordum çocuğa.

"Dion."

"Eveet, Dion, şimdi silahı indiriyorum. Eğer söylediğin kişiysen korkman için sebep yok. Ama benimle gelmen gerekiyor. Eğer kaçmaya, bağırmaya ya da buna benzer bir şey yapmaya kalkarsan... Eh, seni durdurmak zorunda kalırım."

Çocuk başını salladı.

Silahı belime takıp arabadan indim ve çocuğu da omzundan çekiştirdim. Şöyle bir yoklamak silahsız olduğunu anlamama yetti. Ama tabii o kendini ajan zannediyordu. Fener, kayak maskesi, dürbün... Cep telefonunu alıp hemen kapattım. Onu SUV'a götürürken dışarıdan birine tüm bunların ne kadar şüphe çekici görüneceğinin gayet farkındaydım. Yine de J.C.'nin talimatlarıyla, kolum çocuğun omzunda, kendimden emin bir şekilde yürüyerek ne yaptığını bilen biri gibi davranmayı becerdim. Sonuçta devlete ait bir binanın otoparkındaydık ve bizi gören birilerinin polis olduğumu düşüneceklerini umuyordum.

Eğer öyle düşünmezlerse de bu ilk polise şikâyet edilişim olmayacaktı. Hatta ne kadar sık şikâyet edildiğim düşünülürse benimle ilgilenmek için ayrı bir ekip kurmuş bile olabilirlerdi.

Dion'u SUV'a soktum, ben de peşinden bindim ve koyu renk camların ardında, etrafımda suretlerimle kendimi biraz olsun güvende hissettim. Dion arka koltukta kenara kaydı, Audrey'i Tobias'ın kucağına oturmak zorunda bıraktı. İşte bu beklenmedikti; yaşlı suretim bir an boğulacak gibi oldu.

"Wilson, biri arabaya yaklaşırsa haber ver lütfen," dedim. "Evet, Dion. Şimdi anlat bakalım. Niye beni takip ediyorsun?"

"Panos'un cesedini çaldılar," dedi Dion.

"Çaldılar derken..? Kim çaldı?"

"I3."

"Peki niye böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bilgi için," dedi Dion. "Bilmiyor musunuz; abim kendi hücrelerine bazı bilgiler yüklemişti. Onların tüm sırlarını. Yapacakları tüm o korkunç şeyleri."

J.C.'yle bakıştık; J.C. elleriyle yüzünü kapattı. Panos, ailesine araştırmasından bahsetmişti. Süper! J.C. ellerini yüzünden çekip sessizce dudaklarını kıpırdattı: *Bu bir kâbus.*

"Peki neymiş o I3'ün yapacağını düşündüğün korkunç şeyler?"

"Ben..." Dion etrafına bakındı. "Bilirsiniz işte. Şirket şeyleri."

"Cumaları serbest kıyafeti kaldırmak falan gibi mi?" diye tahmin yürüttü Audrey.

Demek Panos kardeşine her şeyi de anlatmamıştı. Parmaklarımla koltuk kolunu tıkırdattım. Ailesi, Yol ve diğerlerinin Panos'un vücudundaki bilgileri gizli tutmak için cesedi aldığını sanıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse bu o kadar da gerçekten uzak bir tahmin değildi.

Sonuçta cesedi yakmayı planlıyorlardı. Başka biri Panos'u daha önce ele geçirmişti sadece.

"Ve beni takip ediyordun," dedim çocuğa. "Niye?"

"Bu sabah internette her yerde sen vardın," dedi Dion. "I3'ün sahibi olan şu tuhaf Asyalı adamla arabaya biniyordun. Panos'un cesedindeki şifreyi senin kıracağını tahmin ettim. Çok barizdi. Sonuçta sen bir tür süper ajan-korsansın, değil mi?"

"Aynen öyleyiz," dedi Audrey. "Steve-O, ona öyle olduğumuzu söyle." Ben karşılık vermeyince, hâlâ kucağında oturduğu Tobias'ı dirseğiyle dürttü. "Söyle ona, büyükbaba."

"Stephen," dedi Tobias huzursuz bir şekilde, "bu çocuk doğru söylüyor gibi görünüyor."

"Doğru söylüyor," dedi Ivy çocuğu inceleyerek. "Bana öyle geldi en azından."

"Onu biraz rahatlatsan," dedi Tobias. "Zavallıcığın hâline baksana. Senin onu vurmandan korkuyor hâlâ."

Gerçekten de Panos ellerini kenetlemiş, önüne bakıyor ve tir tir titriyordu.

Daha yumuşak bir sesle konuştum. "Cesetteki şifreyi kırmak için tutulmadım," dedim. "I3'ün elinde zaten tüm o bilgilerin yedekleri var. Ben cesedi bulmak için buradayım."

Dion başını kaldırdı.

"Hayır," dedim. "Cesedi alan I3 değil. I3 için cesedin yakılması yeterli."

"Sana inandığını sanmıyorum, Steve," dedi Ivy.

"Bak," dedim Dion'a, "I3'e ne olacağı umurumda değil. Ben sadece cesedin içindeki bilginin yok edilmesini istiyorum. Ve şimdilik burada beklemen gerekiyor, tamam mı?"

"Ama niye—"

"Çünkü seninle ne yapacağımı bilmiyorum." Wilson'a bakıp başımı salladım. Biz yokken çocuğa göz kulak olacaktı. "Sen geç öne otur," dedim Dion'a. "Geri geldiğimde tüm bunları uzun uzun konuşuruz. Benim şimdi gidip suratsız, gıcık, huysuz mu huysuz bir adli tabiple uğraşmam gerekiyor."

12

Adli tıp kurumu şehir morgunun hemen yanında, steril kokulu büyük bir medikal tesisin içinde bir dizi odadan oluşan küçük bir yerdeydi. Teknik olarak Liza ona "tıbbi tetkikçi" denmesini tercih ediyordu ve bütün gün internette oyun oynayan birine göre şaşırtıcı derecede meşguldü.

Saat tam sekizde, kendisine verilen küçük bölmeye göre fazlasıyla iri güvenlik görevlisinin dik bakışları altında binanın lobisine girdim ve adli tabibin odasının kapısını kibarca tıklattım. Liza'nın sekreteri, adamın adını unuttum şimdi, yüzünde apaçık bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kapıyı açtı.

"Seni bekliyor," dedi bana. "Ama dört gözle beklediğini söyleyemem doğrusu."

"Harika. Teşekkürler..."

"John," diye hatırlattı Tobias.

"... John."

Sekreter başını sallayıp masasına geri döndü ve önündeki kâğıtları karıştırmaya başladı. Ben de kısa koridorda ilerledim, duvarlarında resmi görünüşlü diplomalar asılı olan ofise

girdim. Onlardan birinin camından yansıyan Facebook'u görmemle Liza'nın tabletini kapatıp başını kaldırması bir oldu.

"Çok meşgulüm, Leeds," dedi.

Kot ve pembe bir gömleğin üzerine beyaz laboratuvar önlüğü giymişti. Ellilerinin sonlarındaydı ve okulda basketbol oynayıp oynamadığının sorulmasından nefret edecek kadar uzun boyluydu. Neyse ki ilgilenmesi gereken kişiler –genel olarak– ölüydü, zira gıcık olmadığı yegâne insanlar ölü olanlardı.

"Çok vaktini almayacağım," dedim kapı pervazına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak. Bunu kısmen, Tobias'ın görüşünü kapatmak, onu hayran hayran süzmesine engel olmak için yapmıştım. Bu kadında ne bulduğunu asla anlayamayacağım.

"Senin için bir şey yapmak zorunda değilim," dedi Liza ve yapacak tonlarca işi varmış rolünün hakkını verecek bir çalımla bilgisayar ekranına döndü. "Bu vakalarda artık resmi bir görevin yok. Duyduğuma göre artık bu işlere dâhil edilmeyecekmişsin."

Son kısmı muzaffer bir edayla söylemişti. Ivy'yle J.C. bakıştı. Şu sıralar yetkili makamlar bize pek... bayılmıyorlardı.

"Cesetlerinden biri kayboldu," diye hatırlattım Liza'ya. "Bu mesele kimseyi endişelendirmiyor mu?"

"Benim sorunum değil," dedi Liza. "Ben işimi yaptım. Ölüm raporu verildi, kimlik tespiti yapıldı, otopsiye gerek görülmedi. Tüm kusur morgda. Eh, istersen onlarla konuşabilirsin."

Hiç şansım yoktu. Beni içeri almazlardı; buna yetkileri yoktu. Öte yandan Liza yapabilirdi. Ne derse desin, burası onun çöplüğüydü.

"Peki polis bu *minik* kusurdan rahatsız değil mi?" diye sordum. "Komiser Graves ortalıkta dolaşıp bu güvenlik zafiyeti nasıl oldu diye sorular sormuyor mu?"

Liza bir an tereddüt etti.

"Evet," dedi Ivy. "Tam üstüne bastın, Steve. Buradan bastırmaya devam et."

"Burası senin departmanın," dedim Liza'ya. "Ne olduğunu bilmek de mi istemiyorsun? Yardım edebilirim."

"Sen ne zaman 'yardım' etsen, Leeds, nedense sonu hep faciayla bitiyor."

"Şu anda o facia zaten çoktan olmuş görünüyor."

"Acıtan yerden vur," dedi Ivy. "Angaryadan bahset."

"Çıkacak evrak işini düşün, Liza," dedim. "Bir ceset kayıp. Soruşturmalar, sorular, etrafta dolanan insanlar, katılmak zorunda olduğun toplantılar."

Liza yüzünde beliren ekşi ifadeyi tamamen gizleyemedi. Yanımda Ivy keyifle sırıttı.

"Üstelik tüm bunlar," dedi Liza arkasına yaslanarak, "zaten burada olmaması gereken bir ceset için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Cesedi burada tutmamız için bir sebep yoktu. Akrabaları gelip teşhis etti; cinayet şüphesi yoktu. Cesedi, ailenin seçtiği bir cenaze levazımatçısına teslim etmem gerekiyordu. Ama hayır. İzin verilmedi. Cesedin burada kalması söylendi ve kimse sebebini açıklamadı. Müdür bizzat ısrar etti." Gözlerini kısarak bana baktı. "Şimdi de sen. Ölen adamın ne özelliği vardı, Leeds?"

Müdür mü? Yol belli ki cesedi elinde tutmak için bayağı

gayret göstermişti. Mantıklıydı. Eğer ceset morgdan çıksaydı da bir koruma ordusu tarafından korunsaydı tüm dünya o cesette bir olağanüstülük olduğunu öğrenirdi. Panos'un şehir morgunda kalmasını sağlayan bir telefon görüşmesi ve cesedin morgun kilitli kapılarının ardında kalması daha az şüphe uyandırırdı.

Fakat işe yaramamıştı.

"Liza'ya bir şey vermemiz lazım, Steve," dedi Ivy bana. "İnadı tuttu. Büyük ödül zamanı."

İçimi çektim. "Emin misin?" diye sordum ağzımın içinde.

"Evet, ne yazık ki."

"Bir görüşme," dedim Liza'nın gözlerinin içine bakarak. "Bir saat."

Koltuğunda öne doğru eğildi. "Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

"Evet. Ve?"

Parmaklarıyla masayı tıkırdattı. "Ben bir tıbbi tetkikçiyim. Senin hakkında bir makale yazmakla ilgilenmiyorum."

"Görüşmenin seninle olması gerektiğini söylemedim," dedim. "Senin seçtiğin herhangi biriyle olabilir. Tıp camiasından sana iyilik yapmasını istediğin birini seç ve benim karşılığımda istediğini al."

Liza'nın dudakları kıvrıldı. "Herhangi biri?"

"Evet. Bir saat."

"Hayır. Ne kadar isterlerse o kadar."

"Bu çok açık uçlu oldu, Liza."

"Senin sinir bozma kapasiten de öyle. İster kabul et ister etme, Leeds. Sana iyilik borcum yok."

"Sonra çok pişman olacağız, değil mi?" diye sordu Tobias.

Başımla onayladım. İsim yapmaya çalışan psikologlar tarafından didik didik edileceğim saatleri düşündüm. Tuhaf bir tür denizhıyarıymışım gibi incelenip sergileneceğim bir makale daha.

Fakat zaman daralıyordu. Ya bunu kabul edecektim ya da Liza'ya cesedin neden önemli olduğunu açıklayacaktım.

"Anlaştık," dedim.

Liza gülümsemedi. Gülümsemek Liza için fazla insanca bir davranıştı. Yine de bu anlaşmadan tatmin olmuş görünüyordu. Masadan anahtarlarını alıp benimle koridora çıktı; suretlerim de bizi takip etti.

Morga yaklaştığımızda hava belirgin bir şekilde soğumaya başladı. Ağır çelik kapı elektronik bir kart kullanılarak açılıyordu. Odanın içini görünce insan Liza'nın neden burada çalışmayı tercih ettiğini anlayabiliyordu. Frijit olması bir yana, aynı zamanda tüm bu krom yüzeyler muhtemelen ona dünyamıza bırakıldığı uzay gemisini hatırlatıyor olmalıydı.

Kapı arkamızdan kendiliğinden kapandı, tok bir sesle yerine oturdu. Liza kollarını kavuşturup kapının yanında duvara yaslandı, olur ya bir saçmalık yaparsam müdahale etmek için beni izlemeye koyuldu. "On beş dakika, Leeds. Hemen işe koyul istersen."

Odayı inceledim. Tekerlekli üç metal masa, birtakım tıbbi malzemelerin durduğu bir tezgâh ve ceset çekmeceleriyle dolu bir duvar.

"Tamam," dedim dört suretime. "Cesedi buradan nasıl çıkardıklarını bilmek istiyorum."

"Kanıta da ihtiyacımız var," dedi J.C. odada dolanıp oraya buraya bakarken. "Bu işte Exeltec'in parmağı olduğunu kanıtlayacak bir şey."

"Bu cidden harika olurdu," dedim ona. "Ama kendimizi buna koşullandırmayalım. Belki ceset onlarda değildir. Biz yine bildiklerimize odaklanalım. Siz bana hırsızların cesedi neyle taşıdıklarını, buradan nasıl çıkardıklarını bulun. Bu belki bizi yine aynı hedefe çıkarır."

Başlarını sallayarak onayladılar. Kendi etrafımda yavaşça dönerek tüm odayı bilinçaltıma kaydettim. Ardından gözlerimi yumdum.

Halüsinasyonlarım konuşmaya başladı.

"Pencere yok," dedi J.C. "Tek çıkış var."

"Eğer tavandaki panolar çıkarılamıyorsa," diye hatırlattı Ivy.

"Hayır," diye karşılık verdi J.C. "Bu binanın güvenliğini incelemiştim. Hani Coppervein davası için. Sürünerek geçilecek bir yer, havalandırma bacası falan yok. Binanın mimarisinde hiçbir tuhaflığa rastlamamıştım."

"Şu tezgâhtaki malzemeler kısa süre önce kullanılmış," dedi Tobias. "Gerçi ne işe yaradıkları hakkında pek bir şey bilmiyorum. Stephen, artık kendi adli tabibimiz olması lazım."

"Ngozi var ya," dedi Audrey. "Olay yeri inceleme. Onu niye getirmedik ki?"

Senin yüzünden, Audrey, diye düşündüm içimden. *Bilinçaltım sana önemli bir beceri ekledi ve seni takıma dâhil etti.* Neden? Yanımda bu tür şeyleri sorabileceğim birinin olduğu günleri özlemeden edemedim. Sandra yanımdayken hayatımda ilk kez her şey bir anlam kazanmıştı.

"Bu yer gayet güvenli," dedi Ivy mutsuz bir şekilde. "İçerden biri yapmıştır belki? Morg çalışanlarından biri?"

"Çalışanlardan biri rüşvet almış olabilir mi?" diye sordum gözlerime açıp Liza'ya bakarak.

"Bunu ben de düşündüm," dedi Liza. Kolları hâlâ göğsünde bağlıydı. "Ama o gece ofiste kalan son kişi bendim. Buraya geldim, her şeyi kontrol ettim ve ışıkları kapattım. Güvenlik gece benden sonra başka kimsenin gelmediğini söyledi."

"Güvenlikle bir de ben konuşayım o zaman," dedim. "O gün buraya başka kim girdi?"

Liza omuz silkti. "Ailesi. Papaz. Ama yanlarında hep biri vardı. Bu kapıyı ben ve iki teknisyen dışında kimse açamaz. Hatta güvenlik görevlileri bile bizden birini çağırmadan buraya giremez. Ama bunların bir önemi yok. O gece ben çıkarken ceset hâlâ buradaydı."

"Emin misin?"

"Evet. Rapora yazmam gereken bazı sayısal değerler vardı. Gelip bizzat baktım."

"Parmak izi tespiti istememiz lazım," dedi J.C. "Hoşumuza gitsin gitmesin, polisten yardım istemek zorunda kalabiliriz."

Başımı salladım. "Polis herhâlde olay yerini incelemiştir," dedim.

"Niye *herhâlde*?" diye sordu Liza.

Hepimiz birden ona baktık. "Iı, bilirsin, çünkü burada bir *suç* işlendi ya?"

"Bir ceset çalındı," dedi Liza umursamaz bir şekilde. "Kimseye bir zarar verilmedi, binaya zorla girildiğine dair bir iz bulunamadı ve işin içinde para da yok. Sorarsan resmi cevap

'Dava üzerinde çalışıyoruz,' olur ama sana şu kadarını söyleyeyim, bu cesedi bulmak öncelikleri arasında değil. Hırsızlıktan ziyade içeri girilmiş olmasına takılmış durumdalar ve bir sorumlu arıyorlar..."

Kollarını çözdü, olduğu yerde kıpırdanıp tekrar bağladı. Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama endişelendiği belliydi. Ivy, Liza'nın vücut dilini doğru okuduğum için onaylarcasına başını salladı. Eh, çok da zor değildi. Arada bir suretlerimden bir şeyler kapıyordum.

"Güvenlik kameraları?" diye sordu J.C. odanın köşelerini gözleriyle tarayarak. Liza duyabilsin diye soruyu tekrarladım.

"Koridorda var," dedi.

"Niye böyle az?" diye sordum.

"Her yerde alarmlar var zaten. Biri gizlice içeri girmeye kalkarsa güvenlik masası Noel ağacı gibi aydınlanır." Yüzünü buruşturdu. "Eskiden alarmı sadece geceleri çalıştırıyorduk ama iki gündür gece gündüz açık. Şu sıralar bir pencere açmak için bile izin almak gerekiyor..."

Ekibe baktım.

"Stephen," dedi Tobias, "Ngozi'ye ihtiyacımız olacak."

İçimi çektim. Eh, ne yapalım, ev çok uzak değildi, gidip alırdık.

"Bir saniye," dedi J.C. telefonunu çıkarıp. "Ben bir arayayım."

"Ama..." diye itiraz edecek olduysam da çoktan numarayı çevirmişti bile.

"Alo, Ahmet, yardımına ihtiyacımız var," dedi J.C. telefona. "Hı? Tabii ki numaran var bende. Hayır, tabii ki senin sapığın falan değilim. Bak, Ngozi'yi bulabilir misin? Nerede

olduğunu ben nereden bileyim? Herhâlde yine yüzüncü defadır ellerini yıkıyordur. Hayır, onun sapığı da değilim." J.C. telefonu indirip bize acı çekiyormuş gibi bir bakış attı. Sonra tekrar kulağına götürüp bir süre dinledi, ardından "Harika," dedi. "Tamam, görüntülü konuşalım."

Tobias'la ikimiz J.C.'nin omzunun üstünden Kalyani'nin ekranda beliren coşkulu yüzüne baktık. Bize el salladı, sonra telefonu Ngozi'ye çevirdi. Ngozi yatağında oturmuş, kitap okuyordu.

Ngozi'yi nasıl anlatsam? Koyu kahverengi tenli bir Nijeryalıydı ve Oxford'da okumuştu. Ve mikroplardan deli gibi korkuyordu. O kadar ki Kalyani telefonu ona doğru tuttuğunda gözle görülür şekilde geri çekilip büzüldü, başını iki yana salladı ve Kalyani orada dikilip telefonu onun için tutmak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Ngozi, Nijeryalı aksanıyla.

"Olay yeri inceleme," dedim.

"Beni almaya mı geleceksiniz?"

"Şeey, sanırım biz düşündük de..." Tereddüt ettim, ardından J.C.'ye baktım. "Bunun işe yarayacağından emin değilim, J.C. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadık."

"Yine de denemeye değer, haksız mıyım?"

Ivy'ye baktım. O da şüpheli görünüyordu ama Tobias omuz silkti. "Ne zararı olacak ki, Stephen? Ngozi'yi evden çıkarmak bazen çok zor olabiliyor."

"Seni duydum," dedi Ngozi. "Zor falan değil. Doğru düzgün bir hazırlık gerektiriyor sadece."

"Hı hı," dedi J.C. "Tehlikeli maddelere karşı koruyucu elbise falan gibi."

"Lütfen ama," dedi Ngozi gözlerini devirerek. "Sırf her şey temiz olsun istiyorum diye..."

"Temiz mi?" diye tekrarladım.

"Çok temiz. Tüm o arabalar ve fabrikalar her gün havaya ne tür zehirler salıyorlar, hiç haberin var mı? O şeyler nereye gidiyor sanıyorsun? Metroya inerken tırabzanları tuttuğunda eline bulaşan o siyahlık neyin nesi, hiç merak ettin mi? Üstüne bir de insanları düşün. Ellerine öksürüyor, sümüklü burunlarını siliyor, gün boyu her şeye, herkese dokunuyorlar ve—"

"Tamam, seni anladık, Ngozi," dedim. Tobias'a bir bakış attım, cesaret verircesine başını salladı. J.C. haklıydı; suretlerimin telefon kullanması çok yararlı olabilirdi. Telefonu J.C.'den aldım. Biraz ilerde Liza sabahtan beri ilk kez yüzünde samimi bir ifadeyle beni izliyordu. Büyülenmiş gibi! Tuhaflıklarım, psikolog olsun olmasın, tüm doktorlar için... büyüleyiciydi.

İyi. Şu başta söylediği on beş dakikadan ne kadar –daha doğrusu ne kadar az– vaktimiz kaldığını hatırlamasın da ne yaparsa yapsın.

"Telefonda deneyeceğiz," dedim Ngozi'ye. "Buzhanedeyiz. Bilindiği kadarıyla ceset gece buradaymış ama ertesi sabah ortadan kaybolmuş. Koridordaki güvenlik kameraları şüpheli bir şey yakalamamış." Bunu söyledikten sonra dönüp Liza'ya baktım, o da başıyla onayladı. "Bu odada kamera yok ama binada gayet sağlam bir güvenlik sistemi var. Şimdi, cesedi nasıl dışarı çıkarmış olabilirler?"

Ngozi telefonu Kalyani'nin elinden almadan öne doğru eğildi, merakla beni inceledi. "Bana odayı göster."

Elimde telefonla odada dolaşıp Ngozi'ye etrafı gösterirken

Liza'nın aynı sahneyi elimde telefon görmeden izlediğinin gayet farkındaydım. Ben yürürken Ngozi kendi kendine bir melodi mırıldandı. Dizi müziğiydi galiba ama hangisi olduğunu çıkaramadım.

"Evet," dedi ben böyle birkaç dakika boyunca ona etrafı gösterdikten sonra. "Cesedin orada olmadığından emin misin?"

"Tabii ki eminim," dedim kamerayı hâlâ açık duran ceset çekmecesine çevirerek.

"Bak," dedi Ngozi, "bu koşullarda klasik bir olay yeri incelemesi yapmak zor olacak. Ama ilk sormamız gereken soru şu: 'Yapmamız gerekiyor mu?' Bir şeylerin çalındığı rapor edilip sonradan bulunduğu ve kaybolduğunun anlaşıldığı ya da hırsızlığın olduğu yerin çok yakınında bir yere gizlendiği durumlarla ne kadar sık karşılaştığımızı bilsen şaşarsın. Eğer cesedi odadan çıkarmak bu kadar zorsa, belki de hiç çıkmamıştır."

Çekmecelere doğru baktım. Ardından içimi çekip telefonu bir kenara bıraktım ve hepsini tek tek açıp içlerini kontrol ettim. Birkaç dakika sonra Liza da bana katıldı. "Bunu çoktan yaptık," diye belirtti, ancak ikinci kez kontrol etmeme engel olmadı.

Çekmecelerden sadece üçünde ceset vardı. Üçünü de dikkatle inceledik. Hiçbiri Panos değildi.

Çekmecelerden sonra odadaki dolapları hatta bir cesedin sığamayacağı kadar küçük çekmeceleri bile kontrol ettim. Uzun bir işti ve sonuç çıkmamasına sevindim açıkçası. Uzuvlarla dolu torbalar bulma fikri pek çekici değildi.

Sonunda ellerimdeki tozu silkeledim ve telefon ekranındaki Ngozi'ye baktım yeniden. Kalyani yatakta yanına oturmuş-

tu; benim bu kadar çok çalışmamam ve hoş bir kadın bulup düzenli hayata geçmem gerektiğini konuşuyorlardı. Tercihleri de mümkünse aklı başında bir kadın bulmamdı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum telefona.

"Locard'ın değişim prensibi," dedi Ngozi.

"Ve o da..?"

"En temel olarak," dedi, "bir temas ya da değiş tokuş olduğunda geride mutlaka kanıt kalır. Bizim kurbanımız zaten ölü olduğu ve muhtemelen ceset torbası kapalı olduğu için elimizde fazla bir şey yok. Fakat failler oradayken geride birtakım izler bırakmış olmalılar. Odada DNA taraması yaptıramıyoruz galiba?"

Bir umut Liza'ya bakıp sordum ama burnundan kişner gibi bir ses çıkararak karşılık verdi. Bu olay bunun için yeterince önemli olmaktan çok uzaktı. "Parmak izine biz bakmaya çalışırız," dedim Ngozi'ye. "Ama polis yardım etmeyecek."

"O zaman önce bariz temas noktalarına bakalım," dedi Ngozi. "Çekmecenin sapının yakından görüntüsü lütfen."

Telefonu oraya götürüp ceset çekmecesinin sapına iyice yaklaştırdım. "Evet," dedi Ngozi bir dakika sonra. "Şimdi de kapıya."

Söylediğini yaparken Liza'nın yanından geçtim; saatine bakıyordu. "Zamanımız daralıyor olabilir, Ngozi," dedim alçak sesle.

"Benim işim öyle aceleye getirilebilecek bir şey değil," diye cevabı yapıştırdı. "Hele de böyle uzak mesafeden."

Kapı kolunu gösterdim ama Ngozi'nin ne bulmayı beklediğinden emin değildim. Bana kapıyı açmamı söyledi, bir de diğer tarafa bakacaktı. Kapı çok ağırdı ve biri çıktıktan sonra

kendiliğinden kapanıyordu. Dışarı çıktığımda tekrar içeri giremedim. Liza kapıyı kartıyla açmak zorunda kaldı.

"Tamam, Leeds," dedi Liza, ben telefonu kapının çerçevesindeki kilide yaklaştırırken. "Artık..."

"Bingo," dedi Ngozi.

Bir an olduğum yerde dondum kaldım, ardından çerçeveye baktım. Konuşmaya devam eden Liza'nın söylediklerini duymazdan geldim ve Ngozi'nin gördüğü şeyi görebilmek için diz çöktüm.

"Şu tozları görüyor musun?" diye sordu Ngozi.

"Iıı... Hayır."

"Daha yakından bak. Biri oraya bant koymuş, sonra çıkarmış ama geride kalan yapışkan toz toplamış."

Liza tepemde eğildi. "Beni duydun mu?"

"Bant," dedim. "Bandın var mı?"

"Niye—"

"Hey," diye seslendi J.C. odanın içinden. Tezgâhın üzerindeki şeffaf bandı kaldırmış, gösteriyordu.

Liza'nın yanından geçip bandı aldım. Tabii önce J.C.'nin elindeki hayal ürünü bandı yeniden tezgâha bırakması gerekti. Sonra hemen geri döndüm. Aynı yere bir parça bant yapıştırdım ve odadan çıktım; bıraktım kapı yine arkamdan kapansın.

Kapı tok bir sesle yerine oturdu. Bu tok ses, klik sesinin yokluğunu gizledi. Kapıyı ittiğimde, içerden kimsenin yardım etmesine gerek kalmadan açılıverdi.

"Odaya nasıl girdiklerini biliyoruz," dedim.

"Eee?" dedi Liza. "İçeri bir şekilde girdiklerini biliyorduk zaten. Bunu nasıl yaptıklarını bilmenin bize ne faydası olacak?"

"Cesedin kaybolmasından bir gün önce gelen birinin yapmış olması ihtimali yüksek, bunu anlamış oluyoruz," dedim. "Son ziyaretçi olabilir mesela. Böylece gün içinde fark edilmesi riskini en aza indirmiş olurlar."

"Kapı bantlanmış olsaydı bunu fark edeceğime eminim," dedi Liza.

"Fark eder miydin? Kilidi kartla açtığın için bir kol falan çevirmen gerekmiyor. Kapıyı ittiğinde açılması senin için gayet normal bir durum."

Liza bir an bunu düşündü. "Mümkün," diye kabul etti sonunda. "Peki ama bunu kim yaptı?"

"Dün buraya giren son ziyaretçi kimdi?"

"Papaz. Onu içeri ben aldım. Diğerleri mesai bitiminde eve gitmişti, ben geçe kalmıştım."

"Bitirmen gereken bir Solitaire oyunu falan mı vardı?" diye sordum.

"Kapa çeneni."

Gülümsedim. "Papazı tanıyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Ama ismi listedeydi ve kimliğini gösterdi."

"Sahte kimlik yapmak zor bir şey değil," dedi Ivy bana. "Hele de peşinde oldukları şey düşünülürse."

"Adamımız o muhtemelen," dedim Liza'ya. "Hadi gidelim, güvenlik görevlinizle konuşmak istiyorum."

Liza kapıdaki bandı çıkarırken ben Ngozi'ye yardımı için teşekkür ettim, kamerayı kapatıp telefonu J.C.'ye fırlattım.

"İyi işti," dedi Ivy ona, gülümseyerek.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi J.C. telefonu kargo pan-

tolonunun cebine geri koyarken. "Tabii bu aslında gerçek bir telefon değil. Boyutlararası zaman—"

"J.C.!" diye onun sözünü kesti Ivy.

"Hı?"

"Bu anı bozma."

"Ah. Tamam. Peki."

13

Güvenlikçilerin yanına gitmeden önce koridordaki tuvalete girdim. Tuvalete gitmeye ihtiyacım yoktu aslında ama Tobias'ın ihtiyacı vardı.

Tuvalet tertemizdi ve hoşuma gitti. Sabunluk doluydu, aynalar pırıl pırıldı. Kapının üstünde buranın en son ne zaman temizlendiğini gösteren bir çizelge bile vardı. Temizlik görevlileri işlerini yaptıklarını kanıtlamak için çizelgeye imza atıyorlardı. Tobias kabindeyken ellerimi yıkadım, aynaya baktım.

Kendi sıkıcı, sıradan yüzüm aynadan bana geri baktı. İnsanların umduğu gibi çıkmam hiç. Kimi beni eksantrik bir bilim insanı olarak kimi aksiyon yıldızı gibi hayal eder. Bunun yerine otuzlarında, hiçbir özelliği olmayan gayet normal bir adamla karşılaşırlar.

Kendimi sık sık, pek çok açıdan Beyaz Salon'a benzetiyorum. Beyaz, boş bir sayfa gibiyim. Suretlerimin her biri ayrı bir karakter. Bense göze çarpmamak için çabalıyorum. Çünkü ben *deli değilim*.

Ellerimi kurutup Tobias'ın elini yıkamasını bekledim. Ar-

dından diğerlerine katıldık ve güvenlikçilerin masasına gittik. Hani alışveriş merkezlerinde üstünde "Danışma" yazan yerler olur ya, tıpkı onlar gibi ortası boşluk olan dairesel bir masaydı. Masaya yaklaştığımda güvenlik görevlisi başını kaldırdı ve sanki ben bir dilim pizzaymışım da ne kadardır buzdolabında olduğumu çözmeye çalışıyormuş gibi baktı. Ne istediğimi sormadı. Liza çoktan aramış, benim için güvenlik kamerası görüntülerini hazırlamasını söylemişti.

Masa bu devasa adam için cidden çok küçüktü. Öne eğildiğinde masanın iç kısmı göbeğine baskı yaptı; gözümün önüne aşağıdan sıkılan bir üzüm tanesi geldi.

"Sen," dedi güvenlik görevlisi derinden gelen bariton sesiyle, "şu deli adamsın, değil mi?"

"Hım, bu aslında doğru sayılmaz," dedim. "Deliliğin genel kabul gören tarifine göre—"

Biraz daha öne eğildi ve zavallı masaya acımadan edemedim.

"Sen silahlısın."

"Şey..."

"Ben de öyle," dedi adam yavaşça. "Bir şeye kalkışayım deme."

"Eveeet," dedi Ivy yanımda. "Güvenlik bu manyağa emanet."

"Ondan hoşlandım," dedi J.C.

"Tabii hoşlanmışsındır."

Güvenlik görevlisi elindeki USB belleği yavaşça kaldırdı. "Kayıtlar bunun içinde."

Belleği aldım. "O gece alarmın açık olduğundan emin misin?"

Adam başını salladı. Böyle aptalca bir soruyu sormam ona hakaretmiş, temiz bir dayağı hak etmişim gibi yumruğunu sıktı.

"Şey," dedim yumruğuna bakarak, "Liza artık gündüzleri de alarmı açtığınızı söyledi."

"O herifi yakalayacağım," dedi adam. "Kimse benim binama giremez."

"İki kere," dedim.

Adam beni süzdü.

"Kimse senin binana iki kere giremez," dedim. "Yani zaten bir kez girdiklerine göre. Aslında... çoktan iki kere girdikleri de söylenebilir çünkü ilkinde kapıya bandı yapıştırmışlar. Ama tabii buna içeri sızma da denebilir."

"Bana ukalalık etme!" dedi adam parmağını sallayarak. "Ve bela çıkarma. Yoksa sana öyle bir yumruk patlatırım ki kişiliklerinden bazıları komşu eyalete uçar."

"Aman aman," dedi Audrey, masanın üstünde bulduğu bir dergiyi karıştırmaya devam ederek. "Ona bir sorsana, madem gözünden bir şey kaçmıyormuş, fermuarının açık olduğunun niye farkında değilmiş."

Buna gülümsedim ve hemencecik oradan uzaklaştım. Liza odasının kapısından beni izliyordu.

Dışarı çıktığımda belleği havaya kaldırıp ona gösterdim. Ardından binanın yan kısmına yöneldim. Geçerken Wilson'a el salladım. Wilson hâlâ arabadaydı; Panos'un kardeşi de asık bir yüzle ön koltukta oturuyor, limonata içiyordu.

Yanımda suretlerimle binanın etrafını dolanıp dış kısmı inceledik. Pencereler ufaktı ama insan geçebilirdi belki. Yan-

gın merdiveni yoktu. Arka kapıyı yokladım, kilitliydi. Yine de şöyle sağlam bir sarstım.

"Biri papaz kılığına girmiş," dedim suretlerime. "İçeri sızıp cesedi incelemiş ve bandı yerleştirmiş. Sonra gece geri gelip cesedi götürmüşler. Peki ama niye morga girdiklerinde cesetten hücre örneği almadılar?"

Tek tek yüzlerine baktım. Bu soru karşısında afallamış görünüyorlardı.

"Değiştirilmiş hücrelerin vücudun neresinde olduğunu bilmiyorlardı herhâlde," dedi Tobias nihayet. "Vücutta bir sürü hücre var. Aradıkları bilgilerin hangi hücrelerde olduğunu nereden bilsinler?"

"Olabilir." Kollarımı kavuşturdum ama ikna olmamıştım. *Bir şeyi atlıyoruz*, diye düşündüm içimden. *En önemli parçayı atlıyoruz. Bir –*

Arka kapı hışımla açıldı. Güvenlik görevlisi, eli belindeki tabancada, karşıma dikildi. Dik dik bana baktı.

"Bir kontrol edeyim dedim," dedim, şimdi açık olan kapıyı inceleyerek. Burada bant işe yaramazdı; kapıda yaysız bir kilit vardı.

"Tepki süresi gayet iyi bu arada."

Yine parmağını salladı. "Sabrımı zorlama."

Kapıyı çarparak kapattı. Turuma devam ettim, başka çıkış var mı diye bakmak için köşeyi dönüp yandaki binayla morgun olduğu bina arasındaki dar boşluğa girdim. Yolu yarılamıştım ki arkamdan yumuşak bir klik sesi geldi.

Döndüm. Suretlerim de benimle birlikte döndü. Zen Rigby büyük bir çöp kutusunun yanında masum masum duruyordu ve bir eli de kucağındaki kesekâğıdının içindeydi.

"SIG Sauer P239," dedi J.C. yavaşça, içinde hiç kuşkusuz silah olan kesekâğıdına bakarak.

"Emniyetin sesinden silahın tipini anlayabiliyor musun?" diye sordu Ivy.

"Hı hı," dedi J.C. "Ne anlamı varsa." Bana utangaç bir bakış attı. Zen'in arkamızdan geldiğini fark etmiş olması gerektiğini düşünüyordu. Oysa o da benimle birlikte klik sesine dönmüştü.

"Bay Leeds," dedi kadın. Tıpkı geçen gece olduğu gibi yine pantolon-ceket takım ve içine beyaz bluz giymişti. Düz siyah saçlı, minyon bir tipti. Hiç takı takmamıştı.

Başımı hafifçe eğerek onu selamladım.

"Tabancanı yere bırakman gerekiyor," dedi Zen. "Yavaşça ve dikkatle lütfen. Talihsiz bir olay yaşanmasın."

J.C.'ye baktım.

"Yap," dedi gönülsüzce de olsa. "Muhtemelen bizi burada öldürmeye kalkışmaz."

"Muhtemelen mi?" diye tekrarladı Audrey beti benzi atmış bir hâlde.

Silahı yavaşça kılıfından çıkardım, eğilip yere bıraktım ve ayağımla itip uzaklaştırdım. Zen gülümsediyse de her an beni vurmaya hazır bir şekilde kesekâğıdını tutmaya devam etti.

"Beni telefonla aradın," dedi. "Takdire şayan bir numara olduğunu itiraf etmek zorundayım. Seni takip edip etmediğimi anlamak içindi sanırım."

Başımı salladım. Ellerim iki yanıma düşmüş, nefesim hızlanmıştı. Kendimi çok sık bu tür durumlarda bulur olmuştum. Oysa ben ne askerdim ne de polis; saldırı altında yeterince

soğukkanlı değildim. Üzerime bir silah doğrultulmasından hiç hoşlanmıyordum.

"Kendini kontrol et, çiroz," dedi J.C. yanımda. "Böyle durumlardan ölü olarak çıkanlar kontrolünü kaybedenlerdir. Boşalan sinirlerinin bu işin sonunu belirlemesine izin verme."

"Şimdi," dedi Zen, "sendeki şu USB belleğe ihtiyacım var."

İrkildim. Bellek...

Panos'un şifresini çözen anahtarın USB bellekte olduğunu sanıyordu. Dışardan nasıl görünmüştü? Yol tarafından tutulmuş, bütün gece çalışmıştım. Ardından sabah ilk iş adli tıp kurumuna gelmiş ve binadan elimde bir bellekle çıkmıştım.

Zen önemli bir şey bulduğumu zannetmiş olmalıydı. Ivy güldü ama J.C. endişeli görünüyordu. Ona baktım. "Eğer ihtiyacı olan şeyi aldığını düşünürse," dedi alçak sesle, "ciddi tehlikedeyiz demektir. USB belleği verecek olursan sakın kadınla bir yere gitme."

Ellerim hâlâ iki yanımda, geri geri Zen'den uzaklaştım; ta ki sırtım binanın duvarına değene kadar. Zen beni inceledi. Silahında susturucu vardı büyük olasılıkla ama yine de bir ses çıkardı. Burası o kadar gözlerden uzak bir yer değildi, dolayısıyla ateş etmekten çekinmesi gerekirdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendini kontrol et. Onu konuştursam? "Kimi papaz kılığına soktunuz?"

Kaşlarını çattı. Ardından elindeki kesekâğıdını –ve içindeki silahı– kaldırdı. "Senden kibarca bir şey rica ettim, Bay Leeds."

"Onu sana vermeyeceğim," dedim. "En azından soygunu nasıl yaptığınızı öğrenene kadar. Bu da böyle bir acayiplik işte. Eminim daha bir sürü acayip yanım olduğunu biliyorsundur."

Tereddüt etti. Sonra etrafına bakındı. Suretlerimi aranıyordu herhâlde. İnsanlar benimleyken gayriihtiyari bunu yapardı.

"Aferin," dedi Ivy. "Delilik kozunu oynamak insanların ezberini bozar genellikle."

Düşün, düşün, düşün. Başımı geri savurdum ve arkamdaki pencereye vurdu. Kafamı tekrar tekrar pencereye vurdum. Cam zangır zangır titredi.

Zen bir an sonra yanımda bitti, omzumdan tutup beni binadan uzaklaştırdı. Camdan içeri bir göz atıp belli ki kimseyi göremeyince beni yere savurdu.

"Ben sabırlı bir kadın değilim, Bay Leeds," dedi yavaşça.

İşte o anda belleği ona vermeyi her şeyden çok istedim. Ama kendimi tuttum, korkumu ve endişemi bastırdım.

Dayan. Birazcık daha dayan. "Bunların hiçbir anlamı olmadığının farkındasın değil mi?" diye yalan attım. "Panos ondaki tüm bilgileri çoktan açık etti. İnternete koydu. İsteyen herkes ulaşabilir."

Zen burnunu çekti. "I3'ün onu engellediğini biliyoruz."

Panos bunu gerçekten yapmaya kalkışmış mıydı? Ve... I3 engellemiş miydi?

Zen silahı karnıma bastırdı. Derken arkasındaki pencere açıldı.

"Leeds!" diye bağırdı güvenlik görevlisi. "Manyak herif! Ölmek mi istiyorsun? Çünkü seni kendi ellerimle boğazlayacağım... Hey! Ne oluyor orada?"

Zen bir an gözlerimin içine baktı, sonra üzerimden kalktığı gibi fırlayıp köşeyi döndü. Güvenlik görevlisi pencereden sarkmış, küfürler savururken ben de ayağa kalktım. "Kadının

elinde silah mı vardı? Lanet olsun, Leeds? Sen ne halt ediyorsun?"

"Hayatta kalıyorum," dedim yorgun bir şekilde ve suretlerime baktım. "Gidiyor muyuz?"

"Hadi," dedi J.C.

Güvenlik görevlisini bağırırken bırakıp arabaya koştuk. Yanından geçerken yerden silahımı aldım. Zen ortalarda görünmüyordu. Kendimi arabaya attım ve Wilson'a hareket etmesini söyledim.

Yine de caddeye çıkana kadar kendimi güvende hissetmedim.

"Zen'in bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Ivy. "Ortalık yerde. Üstelik de aradığı şeyin bizde olduğundan kesin emin bile olmadığı hâlde."

"Bizi yakalaması için emir almış olmalı," dedi J.C. "Kadın tam bir profesyonel. Dışarıdan bir baskı olmasa böyle dikkatsizce davranmazdı. Elimizde bir şey olabileceğini üstlerine bildirmiştir ve elimizdekini her ne pahasına olursa olsun alması emredilmiştir."

Başımla onayladım. Ümitsizce derin derin nefesler alıp veriyordum.

"Tobias," dedi Ivy benim yerime sözü alıp. "Exeltec hakkında ne biliyoruz?"

"Yol'un verdiği dosyada bazı temel bilgiler var," dedi Tobias. "I3 gibi bir biyoteknoloji şirketi ama çok daha... faal diyelim. Beş yıl önce kurulmuş ve hemen ardından lokomotif ürünlerini piyasaya sürmüşler. Parkinson hastalığının semptomlarını hafifletmeye yardımcı olan bir ilaç.

"Ne yazık ki bir yıl kadar sonra rakip bir şirket daha iyi bir alternatif çıkarmış. Exeltec'in ilacı önemini kaybetmiş. Şirketin on yatırımcısı var; en büyük hisse sahibi de Stephen'ın telefonunu kullandığı CEO ve yönetim kurulu başkanı. Bu şirket yüzünden büyük para kaybetme riskiyle karşı karşıyalar. Çıkardıkları son üç ürün tam bir fiyasko oldu, dahası yurtdışına yaptıkları üretimlerde ucuza kaçtıkları suçlamasıyla soruşturma geçiriyorlar. Yani özetle söylersek ümitsiz durumdalar."

Başımı salladım; Tobias'ın ses tonu her zamanki gibi beni sakinleştirmeye yetmişti. USB belleği laptop'uma taktım, kaydı x10 hıza ayarladım ve göz ucuyla izleyebilmek için bilgisayarı yere koydum. Suretlerim arasında en dikkatlisi olan Tobias hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için ekrana doğru eğildi.

Ön koltukta Wilson'la Dion çocuğun aile hayatı hakkında sohbet ediyordu. Üzerime silah doğrultulmasının son dehşet kırıntılarından da nihayet sıyrılıp etrafıma bakabildim. Wilson otobana çıkmıştı ama belli bir yere gitmiyordu; kendimi toparlayıp nereye gittiğimizi söylemek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu beni.

Dion dikiz aynasından bana bir bakış attı. Benim de ona baktığımı görünce kıpkırmızı kesilip koltuğuna gömüldü ve Wilson'ın okulla ilgili sorusunu cevapladı. Liseyi yeni bitirmişti ve sonbaharda üniversiteye gidecekti. Sorulara cevap verirken çok rahattı; ne de olsa kâhyamın sıcak ve samimi yaklaşımına direnmek kolay değildi. Sonuçta Wilson beni idare ediyordu. Benimle kıyaslandığında normal insanlar onun için çocuk oyuncağıydı.

"Bayağı bir heyecan yaşamışsınız," dedi Wilson çocuğun anlattıklarına karşılık olarak. "Şimdi, lafını kestiğim için kusura bakmazsan Bay Leeds'e nereye gittiğimizi sormam gerekiyor."

"Ama nereye gittiğimizi bilmiyor muydun?" diye sordu Dion hayretle. "O zaman şu anda nereye gidiyoruz ki?"

"Dolaşıyordu," diye cevap verdim. "Benim biraz düşünmeye ihtiyacım vardı. Dion, abin seninle ve annenle yaşıyordu, değil mi?"

"Evet. Yunan aileleri bilirsiniz..."

Kaşlarımı çattım. "Bildiğimden emin değilim."

"Birbirimize çok bağlıyızdır," dedi Dion omuz silkerek. "Ayrı eve çıkmak... Şeey, bu pek olmaz. Tanrım, Panos evlense bile fazla uzağa gidemezdi herhâlde. Yunan ailelerin çekim gücüne karşı konulamaz."

Panos'un cesedinin anahtarının aile evinde olması gayet olasıydı. Hiçbir şey bulamasak bile oraya gitmemiz Zen'e hâlâ bir şeylerin peşinde olduğumuzu gösterirdi en azından ve bu da belki tekrar karşıma dikilmeyi biraz ertelemesini sağlayabilirdi.

"Tamam, oraya gidelim, Wilson," dedim. "Aileyle konuşmak istiyorum."

"Ben aileyim!" dedi Dion.

"Ailenin geri kalanıyla," dedim telefonumu çıkarıp bir numara çevirirken. "Bir dakika izin verir misin?" Telefon açılmadan önce birkaç kez çaldı.

"N'örüyon, köpoğlu?" dedi Yol.

"Bunun artık havalı bir hitap olduğunu sanmıyorum, Yol."

"Ben havasını geri getiriyorum, köpoğlu."

"Bu... Neyse, boş ver. Kötü adamımızın Exeltec olduğuna emin gibiyim."

"Hım. İşte bu kötü oldu. Diğer ikisinden biri olmasını umuyordum. Dur dışarı çıkayım da konuşalım."

"Kilit altındayken telefonla konuşmana izin vereceklerinden bile şüpheliydim."

"Sıkıntı büyük," dedi ve kapanan bir kapının sesini duydum, "ama biraz özgürlük koparmayı başardım. Sonuçta yasal olarak tutuklu değilim, sadece karantinadayım. Federaller buraya seyyar bir ofis kurmama izin verdi. Fakat tabii bu şeyin bulaşıcı olmadığına onları ikna edene kadar kimsenin girip çıkmasına izin vermeyecekler."

"En azından konuşabiliyorsun."

"Bir noktaya kadar. Sıkıntı büyük, köpoğlu. Şimdi ben yeni albümüm için nasıl röportaj vereceğim?"

"Merak etme, gizem iyidir, şöhretine şöhret katar," dedim. "Exeltec'le ilgili bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Bildiğim her şey sana gönderdiğim dosyada," diye cevap verdi. "Onlar... belanın önde gideni. İçimden bir ses Exeltec olduğunu söylüyordu zaten. Onları daha önce de casusluk yapması için bizim şirkete mühendis sokmaya çalışırken yakaladık."

"Yol, kiralık katil tutmuşlar."

"Daha önce bahsettiğin suikastçı mı?"

"Evet. Beni pusuya düşürdü. Bana silah çekti."

"Lanet olsun."

"Öylece oturup bunun tekrar olmasını beklemeyeceğim," dedim. "Şimdi sana yapman gerekenlerin listesini e-postayla göndereceğim, tamam mı?"

"Yapmam gerekenler mi?" diye sordu Yol. "Nasıl yani? Niye ki?"

"Öldürülmemi engellemek için," dedim Tobias'ın önünden dizüstü bilgisayarımı alıp. "Yol, şimdi sana sormak zorundayım. Bu davayla ilgili benden ne gizliyorsun?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Yol..."

"Onu biz öldürmedik," dedi Yol. "Bu konuda sözüme güvenebilirsin."

"Ama onu izletiyordun," dedim. "Bilgisayarını takip ediyordunuz. Başka türlü, son birkaç aydır yaptığı tüm yazışmaları öyle pat diye ben gelinceye kadar hazır edip çıktısını almanız mümkün olmazdı."

"Doğru," diye itiraf etti Yol.

"Ve tüm gizli bilgilerinizi açık etmek istiyordu," dedim. "Tüm projeyi internete koyacaktı."

Dion ön koltukta dönmüş, beni izliyordu.

"Bazı mühendisler benim işe dâhil olmamdan memnun değildi," dedi Yol. "Bunu ruhunu paraya satmak falan gibi görüyorlardı. Panos... O bu projenin sonuçlarını anlamıyordu. Araştırmayı internete koyacak, tüm teröristlerin ne yaptığımızı öğrenmesine sebep olacaktı. Açıkçası ben de bu adamları, bunların Wikileaks'ini, açık kaynak kodunu falan anlamıyorum."

"Onu ortadan kaldırmadığına inanmakta giderek daha fazla zorlanıyorum."

Dion'un rengi soldu.

"Ben öyle şeyler yapmam," dedi Yol hemen. "Cinayet so-

ruşturmasının bir şirket için nelere mal olabileceği hakkında bir fikrin var mı senin?"

Keşke ona güvenebilseydim. Bir yerde buna ihtiyacım vardı. Öbür türlü bu işin sonunda pekâlâ kendim de bir ceset olabilirdim. "Gönderdiğim mesajda yazdıklarımı yap," dedim ona ve telefonu kapattım.

Dion'u görmezden gelip e-postayı yazmaya koyuldum. Bu arada güvenlik kamerası görüntüleri ekranda akmaya devam ediyordu. Audrey benim koltuğumun arkasında doğrulup omzumun üstünden ne yazdığıma baktı.

"Emniyet kemerini çözmen doğru değil," diye uyardı Ivy onu.

"Eğer kaza yaparsak eminim Steve-O benim için korkunç güzel yara izleri hayal eder," dedi Audrey, ardından yazdıklarımı işaret etti. "Dedikodu yaymak mı? Exeltec hakkında mı? E bu onları daha ümitsiz bir duruma düşürmeyecek mi?"

"Benim istediğim de bu," dedim.

"Kafamıza daha büyük bir hedef tahtası koymak mı?" dedi Audrey. "Ne planlıyorsun sen allasen?"

Buna cevap vermedim. Listeyi yazmayı bitirip mesajı Yol'a gönderdim. "Dion," dedim sonra, hâlâ göz ucuyla ekrandaki görüntülere bakarken. "Ailen dindar mıdır?"

"Annem öyle," dedi ön koltuktan. "Ben ateistim." Bunu sanki geçmişte defalarca savunmak zorunda kalmış gibi bir ses tonuyla söylemişti.

"Panos?"

"O da ateistti," dedi Dion. "Annem kabul etmek istemiyordu tabii."

"Aile papazınız kim?"

"Papaz Frangos," dedi. "Niye sordun?"

"Çünkü bence dün gece biri onun yerine geçip abinin cesedini görmeye gitti. Ya öyle ya da Papaz Frangos'un cesedin çalınmasında parmağı var."

Dion burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Adam doksan yaşında falan. O kadar dindardır ki annem benim de abimin izinden gittiğimi söylediğinde benim için otuz altı saat oruç tutup dua etti. Otuz altı saat. Günah işlemenin düşüncesi bile onu oracıkta öldürüverir bana sorarsan."

Çocuk benden korkmayı bırakmış görünüyordu. İyi.

"Ona abisi hakkında ne düşündüğünü sor," dedi Ivy arka koltuktan.

"Bana abisini çok seviyormuş gibi geldi," diye homurdandı J.C.

"Yok canım, ciddi misin?" dedi Ivy. "Bu sonuca kendi kendine mi vardın? Steve, Yol ve adamlarının dışında birinin Panos hakkında ne diyeceğini duymak istiyorum. Mümkünse çocuğu biraz konuşturabilir misin lütfen?"

"Abin..." dedim Dion'a. "Bana sanki çalıştığı şirketten pek hoşlanmıyormuşsun gibi geldi."

"Eskiden iyiydi," dedi Dion. "Kurumsallaşmadan önce. Sonra yalanlar, saçmalıklar başladı. Paranın borusu ötmeye başladı."

"Diğer işlerin aksine," dedi Audrey. "Diğer hiçbir işte paranın borusu ötmez ya..."

"Yine de abin orada çalışmaya devam etti," dedim Dion'a, Audrey'in yorumunu duymazdan gelip. "Demek ki I3'teki de-

ğişikliklere o kadar da bozulmamış. Şirkete akan paranın birazına hayır demiyordu herhâlde."

Dion koltuğunda dönüp bana bir yumurtayı oracıkta pişirecek bir bakış attı. "Panos paraya hayatta önem vermezdi. Orada kalmasının tek nedeni şirketin sağladığı kaynaklardı."

"Yani... I3'ün ekipmanına ihtiyacı vardı," dedim. "Yani bir noktada parasına."

"Hım, şeey, para yüzünden değildi. Abim çok büyük şeyler yapacaktı. Hastalıkları tedavi edecekti. Hatta diğerlerinin, o hainlerin bilmediği şeyler yaptı. O—" Dion aniden sustu, önüne döndü ve kendini tüm sorulara kapattı.

Ivy'ye baktım.

"Abisi onun kahramanıymış, baksana nasıl hayran," dedi Ivy. "Biraz deşsen muhtemelen Dion'un da biyoloji okuyacağını ve abisinin izinden gideceğini öğrenirdik. Felsefesi, kişisel özellikleri... Kardeşini izleyerek Panos hakkında bir sürü şey öğrenebiliriz."

"Yani diyorsun ki," dedi J.C., "Panos da bunun gibi can sıkıcı küçük bir pis—"

"Her neyse," diye onun sözünü kesti Ivy, "eğer Panos gerçekten Garvas'ın ve diğerlerinin bile bilmediği projeler üzerinde çalışıyorsa belki de Yol'un asıl ulaşmak istediği bu sırlar olabilir."

Başımı salladım.

"Stephen," dedi Tobias ekranı işaret ederek. "Bunu izlemek isteyebilirsin."

Eğilip görüntüyü biraz geri sardım. Tobias, Audrey ve J.C., Ivy'nin emniyet kemeri uyarılarını duymazdan gelip ekranın

başına toplandı. Kamera görüntüleri şimdi küçük ekranda normal hızda oynuyordu. Biri tuvaletten çıkıyordu.

Temizlikçi kadın. Tekerlekli bir çöp kutusunu peşinden sürüklüyordu. Adli tabipliğin oraya geldi, ardından kapıyı itip içeri girdi.

"Bu dünyada artık kimse mi güvenliği umursamıyor?" diye söylendi J.C. ekranı işaret ederek. "Güvenlik görevlisine baksanıza. Kadına bakmadı bile."

Görüntüyü durdurdum. Birkaç kez geri alıp oynatmama rağmen kameranın açısı yüzünden kadını doğru düzgün seçemiyorduk.

"Ufak tefek sayılır," dedi Tobias. "Koyu renk saçlı, kadın. Başka bir şey göremiyorum. Siz?"

J.C.'yle Audrey kafalarını iki yana salladılar. Bu kez güvenlik görevlisi ekrandayken görüntüyü dondurdum. Bugünkü adam değildi. Onun kadar iriyarı görünmüyordu; masada oturmuş, karton kapaklı bir roman okuyordu. Görüntüyü iyice geri alıp temizlikçi kadının binaya nereden girdiğini görmeye çalıştım ama arkadan bir yerden gelmiş olmalıydı. Güvenlik görevlisinin bir düğmeye bastığını gördüm; muhtemelen arka kapıyı açmak içindi.

Tekrar ileri aldım ve hep birlikte temizlikçi kadının adli tabiplik bölümünden uzaklaşıp koridordaki odalara tek tek girip çıkmasını izledik. Bu kadın her kimse, rutini bozmaması gerektiğini biliyordu. Diğer ofislere de hızlıca girdi çıktı ve sonra da çöp kutusuyla birlikte koridorun ilerisinde gözden kayboldu.

"Ceset çok büyük ihtimalle çöp kutusunda," dedi J.C.

"Ama güvenlik görevlisi bu odalara hiç kimsenin girmediğini söylememiş miydi?"

"Temizlikçiler genelde 'hiç kimse' olarak kabul edilir," diye açıkladı Tobias. "Ayrıca morgun kapısının kilitli olması gerekiyordu. Liza güvenlik görevlilerinin bile oraya giremediğini söyledi, dolayısıyla temizlikçiler de giremiyor olmalı. En azından yanlarında yetkili biri olmadan giremiyorlardır."

"USB bellekte diğer gecelerin görüntüleri de var mı?" diye sordu Audrey.

"İyi düşündün," deyip hemen baktım ve önceki iki gecenin kamera görüntülerini buldum. Önceki gecelerde de aşağı yukarı aynı saatte bir temizlik personeli gelip aşağı yukarı aynı hareketleri yapıyordu. Fakat getirdikleri tekerlekli çöp tenekesi daha küçüktü ve kesinlikle aynı kişi değildi. Bu da kadındı ve yine minyondu, evet, ama saçları daha açık renkti.

"Evet," dedi Audrey, "demek önce papazın, sonra da temizlikçinin yerine birini geçirmişler."

"Bu imkânsız," dedi J.C. "Protokol gereği—"

"Hangi protokolmüş o?" diye araya girdi Audrey. "Burası yüksek güvenlikli bir kurum değil, J.C. Yıllar boyunca hiçbir olay olmuyor, olmuyor, derken güvenlik gevşiyor doğal olarak. Ayrıca bunu ayarlayan insanlar işi biliyor. Sahte kimlikler, temizlikçi kadının her akşam geliş ve gidiş saati... Hatta kimse şüphelenmesin diye kadının bütün odalara tek tek girmesini sağlamışlar."

Hırsızı en baştan yeniden izledim. Zen olabilir miydi? Vücut ölçüleri tutuyordu. Audrey ne demişti? İnsanlar, güvenlik yöntemlerinden daha az güvenilirdir. Ya da şu anki durumda,

çalıştırdıkları güvenlikçilerden. Eğer güvenlik görevlisi başını kaldırıp kadına baksaydı bunların hiçbiri yaşanmayabilirdi. Ama bakmamıştı. Niye baksındı ki? Orada birinin çalmak isteyeceği ne olabilirdi ki?

Üzerinde kıyameti getirecek bir silah olan bir ceset sadece!

Mahalleye girdiğimizde esnememi güçlükle bastırdım. Hay aksi. Yoldayken biraz kestirmeyi umuyordum. Yarım saatçik uyusam bile yeterdi. Ama artık hiç şansım yoktu. Bunun yerine Yol'un attığı e-postaya cevap verdim; evet, Exeltec'i daha da kudurtmak istiyordum ve evet, ne yaptığımı biliyordum. Sonrasında yazdığım yeni bir dizi talimat onu yatıştırdı sanırım.

Güzelce biçilmiş çimleri ve duvarları saran asmalarıyla çiftlik tarzı beyaz bir evin önünde durduk. Evin ve bahçenin bakımlı hâli eski cepheyi, küçük pencereleri, kapalı garajının olmamasını ve en iyi günlerinin üzerinden on yıl hatta belki kırk yıl geçtiği gerçeğini bir parça perdeliyordu.

"Aileme bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Dion ön koltuktan.

"Hayır," dedim. "Ama belki seni biraz utandırabilirim."

Dion sıkıntıyla homurdandı.

"Hadi gel beni tanıştır," dedim kapıyı açıp. "Biz aynı taraftayız. Ağabeyinin cesedini bulacağım ve I3'ün ona kötü bir şey yapmasına izin vermeyeceğim, söz. I3 cesede elini bile süremeden ceset yakılacak. İstersen kremasyonu izlemeni de sağlayabilirim."

Dion içini çektiyse de arabadan indi ve eve doğru yürümeye başladık.

14

"Gözünü dört aç," dedim J.C.'ye eve yaklaşırken. "Zen'in buralarda bir yerde olduğunu unutma sakın."

"Destek mi çağırsak?" dedi J.C.

"Kurtarma Muhafızlarını mı?" diye sordu Ivy.

"Zaman Muhafızı," diye düzeltti J.C. "Ve hayır, bizim burada maddi varlığımız yok. Gerçek korumalardan bahsediyorum. Çiroz eğer birkaç koruma tutarsa kendimi daha güvende hissederim."

Başımı iki yana salladım. "Buna zamanımız yok ne yazık ki."

"Belki de Zen'e gerçeği söylesen daha iyi olurdu," dedi Tobias yanımıza gelip. "Aradığı şeyin bizde olduğunu düşünmesine sebep olmak sence akıllıca mıydı?"

Bu arada Wilson SUV'la yeniden yola çıktı. Ben arayıp çağırana kadar ona arabayla dolaşmasını söylemiştim. Zen'in kâhyamı kıstırıp sorgulamasını istemiyordum. Gerçi eğer bunu yapmaya karar verirse Wilson'ın araba sürüyor olması

ona engel olmaya yetmezdi ne yazık ki. Belki gerçekten Zen'e elimde bir şey olmadığını söylemeliydim. Ama hislerim, ne bulduğum hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar avantajlı durumda olacağımı söylüyordu. Onunla baş etmek için tıkır tıkır işleyen bir planım olması gerekiyordu sadece.

Dion önden yürüyordu; omzunun üzerinden bana bir bakış atıp içini çekti, sonra kapıyı açtı. Hemen kola uzanıp suretlerim için kapıyı açık tuttum, içeri en son girdim.

Ev tuhaf kokuyordu. Defalarca cilalanmış mobilyaların kokusu, genel bir eskilik kokusu ve eski ocaktan gelen yanmış odun kokusu. Her duvarda, her yüzeyde başka bir tuhaf kalabalık vardı: koridordaki duvarda süslü çerçeveler içinde fotoğraflar, kapının yanındaki vitrinli dolapta seramik kedi koleksiyonu, şömine rafında dini bir anlamı var gibi görünen rengârenk mumlar... Ev içinde yaşanıyormuş gibi görünmüyordu, dekore edilmiş gibiydi. Burası bir ailenin hayatının müzesiydi ve aile bir sürü şey yaşamıştı.

Dion ceketini kapının yanına astı. Oradaki tek ceket onunkiydi; diğerleri açık bir dolaba düzgünce yerleştirilmişti. Ardından annesine seslenerek koridorda uzaklaştı.

Ben ağır adımlarla oturma odasına girdim. Halı üzerine atılmış bir kilim ve kolçakları yıpranmış rahat bir koltuk... Suretlerim etrafa dağılırken ben ocağın yanında durdum, duvara asılmış çok güzel bir camdan haçı incelemeye koyuldum.

"Katolik mi?" diye sordum Ivy'nin hacın karşısında saygıyla eğildiğini görünce.

"Sayılır," dedi. "Yunan Ortadoks. Üstündeki İmparator Constantine tasviri."

"Çok dindarlar," dedim mumları, resimleri ve haçı işaret ederek.

"Ya da dekorasyona meraklılar," dedi Ivy. "Ne arıyoruz şimdi?"

"Şifrenin anahtarını," dedim arkamı dönüp. "Audrey? Neye benzediği hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Dijital," dedi. "Tek kullanımlık şifre, şifrelenen veriyle aynı uzunlukta olur. Zen bu yüzden USB belleğin peşine düştü."

Odada etrafım baktım. USB bellek, bunca ıvır zıvır arasında her yere saklanmış olabilirdi. Tobias, Audrey ve J.C. aramaya başladı. Ivy yanımda kaldı.

"Samanlıkta iğne aramak gibi, değil mi?" dedim yavaşça.

"Muhtemelen," dedi. Kollarını kavuşturmuştu ve bir parmağını diğer koluna vurup duruyordu. "Hadi gidip aile fotoğraflarına bakalım. Belki onlardan bir şey çıkarırız."

Başımı salladım, fotoğrafları gördüğüm duvara bakmak için birlikte mutfağa giden koridora çıktık. Dört aile ferdinin ciddi portreleri yan yana asılmıştı. Babanın fotoğrafı eskiydi, yetmişlerde çekilmişti. Adam çocuklar küçükken ölmüştü. Anneyle Dion'un fotoğraflarının altına aziz resimleri asılmıştı.

Panos'un fotoğrafının altında aziz resmi yoktu. "İnanmaktan vazgeçtiği için mi resmi kaldırmışlar?" diye sordum boşluğu işaret ederek.

"Öyle dramatik bir şey değil," dedi Ivy. "Yunan Ortodoks Kilisesi'nden biri ölüp gömüldüğünde, azizinin ya da baş azizlerinin resmi de onunla birlikte gömülür. Yani resmi cenaze hazırlıkları için kaldırmış olmalılar."

Başımı salladım, ailenin birlikte fotoğraflarına bakmak için birkaç adım ilerledim. Panos'un kısa bir süre önce çekilmiş gülümseyen bir fotoğrafının önünde durdum. Panos bir balığı havaya kaldırmıştı, annesi –güneş gözlüğüyle– ona yandan sarılmıştı.

"Nereden baksan içten ve iyi niyetli biri," dedi Ivy. "Üniversiteden arkadaşlarıyla kendi işini kuran bir idealist. Birkaç ay önce bir foruma 'Eğer bu proje başarılı olursa ülkedeki herkes en güçlü bilgisayara sahip olacak. Gereken enerjiyi, depo alanını hatta işlemciyi kendi vücutları sağlayacak,' diye yazmış. Forumdaki diğerleri onu insan-bilgisayarların tehlikeleri konusunda uyarmış. Panos onlarla tartışmaya girmiş. Bu projeyi bir tür bilgi devrimi, insanlık için ileri doğru bir adım olarak görüyormuş."

"Forumlara gönderdiği şeyler arasında uyuşmayan, göze batan bir şey var mı?"

"Bunu Audrey'e sorarsın," dedi Ivy. "Ben insan olarak Panos'a yoğunlaştım. Kimdi? Nasıl davranırdı?"

"Bir şey üzerinde çalışıyordu," dedim. "Dion'un söylediğine göre hastalıkları tedavi edecekti, değil mi? Kanser korkusu yüzünden diğerleri ona virüs araştırmasını bıraktırınca çok bozulmuş olmalı."

"Yol, Panos'un araştırmasının diğerlerinin bildiğinden daha ileri bir aşamada olduğunun farkında. Bundan eminim. Yol, Panos'un her adımını takip ediyordu ve tüm bu olan bitenden gerçekten ama gerçekten çok endişeliydi. Bana sorarsan şu küçük kanser tehdidinden çok daha büyük bir felaketten korkuyor olmalı. Seni işe dâhil etmesinin, cesedi yok etmeni her şeyden çok istemesinin sebebi bu."

Yavaşça başımı salladım. "Peki ya Panos? Onun hakkında, anahtarın nerede olabileceği hakkında tahminin ne?"

"Eğer verileri şifrelediyse," dedi Ivy, "bence aile üyelerinden birine vermiştir."

"Bence de," dedim. Bu arada Dion annesine seslenmeye devam ederek arka kapıdan bahçeye çıktı.

Bir an ya Zen bizden önce buraya geldiyse diye korktum.

Ama hayır. Mutfağa girdiğimde kadının dışarda bir çalıyı budadığını gördüm. Dion ona doğru yürüyordu.

Ben acele etmedim, Audrey'le J.C.'nin yanına gittim.

"Söylesene," diyordu Audrey, "gelecekte uçan arabalar var mı?"

"Ben senin geleceğinden gelmiyorum," dedi J.C. "Ben paralel evrenden geliyorum. Sen de bir diğer paralel evrenden geliyorsun."

"Peki sizin arabalarınız uçuyor mu?"

"Bu bilgi gizli," dedi J.C. "Tüm söyleyebileceğim benim boyutumun temel olarak buraya benzediği; sadece, benim orada var olduğum."

"Demek buradan kat kat daha kötü."

"Seni vururum, kadın."

"Denesene."

Aralarında durdum ama J.C. homurdanmaya devam etti. "Beni zorlama," diye hırladı Audrey'e.

"Hayır, gerçekten," dedi Audrey. "Vur beni. Hiç durma. Sonuçta ikimiz de hayali olduğumuz için kurşun bana bir şey yapmadığında gerçeği kabul etmek zorunda kalacaksın. Delinin teki olduğunu. Akıl sağlığı yerinde olmayan bir adamın

hayal dünyasının küçük bir parçası için bile fena hâlde deli olduğunu. Seni bir tür bilgi haznesi olarak kullandığını. Gerçekte bizzat kendinin bir USB bellek olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın, J.C."

J.C. ona ters bir bakış attı, ardından başı önünde yürüyüp gitti.

"Ayrıca da," diye bağırdı arkasından Audrey, "sen—"

Onu kolundan yakaladım. "Yeter bu kadar."

"Birinin onu biraz kendine getirmesi gerekiyordu, Steve-O," dedi. "Zihninin minik parçaları biraz haddini bilmeli, değil mi?"

"Ya sen?" diye sordum.

"Ben farklıyım," dedi.

"Öyle mi? Yani seni hayal etmeyi bırakırsam senin için sorun olmaz, öyle mi?"

"Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun," dedi ama sesi şimdi tedirgindi.

"J.C. eğer seni vurursa zihnimin bununla uyumlu davranacağına eminim aslında. Ölürsün, Audrey. O yüzden ne istediğine dikkat et, tamam mı?"

Sağa sola bakındı, sonra rahatsızca kıpırdanıp ağırlığını diğer ayağına verdi. "Yani... Iıı.. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bak, şu anda elimde veri analistine en yakın şey sensin," dedim. "Yol'un verdiği bilgiler var ya... e-postalar, forumlara gönderiler yorumlar, Panos'un bilgisayarındaki kişisel bilgiler... Panos'un söylemediği şeyi bilmem gerekiyor."

"Söylemediği şeyi mi?"

"Saklı olanı, Audrey. Uyumsuzlukları. İpuçlarını. Panos'un

gerçekte neyin üzerine çalıştığını öğrenmem lazım. Gizli projelerini. İnternette bir yerlerde buna dair bir ipucu bırakmış olması yüksek olasılık."

"Tamam... Bunu düşüneceğim." Audrey niş bir uzmanlık alanından –el yazısı analistliğinden– daha geniş sulara açılmıştı. Bunun bir ilk olduğunu, devamının geleceğini umuyordum. Suretler için yerim azalıyordu; onları barındırmak, idare etmek, hepsini aynı anda hayal etmek giderek zorlaşıyordu. Audrey'in bu işe dâhil olmakta ısrar etmesinin sebebi, derinlerde bir yerde bir yanımın suretlerimin beceri alanlarını genişletmeye ihtiyacım olduğunu bilmesiydi.

Audrey gözlerimin içine baktı. "Aslında, şimdi düşününce, elimde bir şey olabilir," dedi. "Virüsler."

"Ne olmuş onlara?"

"Panos bağışıklık bilimiyle ilgili forumlarda bayağı zaman geçirmiş. Bakteriler ve virüsler üzerinde çalışan insanlarla teknik konuşmalara girmiş. Yazdığı şeylerde öyle özel bir şey yok ama bütüne baktığında..."

"Mikrobiyal gen uçbirleştirmeyle ilgileniyordu," dedim. "Bir bölümün çıkarılıp geri kalanının birleştirilmesiyle. Yani o forumlarda takılması mantıklı."

"Ama Garvas veri yerleştirme yöntemi olarak virüsleri kullanmaktan vazgeçtiklerini söyledi," dedi Audrey. "Oysa Panos, I3 projenin bu kısmını iptal ettikten sonra bu tür forumlara *daha fazla* girer olmuş." Audrey bana bakıp sırıttı. "İşte bunu buldum."

"Güzel."

"Yani tabii asıl sen buldun." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayali bir insan olunca gerçek bir başarı hissi yaşamak da zor oluyor."

"Başarı hissi yaşadığını hayal et," dedim. "Hayali olduğuna göre hayali başarı hissi senin için yeterli olur."

"Ama eğer ben hayaliysem ve bir şey hayal edersem o zaman gerçeklikten iki kat uzaklaşmış oluyor. Kopyası alınan bir şeyi fotokopi makinesinde yeniden kopyalamak gibi."

"Aslında," dedi Tobias yanımıza gelip, "hayali başarı hissi seni hayal eden kişi tarafından hayal edilirse senin dediğin gibi iki kat hayali olmaz."

"O şekilde işlemiyor," dedi Audrey. "İnan bana, hayali olmak benim uzmanlık alanım."

"Ama... Eğer hepimiz suretsek..."

"Evet, ama ben senden daha hayaliyim," dedi Audrey. "Ya da, ıı, daha az. Çünkü ben bunun farkındayım." Tobias çenesini ovuşturup işin içinden çıkmaya çalışırken Audrey ona zaferle gülümsedi.

"Sen delisin," dedim yavaşça, Audrey'e bakıp.

"Hı?"

Bunu o anda anlamıştım. Audrey deliydi.

Bütün suretlerim öyleydi. Tobias'ın şizofrenisini, Ivy'nin tripofobisini artık fark etmiyordum bile. Fakat delilik hep orada bir yerlerdeydi. Tüm suretlerimde vardı; mikrop ya da teknoloji korkusu ya da megalomani. Audrey'in nesi olduğunu o ana kadar bilmiyordum.

"Hayali olduğunu düşünüyorsun," dedim ona.

"Eee?"

"Ama gerçekten hayali olduğun için değil. Hayali olduğunu

düşünmene sebep olan bir psikozun olduğu için. Gerçek olsaydın da böyle düşünecektin."

Bunu şu ana kadar nasıl fark etmemiştim? Suretlerimden çoğu durumlarını kabullense de pek azı bununla yüzleşmeye cesaret etmişti. Ivy bile bunu yaparken zorlanıyordu. Audrey'se bununla böbürleniyor, âdeta bundan zevk alıyordu. Çünkü kendi kafasının içinde, deli olan ve bu yüzden hayali olduğunu düşünen gerçek bir insandı. Ben kendini biliyor sanmıştım ama olay bu değildi. En az diğerleri kadar deliydi. Onun deliliği gerçekle uyumluydu sadece.

Audrey bana baktı, sonra omuz silkti ve Tobias'a havayı sorup konuyu değiştirmeye çalıştı.

Tobias tabii ki gökyüzünde bir uyduda yaşayan kendi sanrısını kaynak göstererek soruya cevap verdi. Bunun üzerine başımı iki yana salladım, arkamı döndüm...

Ve Dion'u kapının önünde, yüzünde ne yapacağını bilemez bir ifadeyle dikilirken buldum. Ne kadardır oradaydı? Bana, deli gibi havlayan ama şimdi sakinleşmiş görünen yabancı bir köpeğe bakar gibi baktı. Az önceki tüm konuşma boyunca onun gözünde ben bir o tarafa bir bu tarafa bakıp kendi kendine konuşan delinin tekiydim.

Hayır, ben deli değilim. Her şey kontrolüm altında.

Belki benim tek deliliğim de buydu. Tüm bunları kontrol edebileceğimi sanmam.

"Anneni buldun mu?" diye sordum.

"Arka bahçede," dedi Dion.

"Hadi gidip konuşalım," dedim ve yanından geçip yürüdüm.

15

Ivy'yle J.C.'yi dışarıda, basamaklarda otururken buldum. Ivy onun sırtını sıvazlıyordu; J.C. gözlerini yerden geçen bir böceğe dikmiş, bir elinde silah olmasına rağmen ellerini gevşekçe sarkıtmış, oturuyordu. Onunla konuşmak için iyi bir zaman değildi.

Yanımda Audrey ve Tobias'la bakımlı çimlere yöneldik. Bayan Maheras budamayı bitirmiş, şimdi domateslerini inceliyor, ayrık otlarını ve böceklenmiş yaprakları temizliyordu. Ben yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı. "Stephen Leeds," dedi. Belirgin bir Yunan aksanı vardı. "Ünlü olduğunu duydum."

"Sadece dedikoduyu sevenler arasında," dedim yanına diz çökerken. "Domatesler güzel görünüyorlar. İyi büyümüşler."

"Önce içerde büyüttüm," dedi irice bir yeşil domatesi hafifçe kaldırarak. "Domates son donlar geçtikten sonra yerine taşınırsa daha iyi olur ama ben dayanamayıp biraz erken davrandım."

Ivy'nin bana ne söyleyeceğime dair sufle vermesini bekledim ama hâlâ basamaklarda oturuyordu. Ne aptalım.

"Iıı... Demek bahçeyi çok seviyorsunuz?"

Bayan Maheras başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ben karar verip harekete geçen insanları severim, Bay Leeds. Hiç ilgi duymadıkları apaçık ortada olan alanlarda hoşbeş etmeye çalışanları değil."

"Birkaç parçam bahçe işlerine ilgi duyuyor aslında," dedim. "Ama onları yanımda getirmedim ne yazık ki."

Beni inceledi ve bekledi.

İçimi çektim. "Bayan Maheras, oğlunuzun araştırması hakkında ne biliyorsunuz?"

"Neredeyse hiçbir şey," dedi. "Uğursuz işler işte."

Kaşlarımı çattım.

"Annem abimin kiliseden uzaklaşmasını buna bağlıyor," dedi Dion arkamda, yere bir tekme savurarak. "Bilim, tüm o sorgulama falan... Eğer bir adam vaktini düşünerek geçiriyorsa Tanrı yardımcımız olsun."

"Dion," dedi annesi, "saçma sapan konuşma."

Dion kollarını göğsünde kavuşturup meydan okurcasına annesine baktı.

"Oğlumun patronları için çalışıyorsun," dedi Bayan Maheras tekrar bana dönüp.

"Ben sadece onun cesedini bulmak istiyorum," dedim. "Herhangi bir tehlikeye yol açmadan önce. Papazınız hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Papaz Frangos mu?" diye sordu. "Niye onun hakkında bir şey bilmek isteyesin ki?"

"Cesedi gören son kişi oydu," dedim. "Oğlunuzun cesedinin kaybolduğu gece morgdaydı."

"Çok saçma," dedi Bayan Maheras. "Oraya hiç gitmedi. O gece buradaydı. Bizim için dua etmesini istemiştim, o yüzden eve geldi."

Yanımda Tobias'la Audrey birbirine baktı. Bu durumda Papaz Frangos'un o gece cesedi görmeye gitmediğine dair bir şahidimiz vardı. Birinin onun yerine geçtiğine dair kanıtımız olmuştu. İyi de bu bilgi ne işimize yarayacaktı?

"Panos ölmeden önce size bir şey verdi mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Önemsiz, küçük bir şey de olabilir," dedim. "Emin misiniz? Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu?"

Yeniden fidelerine döndü. "Hayır."

"Son birkaç aydır birlikte zaman geçirdiği biri var mıydı?"

"O uğursuz laboratuvardaki adamlarla birlikteydi hep."

Tekrar yanına diz çöktüm. "Bayan Maheras," dedim yumuşak bir sesle. "Oğlunuzun araştırması yüzünden insanların hayatı tehlikede olabilir. Pek çok insanın. Eğer bir şey saklıyorsanız ülke çapında bir faciaya sebep olabilirsiniz. O şeyi ille bana vermeniz gerekmiyor. Polise hatta daha iyisi FBI'a verseniz de olur. Ama bunu şansa bırakmayın. Lütfen."

Dudakları sımsıkı kenetli hâlde bana baktı. Derken yüzü sertleşti. "Sana vereceğim bir şey yok."

İçimi çekip kalktım. "Teşekkürler." Ondan uzaklaşıp basamaklara doğru yürüdüm. Ivy sayesinde J.C. şimdi biraz olsun canlanmış görünüyordu.

"Evet?" diye sordu bana.

"Duvarla konuşmak gibi," dedim. "Panos anahtarı ona vermişse bile bana asla söylemez."

"Buraya gelmek bir hataydı," dedi J.C. "Asıl yapmamız gereken şeyi boşuna erteledik."

Elinde çapayla hâlâ beni izleyen anneye bir bakış attım.

"İtiraf et, çiroz," diye devam etti J.C. "Eğer hemen bir şeyler yapmazsak dünya kanser olacak." Bir an tereddüt etti. "Fiktir, böyle söyleyince çok aptalca oldu."

"... fiktir mi?" diye sordum.

"Geleceğin küfrü."

"Şeye çok benzi—"

"Geleceğin küfürleri daima bizim küfürlerimize benzer," dedi J.C. gözlerini devirerek. "Ama aynı değillerdir, bu yüzden küfürden nefret edenlerin yanında söylenmesinde bir sakınca yok." Hâlâ yanında oturan Ivy'yi dürttü.

"Dur bir saniye," dedi Ivy. "Ben senin gelecekten değil başka bir boyuttan geldiğini sanıyordum."

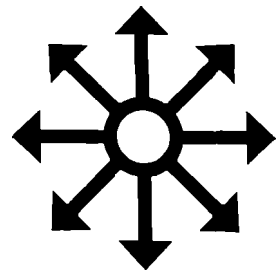
"Hiç de bile. Ben hep gelecekten gelmiştim."

"Ne zamandan beri?"

"İki gün önceden beri," dedi J.C. "Hey, çiroz, tekrar etmeme gerek var mı? Bir sonraki hamlemizi biliyorsun değil mi?"

İçimi çekip başımı salladım. "Evet. Exeltec'e girmemizin vakti geldi."

Üçüncü Bölüm

16

"Bundan emin misin?" diye sordu Ivy, uzun adımlarla evin önünden ayrılırken yanımda koşturarak.

"Elimizdeki en iyi ipucu bu," dedi J.C. "Başka ihtimalleri araştırmaya zamanımız yok. Ceset Exeltec'te. Nerede olduğunu bulmamız ve onlardan geri çalmamız gerekiyor."

Başımla onayladım. "Panos'un şifre anahtarı her yerde olabilir; ama eğer cesedi yok edebilirsek anahtarın bir önemi kalmaz." Telefonumu çıkardım; Yol'dan cevapsız bir çağrı olduğunu fark ettim. J.C.'ye başımla etrafı kolaçan etmesini işaret edip önce Wilson'a gelip bizi alması için mesaj attım, ardından Yol'u aradım.

Telefonu Yol açtı.

"Alo," dedim. "Ben—"

"Çok vaktim yok," diye sözümü kesti Yol alçak sesle. "Durum kötü, Lejyon. Ciddi kötü."

Buz kestim. "Ne oldu?"

"Panos," dedi Yol. Hızlı hızlı konuşuyordu, telaştan aksanı her zamankinden belirgin hâle gelmişti. "Panos şeyi yaymış. Lanet olsun. Şeyi—"

Sustu.

"Yol?" dedim daha da gerilmiş bir hâlde. Ivy'yle Tobias ne konuşulduğunu duymak için dibime girmişlerdi. "Yol!"

Hattın diğer ucundan bazı sesler ve hışırtılar geldi. "Beni tutukluyorlar," dedi Yol bir an sonra. "Artık görüşme yok. Telefonumu alacaklar."

"Panos neyi yaymış, Yol?" diye sordum.

"Bilmiyoruz. Federaller bilgisayarında gizli bir dosya buldu. Lanet şeyi silmiş ve şimdi bizimle alay edercesine, elindekini çoktan yaydığını söyleyen bir ekran çıkıyor. Federaller çıldırdı. Başka bir şey bilmiyorum."

"Peki ya yapmanı söylediğim şeyler?"

"Bir kısmını yaptım. Diğerleri için harekete geçildi. Ama tamamlanacaklarından emin değilim."

"Yol, hayatım buna bağlı ola—"

"*Hepimizin* hayatı tehlikede," diye sözümü kesti Yol. "Duymadın mı? Bu bir felaket. Kıyamet! Geldiler. O cesedi bul. O adamın ne yaptığını bul."

Yine birtakım sesler geldi ve telefon kapandı. Telefonu Yol'un kapatmadığı, başka birinin ondan alıp kapattığı gibi bir hisse kapıldım. Yani muhtemelen artık federaller de benim işin içinde olduğumu biliyordu.

Wilson arabayla yanaşırken telefonu indirdim ve suretlerime baktım. Aynı anda arkamızda Dion elleri ceplerinde evden çıktı. Yüzü allak bullaktı.

"Hemen gitmeliyiz," dedi J.C. etrafı kolaçan etme görevinden koşturarak geri gelip. "Zen her an gelebilir."

"Eğer gelirse," dedim, "Bayan Maheras tehlikede demektir. Zaten Zen'in çoktan buraya gelmediğine şaşırdım. O ya da Exeltec adına çalışan başka biri çoktan buraya gelmiş olmalıydı." Kaşlarımı çattım. "İçimde hep bir adım gerideymişiz gibi bir his var. Ve bu histen hiç hoşlanmıyorum."

Arabanın bizi beklediğini ve Dion'un yanımıza yaklaştığını görmezden geldim. Bunun yerine gözlerimi yumdum. "Tobias," diye fısıldadım.

"Bahçenin ne kadar güzel olduğunu fark ettin mi?" dedi Tobias. "Şunlar yumrulu begonya. Yetiştirilmesi çok zordur, hele de bu bölgede. Çok ışık isterler ama direkt ışık olmaması lazım ve dona karşı çok hassastırlar. Ah, bak aklıma onlarla ilgili bir hikâye geldi..."

Tobias konuşmaya devam etti. Diğerlerimiz hep birlikte bir sessizliğe gömülmüştük. Bir şeyi atladığımdan şüphelenirken hiçbir şey yokmuş gibi devam edemezdim. İçimizden biri fark etmiş olmalıydı. Ama neydi, neydi?

"Zen," diye atıldı J.C. aniden. "Bize saldırması."

"İnsanlar," diye fısıldadım, "kullandıkları güvenlik yöntemlerinden daha az güvenilirdir." Elimi Zen'in beni binadan uzaklaştırmak için tuttuğu omzuma götürdüm, oradan yakamın altına kaydırdım.

Parmaklarım bir metale dokundu.

"Ah, lanet olsun!" dedi J.C.

Zen bana dinleme cihazı takmıştı. Karşımıza çıkmasının sebebi buydu. Düşünmemizi istediği gibi pervasız bir hareket

değildi. J.C. diğer suretlere işin aslını anlatırken ben kara kara düşünüyordum. Yüksek sesle ne söylemiştim? Zen ne biliyordu?

Exeltec'e girmeye niyetlendiğimi biliyordu. Peki Yol'a gönderdiğim talimatlar? Onları biliyor muydu?

Soğuk terler dökerek hafızamda geriye gittim. Hayır. Onları e-posta mesajına yazmıştım sadece. Fakat Bayan Maheras'a söylediklerimi biliyordu. Duvara tosladığımı biliyordu.

"Ben tam bir aptalım," dedi J.C. "Restoranda üzerine dinleme cihazı takmış olabileceğini düşündük ama cihazı sana dokunduğunda yerleştirmiş olabileceği aklımıza bile gelmedi."

"Gerçek niyetini çok iyi gizledi," dedi Audrey. "USB belleği almak için her şeyi göze aldı sandık."

"Artık Bayan Maheras'a zarar vereceğinden korkmamız gerekmiyor en azından."

Belki. Telefonuma baktım. Bunu nasıl atlamıştık?

"Sakin ol, Stephen," dedi Tobias elini omzuma koyarak. "Herkes hata yapar. Sen bile. Bunu lehimize çevirebiliriz. Dinleniyor olmayı. Sonuçta hâlâ senin fark ettiğini bilmiyor. Onu istediğimiz gibi yönlendirebiliriz."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Zen, Exeltec'e sızma planımızı duymuştu, dolayısıyla artık bunu yapamazdım. Yeni bir şeye, daha iyi bir plana ihtiyacım vardı.

Bu da Yol'a gönderdiğim talimatlara bel bağlamak demekti. Exeltec'in sahiplerini iyice ümitsizliğe düşürüp panikletmeye, sonra bunun üzerine oynamaya. Neden son zamanlarda tüm işler bu yöne sapıyordu? Suretlerime baktım ve bir karara vardım; telefonuma bir numara tuşladım.

Biri açtı. "Ah, tatlım," dedi seksi bir ses hattın diğer ucunda, "ben de bugün aramanı umuyordum."

"Bianca," dedim.

Tobias inler gibi bir ses çıkardı. "Hayır, o olmaz."

Onu duymazdan geldim. "Bilmem gereken bir şey var," dedim telefondaki kadına.

"Elbette, şekerim," dedi. Nasıl böyle mırlar gibi konuşabiliyordu? Bir tür efekt makinesi kullandığından şüpheleniyordum. "Neyle ilgili? Mesela... geçen geceki randevun olabilir mi? Sana o tuzağı kuranların ismini verebilirim."

"Onunla ilgisi yok," dedim. "I3 diye bir şirket ile rakibi Exeltec arasında bir şeyler dönüyor. Ölümcül bir virüsü yaymış olabilirler. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Hım... Bir bakabilirim," dedi Bianca. "Ama zaman alabilir."

"Exeltec hakkındaki her tür bilgi için sana çok minnettar olacağım," dedim.

"Evet, evet," dedi. "Ve hayatım, bir dahaki sefere biriyle buluşacağında neden önce beni bir aramıyorsun? Aklına bile gelmemiş olmak beni çok kırdı."

"Sanki çıkıp gelirdin de," dedim. Üç yıl olmuştu ve Bianca'yı hiç yüz yüze görmemiştim.

"En azından bir düşünürdüm," dedi. "Şimdi, bana gazeteler için bir şey vermen gerekiyor. Şu randevunla ilgili?"

"Exeltec'le ilgili bir şey getir," dedim, "ve karşılığını al."

Telefonu kapattım ve Dion yüzünde şaşkın bir ifadeyle yanıma geldi.

"Ne elde etmeyi bekliyorsun ki?" diye sordu çocuk.

"Hiçbir şey," dedim, Zen'in dinlediğini bilerek. "Bianca bu işlerde korkunçtur. Bugüne dek ondan faydalı bir bilgi aldığım olmadı. Onu ne zaman arasam söylediğim her şey birkaç dakika içinde internete düşer."

"Ama—"

Birini daha aradım ve aşağı yukarı aynı şeyleri, bu sefer daha ihtiyatlı bir şekilde tekrarladım. Sonra üçüncü birini. Birkaç dakika sonra, Exeltec'le ilgilenen herkesin şirketin nasıl toplum güvenliğini tehdit eden bir şeye bulaştığını okuyacağından emin olmuştum. I3'ün soruşturma geçirmesi ve benim de olayla bağlantım sayesinde, gerçeğin nüvesinden hareketle yaydığım dedikodu muhtemelen medyaya bomba gibi düşecekti.

"Onları iyice köşeye sıkıştırıyorsun, Steve," dedi Ivy. "Zen'i tutan adamlar zaten ümitsizdi, bundan sonra iyice kuduracaklar."

"Seni kendi hâline bırakıp medyayla uğraşacaklarını, uğradıkları zararı azaltmaya çalışacaklarını mı umuyorsun?" diye sordu J.C. "Bu hiç akıllıca değil. Kaplanı kamçılamak onun dikkatini dağıtmaz, daha da sinirlenmesine sebep olur."

Zen dinlerken onlara açıklayamazdım. Dolayısıyla not defterimi çıkarıp Wilson'ın yapmasını istediğim birkaç şeyi yazdım. Suretlerimin de görüp duruma uyanacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Sürpriz bir şekilde ilk anlayan Audrey oldu. Sırıttı. "Hıı..."

"Çok tehlikeli," dedi Ivy kollarını göğsünde kavuşturup. "Çok çok tehlikeli."

Wilson yolcu tarafındaki pencereyi indirdi. "Efendim?"

Yazmayı bitirdim ve camdan içeri eğilip kâğıdı uzattım.

"Burada kalıp Bayan Maheras'a göz kulak olmanı istiyorum. Şu kiralık katil gelip ona bir şey yapabilir. Aslına bakarsan en iyisi sen onu en yakın karakola götür."

"Ama arabayı kim kullanacak?"

"Ben kullanırım," dedim.

Wilson bana şüpheli bir bakış attı.

"Çok komik," dedi Audrey. "Bir insan nasıl olur da dünyayı kurtarman için sana sonuna kadar güvenir ama kendi başına karnını doyuracağından ve araba sürebileceğinden şüphe edebilir?"

Wilson elindeki notu okuyup sonra bana endişeyle baktığında ona güven verircesine gülümsedim.

"Lütfen," dedim.

Wilson içini çekip başını salladı ve arabadan indi.

"Geliyor musun?" diye sordum Dion'a, suretlerim binsin diye SUV'un yan kapısını açarken.

"İnsanların tehlikede olabileceğini söyledin," dedi Dion.

"Doğru," diye karşılık verdim kapıyı Audrey'in ardından kapatıp. "Abinin yaydığı şey milyonlarca kişinin hayatına mal olabilir."

"Ama tehlikeli olmadığını söyledi," dedi Dion inatçı bir şekilde.

Lanet olsun. Çocuk benden bir şeyler saklıyordu. Anahtar onda olabilir miydi? Ne yazık ki onun konuşmasını ve Zen'in duymasını göze alamazdım. Zaten her koşulda benimle gelmesine ihtiyacım vardı. Wilson yanımda yokken hayali olmayan birinin yardımına ihtiyaç duyabilirdim.

Şoför koltuğuna geçtim, Dion da sağ ön koltuğuna oturdu. "Panos yanlış bir şey yapmadı."

"Peki ne yaptı?" diye sordum, kaderime boyun eğerek. Eğer üzerine gitmezsem Zen şüphelenebilirdi.

"Bir şey," dedi Dion.

"Sağ ol, çok açıklayıcı oldu."

"Bana söylemedi. Hem bitirdiğini sanmıyorum. Ama kesinlikle tehlikeli bir şey değildi."

"Ben..." Tam o sırada J.C.'nin cebi, "America the Beautiful" melodisiyle çalınca durdum. Başımı iki yana sallayıp arabayı çalıştırdım ve işi başından aşkınmış da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi görünen Wilson'ı kaldırımda bırakarak yola çıktım. J.C. telefona cevap verdi.

"Selam, Ahmet," dedi. "Evet, yanımda. Görüntülü konuşma mı? Tamam, yaparım. Hey, bize yine o Çin şeysinden yapacak mısın?"

"O bir kere Hint yemeğiydi," dedi Kalyani. Şimdi hoparlördeydi. "Niye Çin yemeği olduğunu düşündün ki?"

"İçinde pirinç vardı çünkü," dedi J.C., şoför koltuğu ile yolcu koltuğu arasındaki kolçağa dizini koyup telefonu bana tutarak.

"Hindistancevizli pilav ve köri ve... Neyse, boş ver. Bay Steve?"

"Efendim?" dedim telefona göz ucuyla bakıp. Kalyani neşeyle el salladı. Sade bir tişört ve kot giymişti. Kaşlarının arasındaki nokta bugün kırmızı yerine siyahtı ve minik bir ok şeklindeydi. Bir ara ona bunun anlamını sormalıydım.

"Konuşuyorduk da," dedi Kalyani. "Arnaud sana bir şey söylemek istiyor." Telefonu ufak tefek Fransız'a çevirdi. Adam öne eğildi, ekrana bakıp gözlerini kırpıştırdı. Bir ona bir önüme bakarak arabayı sürmeye devam ettim.

"*Monsieur*," dedi Arnaud, "Clive ve Mi Won'la konuştum. Üçümüz de eğitimimizin bir parçası olarak ileri düzey kimya ve biyoloji dersleri almıştık. Yine de çok derine inemedik çünkü, ıı, biliyorsunuz..."

"Biliyorum." Ignacio yüzünden. Onun ölümüyle birlikte kimya bilgimin büyük bölümü de kayıplara karışmıştı.

"Her neyse," diye devam etti Arnaud, "bize verilen bilgilerin üzerinden geçiyorduk. Mi Won çok ısrarlı ve biz de sonunda onunla hemfikir olduk. Konunun uzmanı olmadığımızı kabul etmekle birlikte bizim fikrimizce I3 ve Yol denen adam sana yalan söylüyor."

"Tam olarak hangi konuda?"

"Vücuda veri aktarmakta viral yöntem üzerinde çalışmaktan vazgeçtikleri konusunda," dedi Arnaud. "*Monsieur*, Panos'un çok büyük bir bütçesi vardı. Güya 'gizli' projesi, öyle kolayca bir kenara bırakılmayacak kadar hızlı bir ilerleme kaydediyordu. Sana ne demiş olurlarsa olsunlar, bu yöntemi araştırmaya devam ediyorlardı. Ayrıca ilk anda olabilir gibi görünse de şu kanser tehdidinin gerçekliğinden de şüpheliyiz. Şöyle ki, teorik olarak bu araştırmanın sonunun oraya varması mümkün ama elimizdeki notlardan anladığımız kadarıyla I3 henüz araştırmasında o noktaya ulaşmış değil."

"Yani bana gerçek problemi söylemek istemediler," dedim. "Panos'un yarattığı namussuz bakteriyi ya da virüsü –artık her neyse– gizliyorlar."

"Neye kanaat getireceğin sana kalmış," dedi Arnaud. "Biz bilim insanıyız. Tüm söylediğimiz, bu işin bize söylenenden başka boyutları olduğu."

"Teşekkürler," dedim. "Ben de şüpheleniyordum ama bunu sizden duymak çok yardımcı oldu. Hepsi bu mu?"

"Bir şey daha var," dedi Kalyani telefonu geri alıp kamerayı yine kendi gülümseyen yüzüne çevirerek. "Seni kocam Rahul'la tanıştırayım." Kalyani'nin yanında, yuvarlak yüzlü ve bıyıklı bir Hintli belirdi ve bana el salladı.

Sırtımda bir ürperti dolaştı.

"Sana kocamın iyi bir fotoğrafçı olduğunu söylemiştim," dedi Kalyani, "ama onu ille o alanda kullanacaksın diye bir şey yok. Kendisi çok zeki bir adamdır. Her şeyi yapabilir. Bilgisayarlar konusunda da çok iyidir."

"Onu görebiliyorum," dedim. "Neden onu görüyorum?"

"Çünkü o da aramıza katıldı!" dedi Kalyani heyecanla. "Harika, değil mi?"

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Stephen," dedi Rahul o melodik Hint aksanıyla. "Söz veriyorum, size çok yardımcı olacağım."

"Ben..." Yutkundum. "Sen... Nasıl..."

"Bu hiç iyi değil," dedi Ivy arka koltuktan. "Daha önce farkında olmadan bir suret yarattığın olmuş muydu hiç?"

"En başlarda olmuştu sadece," diye fısıldadım. "Ve ben önce yeni bir konu üzerinde araştırma yapmadan hiç olmadı."

"Yok artık," dedi Audrey. "Kalyani'nin kocası oluyor ama ben bir hamster bile alamıyorum, öyle mi? Bu haksızlık."

Direksiyonu kırdım, arkamdaki arabanın korna çalmasını umursamadan hızla kenara çektim. Durduğumuz anda telefonu J.C.'nin elinden kapıp yeni surete baktım. Halüsinasyonla-

rımın ailesinden biri ilk kez karşımdaydı. Bu çok tehlikeli bir gidişattı. Kontrolü kaybettiğimin bir başka işareti.

Telefonu Hint çiftin gülümseyen yüzlerine kapattım ve omzumun üstünden J.C.'ye fırlattım. Ter içinde direksiyonu tekrar caddeye kırdım ve bir başka arabanın kornaya asılmasına sebep oldum. Gördüğüm ilk çıkıştan otobandan çıkıp şehir merkezine saptım.

"Sen iyi misin?" diye sordu Dion.

"İyiyim," diye kestirip attım.

Bir yere gitmem gerekiyordu. Rahatça düşünebileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Zen'i şüphelendirmeden oyalanabileceğim ve planımın yol almasını bekleyeceğim bir yer. Bir Denny's'in önünde durdum. "Bir şey yemem gerekiyor sadece," diye yalan söyledim. Bu olurdu değil mi? Dünyayı kurtarmaya çalışan biri bile arada sırada yemek yemek zorundaydı.

Dion bana bir bakış attı. "İyi olduğuna emin—"

"Evet. Bir omlet yesem yeter."

17

Restoranın kapısını suretlerim için tuttum; onların peşinden en son ben girdim. İçerisi kahve kokuyordu ve geç bir kahvaltı için gelenlerle doluydu ki bu iyiydi. Bunca şahidin önünde Zen'in bir şeye kalkışması ihtimali çok düşüktü. Garsonun bizi altı kişilik masaya oturtması için ona yalan atmak ve arkadaşlarımızın geleceğini söylemek zorunda kaldım. Nihayet masamıza yerleştik. Dion karşıma geçti, masanın iki yanındaki ikişer sandalyeye de suretlerim oturdu.

Mönüyü kaldırdım; parmaklarım kartın bir köşesindeki reçelle yapış yapış oldu. Ama seçeneklere bakmadım bile, onun yerine nefesimi düzenlemeye çalıştım. Sandra beni buna hazırlamamıştı. Ben herhangi bir araştırma bile yapmamışken aniden suretlerimin aile üyelerinin ortaya çıkması da neyin nesiydi?

"Sen delisin," diye fısıldadı bir ses karşıdan. "Yani... Sen *gerçekten* delisin."

Mönüyü indirdim ve ters tuttuğumu o zaman fark ettim. Dion mönüye hiç dokunmamıştı.

"Hayır, değilim," dedim. "Tamam, belki akli dengem tamamen yerinde olmayabilir. Ama deli *değilim*."

"İkisi aynı şey."

"Senin baktığın yerden belki," dedim. "Ben başka türlü görüyorum... Ama hadi diyelim bu sıfatın benim için geçerli olduğunu kabul ettik, o zaman senin için de geçerli olur. Yaşadıkça daha iyi görüyorum ki herkes kendine göre bir şekilde nevrotik. Ben en azından kendi psikozlarımı kontrol edebiliyorum. Sen aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Yanımda oturan Ivy, "kontrol" kelimesi üzerine burnundan alaycı bir ses çıkardı.

Dion arkasına yaslanıp söylediklerimi bir düşündü. "Abim hakkında ne diyorlar?" diye sordu sonra. "Ne yapmış?"

"Bir şey yaydığını söylediler. Bir tür virüs ya da bakteri."

"Böyle bir şey yapmış olamaz," dedi Dion anında. "İnsanlara yardım etmek istiyordu. Asıl tehlikeli olan diğerleriydi. Silah yapmak isteyen onlardı."

"Bunu sana abin mi söyledi?"

"Şey, hayır," diye itiraf etti Dion. "Ama yani başka türlü olsa neden onu projesini bırakmaya zorlasınlar ki? Niye onu adım adım takip etsinler? Asıl *onları* araştırman lazım, abimi değil. Tehlikeli olan onların sırları."

"Tipik sahte entelektüel liberal gençlik zırvaları," dedi J.C. sağımda oturduğu yerden, mönüye bakarak. "Ben biftek ve yumurta istiyorum. Az pişmiş."

Diğerleri de siparişlerini söylerken dalgın dalgın başımı salladım. Eh, garson beş yemek sipariş ettiğimi görünce bu kadar yer kapladığımıza kızamayacaktı en azından. Bir yanım, ben

suretlerimin önlerindeki tabakları silip süpürdüğünü hayal ettikten sonra garsona yemekleri başkalarına vermesini söyleyebilmeyi ümit etti.

Ben de mönüye baktım ama hiç aç değildim. Yine de bir omlet sipariş ettim. Ben garsonla konuşurken Dion ceplerini karıştırıyordu; belli ki hesabını bana ödetmemeye kararlıydı. Cebinden birkaç buruşuk kâğıt para çıkardı ve bir dürüm söyledi.

Tüm bu süre boyunca ben aslında telefonumdan bir bip sesi gelmesini ve Wilson'ın talimatlarımı yerine getirdiğini haber vermesini bekliyordum. Ama beklediğim haber bir türlü gelmeyince giderek gerildim; peçetemle alnımda biriken terleri sildim. Suretlerim beni rahatlatmaya çalışıyordu. Tobias krepin tarihini anlatıyordu; Ivy sanki çok merak ediyormuş gibi ilgiyle dinliyordu...

"O ne?" diye sordum, cebinden çıkardığı paralar arasında bulduğu bir parça kâğıda bakan Dion'a.

Kızarıp bozardı ve kâğıdı panikle cebine geri koymaya yeltendi.

Sahip olduğumu bile bilmediğim ani bir refleksle elini yakaladım. J.C. takdirle başını salladı.

"Bir şey değil," dedi Dion avucunu açıp. "İyi. Al kendin bak. Salak."

Birden kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Panos'un şifre anahtarı küçük bir kâğıtta olamazdı; ya bir USB bellekte olacaktı ya da başka bir elektronik depolama ortamında. Kâğıtta yazanı okudum: *1 Ezra 4:41*.

Annem temiz çamaşırları katlarken cebime bunları sokuş-

turuyor," diye açıkladı Dion. "Kâfir fikirlerimden vazgeçmem için minik hatırlatmalar."

Kâğıdı diğerlerine de gösterdim. Hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. "Ben bunu hatırlamıyorum," dedim sonunda.

"İlk Ezra," dedi Ivy. "Ortodoks İncilinden... Diğer mezheplerin kullanmadığı Apokriflerden. Ben de bu ayeti bilmiyorum."

Telefonumdan baktım. "*Doğruluk büyüklüktür,*" diye okudum. "*Ve de her şeyden güçlüdür.*"

Dion omuz silkti. "Sanırım buna itiraz edemem. Her ne kadar annem asla kabul etmese de aslında doğru..."

Bir parmağımı masaya vurmaya başladım. Bir şeye yaklaştığımı hissediyordum. Bir cevaba? Ya da belki sadece doğru sorulara. "Abinin bir veri anahtarı vardı," dedim. "Vücuduna aktardığı bilginin şifresini çözmek için. Sence onu annene vermiş olabilir mi?"

Ivy anahtarın bahsi geçtiğinde Dion'un ne tepki verdiğini görmek için dikkatle izliyordu. Benim görebildiğim kadarıyla bir tepki vermemişti, nitekim Ivy de başını iki yana salladı. Eğer anahtardan haberimiz olmasına şaşırdıysa da bunu çok iyi gizliyordu.

"Veri anahtarı mı?" diye sordu Dion. "Nasıl bir şey bu?"

"USB bellek ya da ona benzer bir şey."

"Anneme öyle bir şey verdiğini sanmam," dedi Dion siparişlerimiz geldiği sırada. "Annem teknolojiden ve her tür teknolojik aletten nefret eder, hele de bir şekilde I3'le bağlantılı bir şeyse. Eğer abim ona öyle bir şey verdiyse anında yok etmiştir."

"Annen beni pek sıcak karşılamadı."

"Eh, ne bekliyordun ki? Oğlunun Tanrı'ya yüz çevirmesine sebep olan bir şirket için çalışıyorsun." Dion başını iki yana salladı. "Annem iyi bir insandır. Eski Dünya'dan sağlam bir soydan, dürüst, güvenilir... Ama teknolojiye hayatta güvenmez. Ona göre iş dediğin insanın elleriyle yapması gereken bir şeydir. Öyle boş boş bilgisayar ekranına bakarak değil." Gözlerini benden kaçırdı. "Bence Panos her ne yaptıysa bunu anneme bir şey kanıtlamak için yapmıştır. Anlıyor musun?"

"İnsanları devasa depolama cihazlarına dönüştürmek mi annene bir şey kanıtlayacaktı?" diye sordum.

Dion kızardı. "O işin görünen yüzüydü sadece. Asıl yapmak istediği şey için yapmak zorunda olduğu bir işti."

"Asıl yapmak istediği de..?"

"Ben..."

"Evet," dedi Ivy. "Bu konuda bir şey biliyor. Hey, bu çocuk yalan söylemekte hiç iyi değil. Dizginleri eline al, Steve. Onu zorla."

"Artık söylesen iyi edersin," dedim. "Birinin bilmesi gerekiyor, Dion. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyorsun, tamam, ama birine söylemek zorundasın. Abin ne yapmaya çalışıyordu?"

"Hastalıklar..." dedi Dion elindeki dürüme bakarak. "Panos hastalıkları tedavi etmeye çalışıyordu."

"Hangi hastalığı?"

"Hepsini."

"Çok yüce bir amacı varmış."

"Evet, Panos da farkındaydı. Aslında tedavi aşaması onun işi değildi; kendini aktarım yönteminden sorumlu görüyordu."

"Aktarım yöntemi mi?" diye sordum kaşlarımı çatıp. "Hastalığın aktarımı mı?"

"Hayır. Tedavinin."

"Haaaa..." dedi Tobias, kahvesini yudumlarken başını sallayıp.

"Düşünsene," diye devam etti Dion coşkuyla kollarını iki yana açarak. "Bulaşıcı hastalıklar aslında müthiş değil mi? Çok hızlı yayılan ve insanlara başka bir hastalığa karşı bağışıklık sağlayan bir virüs tasarladığını hayal et. Basit bir soğuk algınlığına yakalanıyorsun ve artık asla kızamık, AIDS, çocuk felci vesaire olmuyorsun. Neden aşılara ve tek tek insanlara ulaşmaya milyarlar harcansın ki? Eğer yöntemini bulursak doğa zaten tüm işi bizim yerimize halleder."

"Bu... olağanüstü," dedim.

"Olağanüstü ürkütücü," dedi J.C. ve elindeki bıçakla Dion'u işaret etti. "*Viksuikslerle* savaşmak için *smarkwat* kullanmak gibi bir şey."

"Ne?" diye sordu Ivy içini çekerek.

"Gizli bilgi," dedi J.C. "Fiktir, bu biftek çok güzel." Yeniden yemeğine gömüldü.

"Evet, olağanüstü," dedi Dion. "Biliyor musun, ben de ona yardım edecektim. Okuyacaktım ve sonunda ikimiz birlikte kendi biyoteknoloji şirketimizi kuracaktık. Bu hayalimiz de suya düştü artık." Dürümünden bir ısırık aldı. "Ama biliyor musun, her gün eve gelirdi ve annem ona 'Bugün neler yaptın?' diye sorardı. Ve abim gülümserdi. Çünkü iyi bir şey, çok önemli bir şey yaptığını bilirdi. Annem bunu anlamıyor olsa da o bilirdi."

"Bana sorarsan," dedim, "annen abinle gösterdiğinden çok daha fazla gurur duyuyordu."

"Evet, muhtemelen. Göründüğü kadar kötü değildir. Biz küçükken, babamın ölümünün ardından evi geçindirmek için köle gibi çalıştı. Şikâyet etmemeliyim aslında. Sadece... Her şeyi bildiğini sanıyor işte."

"Ergenler her şeyi bildiğini sanmaz çünkü," dedi Audrey gülümseyerek Dion'a bakıp.

Başımı salladım, yemeğimle oynayıp bir yandan da Dion'u izledim. "Anahtarı sana mı verdi, Dion?" diye sordum açık açık.

Çocuk başını iki yana salladı.

"Onda değil," dedi Ivy. "Profesyonel görüşüme göre bunu bizden saklayabilecek kadar iyi bir yalancı değil."

"Yapman gereken," dedi Dion yine dürümünden ısırık alıp, "acayip bir mekanizma falan aramak."

"Mekanizma mı?"

"Evet," dedi Dion. "Söylediğin şeyi saklamak için kendisi bir teçhizat yapmış olmalı. Sürekli bir şeylerin üstüne LED ışıkları yapıştırır, kendine yeni rozetler falan yapardı. İddiaya varım o şeyi de böyle saklamıştır. Bir patatesi kaldırırsın, o gider bir bozukluğa çarpar, yüz tane kaz gökyüzüne havalanır ve anahtar kafana düşer. Böyle bir şey."

Suretlerime baktım. İkna olmuş görünmüyorlardı ama belki buradan bir yere varabilirdik. Dion'un tarif ettiği gibi bir mekanizma değilse de bir dizi işlem ya da bir süreç olabilirdi. Belki de Panos ölmesi hâlinde tüm gerçekleri ortaya serecek bir tür emniyet supabı yerleştirmişti ama sistem bir sebepten tetiklenmemişti.

Kendimi bir parça omlet yemeye zorladım. Sırf Wilson kaçınılmaz olarak sorduğunda ona cevap verebilmek için. Ne yazık ki beklediğim mesaj yemek sırasında gelmedi. Herkes bitirdikten sonra elimden geldiğince oyalandım ama artık biraz daha kalırsak Zen'i şüphelendirebilirdik.

Böylece arabaya döndük ve suretlerimi yan kapıdan arabaya soktuktan sonra şoför koltuğuna geçtim. Tam direksiyona yerleşmiş, bir sonraki hamlemi düşünüyordum ki ensemde bir silahın soğuk metalini hissettim.

18

Dion her şeyden habersiz yolcu koltuğuna bindi. Bana baktı, derken dondu kaldı ve beti benzi attı. Dikiz aynasına bir bakış attığımda Zen'in koltuğumun arkasında diz çöktüğünü, silahı kafama bastırdığını gördüm.

Lanet olsun. Demek umduğumun aksine beklememeye karar vermişti. Telefonum cebimde külçe gibi ağırdı. Wilson'ın işi neden bu kadar uzun sürmüştü ki?

"Mümkünse arkaya, yanıma gelin, Bay Leeds," dedi Zen yumuşak bir sesle. "Genç Maheras, sen yerinde kal. Şiddete başvurmaya ne kadar istekli olduğum konusunda sizi uyarmama gerek olmadığını varsayıyorum."

Ter içinde kalmıştım; dikiz aynasında J.C.'nin yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. Zen'in şu anda önünde yere çöktüğü koltukta oturuyordu, buna rağmen kadını şu ana kadar görmemişti. Kadın ikinci keredir bizi faka bastırmıştı ve J.C. hiçbir şey yapamamıştı. Zen bu konuda benden kat kat daha becerikliydi.

J.C. bir işe yaramayacak olsa da silahını çekti ve bana Zen'in söylediklerini yapmamı işaret etti. Arka koltukta yanında olursam üzerine atılmak için daha iyi bir pozisyonda olurdum.

Fakat ben arkaya geçerken Zen silahını bir an bile üzerimden ayırmadan en arka koltuğa geçti; Ivy'yle Audrey'in iki ayrı uca çekilip büzülmesine neden oldu.

"Silahın," dedi Zen.

İlk seferinde yaptığım gibi yine silahımı belimden çıkarıp önüme yere bıraktım. Bu kahrolası şeyi hiç taşımasam da olurdu!

"Şimdi de telefonun."

Telefonumu uzattım.

"Dinleme cihazını fark ettin, aferin," dedi. "Şimdi birlikte bir gezintiye çıkıp bu meseleyi enine boyuna konuşacağız. Genç Maheras, senin bu konuyla bir alakan yok. Direksiyona geç. İstediğin yere gidebilirsin. Seninle işimiz bittikten sonra özgür kalacaksın. Nereye gideceğin sana kalmış. İstersen polise git. Ama bizden uzak duracaksın. Öldürmek için kiralanmadığım insanları öldürmekten hoşlanmam. Doğru olmaz... Bilirsin, beleşe ekstra iş yapmak iyi bir şey değil."

Dion anında fırlayıp şoför koltuğuna geçti. Anahtarı kontakta bırakmıştım.

"Bu iyi oldu," dedi J.C. alçak sesle. "Çocuğun gitmesine izin veriyor ve bizimle de insan içinde dolaşacak. Bunu niye yaptığını anlamadım ama patronlarının aslında ondan kimseyi öldürmemesini istediği anlamına geliyor bence."

Başımı salladım. Ensemden terler boşanıyordu. Zen silahını sallayarak işaret verdi ve yan kapıyı açıp suretlerimin inmesini

bekledi. Önden J.C. indi, onu Ivy ve Tobias takip etti. Audrey inerken elini cesaret verircesine omzuma koydu; yavaşça başımı salladım ve ondan önce inmeye davrandım.

Zen atılıp beni omzumdan yakaladı ve geri çekti. Ardından kapıyı çekip kapattı.

"Maheras," dedi silahı ona doğrultup. "Sür. Hemen."

"Ama—"

"Sür yoksa tetiği çekerim."

Çocuk gazı kökledi ve park yerlerini ayıran alçak bordürün üstünden geçti. Ben sersemlemiş bir hâlde arabanın yanına yaslanmış yatıyor, gözlerimi kırpıştırıp az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Zen...

Suretlerim!

Ağzımdan bir çığlık koptu, dönüp yüzümü cama yapıştırdım. Ivy'yle Tobias afallamış bir yüzle park yerinde dikiliyorlardı. Zen, Dion'a otoparktan caddeye çıkmasını ve normal bir hızla sürmeye devam etmesini söyledi... *Polisleri peşimize takmaya kalkma rica ederim.*

Doğru dürüst dinlemiyordum. Suretlerimi kandırıp arabadan indirmiş, beni onlardan ayırmıştı. Geriye sadece Audrey kalmıştı. O da şans eseri. Bir saniye daha geçse o da gitmiş olabilirdi. Buz kesmiş bir hâlde dönüp Zen'e baktım. Kapattığı kapının yanındaki koltuğa yerleşmişti ve elindeki silahı bana doğru tutuyordu.

"Dersime çalıştım," dedi. "Bu arada bilgin olsun, hakkındaki bilimsel makaleler bayağı faydalı oldu, Bay Leeds."

Audrey ikimizin arasında yere oturmuş, ellerini dizlerine sarmış, ağlıyordu. Şu anda yanımda sadece o vardı ve –

Bir saniye!

J.C.! Camdan baktığımda J.C.'yi görmemiştim. Tekrar cama döndüm, gözlerimle onu aradım. İşte oradaydı! Elinde silahı ve yüzünde kararlı bir ifadeyle kaldırımda var gücüyle koşuyordu. Bizimle aynı hızda değilse de yakındı.

Tanrı onu korusun. Diğer ikisi gafil avlanmış, öylece kalakalmışken J.C. harekete geçmeyi başarmıştı. Kaldırımdaki birkaç kişinin etrafından dolandı, neredeyse insanüstü bir sıçrayışla bir bankın üzerinden atladı.

Audrey nereye baktığımı görünce canlandı. "Vay," diye fısıldadı. "Bunu nasıl yapıyor?"

Araba yaklaşık altmış kilometre hızla gidiyordu. Aniden bunu daha fazla sürdüremedim. J.C.'nin nefesi kesildi, koşmayı bırakıp takatsiz birkaç adım attı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sonunda, zaten yapamıyor olması gereken insanüstü koşudan bitap düşmüş bir hâlde kaldırıma çöktü.

İllüzyon. İllüzyonu sürdürememiştim. Audrey bana baktı, ne yaptığını fark edince olduğu yerde büzüldü. Onun suçu değildi gerçi. Ne kadar hızlı gittiğimizi ancak fark etmiştim.

"Sen," dedi Zen, "çok tehlikeli bir adamsın."

"Elinde silah tutan ben değilim," dedim yüzümü ona dönüp. Yanımda Ivy ve Tobias olmadan bu kadınla nasıl iletişim kuracak, nasıl konuşacaktım? Beni ölümcül durumlardan kurtaran J.C. olmadan ne yapacaktım?

"Evet, ama ben arada sırada bir insan öldürebilirim sadece," dedi Zen. "Sen şirketleri batırıyor, yüzlerce insanın hayatını mahvediyorsun. İşverenlerim yaptıklarından... çok endişeli."

"Ve beni yakalamanın işe yarayacağını mı düşündüler?"

diye sordum. "Bana Panos'un şifre anahtarını silah zoruyla bulduramazsın, Zen."

"Ceset artık umurlarında değil," dedi Zen. Sesi ilk kez belli belirsiz tedirgindi. "Servetlerini erittin ve hükûmeti üzerlerine saldın. Artık bu avla herhangi bir bağlantıları olmasını istemiyorlar. Tek istedikleri... bu işin bir an önce hallolması."

Harika. Planım işliyordu.

Fazla iyi işliyordu.

Ben söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışırken Zen öbür tarafa döndü, Dion'a yolu tarif etti. Sonra onu yeniden konuşturmaya çalıştıysam da oralı olmadı. Kaba kuvvet kullanmayı denemek gibi bir şansım yoktu. J.C. yanımda değilken ve beni yönlendirmiyorken olmazdı.

Belki... Belki suretlerim nereye gittiğimizi bulup peşimizden gelirdi. Yeterince zamanları olursa bir ara muhtemelen gelirlerdi.

Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrim yoktu.

Audrey yolun geri kalanında koltuklarımız arasında, kollarını dizlerine dolamış hâlde yerde oturmaya devam etti. Onunla konuşmak istiyor ama Zen'in gözleri üzerimdeyken bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Beni tüm suretlerimden ayırdığını zannediyordu. Eğer birinin hâlâ yanımda olduğunu fark ederse avantajımı kaybederdim.

Ne yazık ki yol bizi şehrin dışında bir yere getirmişti. Şehir sinsice ağzını açmış da kırları yavaş yavaş yutuyormuş gibi görünüyordu. Etrafta birkaç ev inşaatı vardı ama aynı zamanda gelecekte yapılacak müstakil evleri ve benzin istasyonlarını bekleyen geniş araziler ve ağaçlar da vardı. Zen bizi ağaçlıklı

bir alana doğru yönlendirdi ve toprak bir yoldan, "ailem nesillerdir bu toprakları ekip biçiyor" türünde ve çevresinde hiçbir şey bulunmayan bir eve doğru gitmeye başladık.

Ev, komşuların çığlıkları duyamayacağı ve silah seslerini haşaratla mücadele zannedeceği kadar uzaktı her şeyden. *Hiç iyi değil.* Zen, Dion'la beni zemindeki kiler kapısına doğru götürdü ve merdivenlerden aşağı inmemizi emretti. İçerde duvarlara çuvallar dayanmıştı ve çuvallardan dökülen patatesler öyle eskiydi ki muhtemelen İç Savaş'ı görmüşlerdi. Tavanın merkezinden sarkan çıplak ampul sert bir ışıkla etrafı aydınlatıyordu.

"Ben gidip son durumu rapor edeceğim," dedi Zen, Dion'un telefonunu da alıp. "Siz rahatınıza bakın. Benim tahminime göre, işverenlerimin tepesinde patlayan fırtına dinene kadar en az birkaç hafta burada kalırsınız."

Basamakları çıktı ve kapıyı ardından kilitledi.

19

Dion derin bir nefes aldı ve pişmiş toprakla cüruf karışımından yapılmış duvara yaslandı, ardından olduğu yerde çöküp oturdu. "Birkaç hafta mı?" diye tekrarladı. "Birkaç hafta boyunca burada tıkılı mı kalacağız?"

Konuşmadan önce bir an duraksadım. "Hı hı," dedim sonunda. "Korkunç bir şey, ha?"

Dion başını kaldırıp bana baktı ve o bir anlık duraksama için kendime lanet ettim. Çocukcağız korkudan, panikten katılmış gibiydi. Büyük olasılıkla ilk kez silah zoruyla araba kullanmıştı. İlk seferi en kötüsüdür.

"Burada birkaç hafta kalacağımızı düşünmüyorsun değil mi?" diye tahmin yürüttü Dion.

"Ben... Hayır."

"Ama dedi ki—"

"Bu şekilde konuşmak için eğitiliyorlar," dedim. Zen'in yerleştirdiği böceği çıkarmak için yakamın altına uzandım ve her ihtimale karşı ayağımla ezdim. Ardından kilerde dolaşıp bir çıkış aradım. "Rehinelere daima gerçekte olduğundan daha

fazla zamanları olduğunu söyle. Bu onları rahatlatır, hemen kaçıp kurtulmanın bir yolunu aramak yerine oturup plan yapmalarını sağlar. En son yapacağın şey onlara kendini çaresiz hissettirmektir. Çaresiz insanların sağı solu belli olmaz."

Çocuk yavaşça inledi. Sanırım tüm bunları açıklamasam daha iyiydi. Ivy'nin eksikliğini hissediyordum. Bana açıkça ne yapmam gerektiğini söylemediği durumlarda bile sırf yanımda olduğunu bilmek, insanlarla daha iyi iletişim kurmamı sağlamaya yetiyordu.

"Merak etme," dedim, yerdeki ızgarayı incelemek için eğilirken. "Zen bizi 'sorgulamak' için tek başımıza ormana götürmediği sürece güvende sayılırız. Eğer bunu yapmaya karar verirse, işte o zaman ölüm emrimiz verildi demektir."

Izgarayı kaldırdım. Ne yazık ki bir insanın sığmayacağı kadar dardı ve kayalarla çevrili bir çukurda sona eriyor gibi görünüyordu. Dolaşmaya devam ettim. Olmayacağını bile bile suretlerimin yorumlarını duymak için kulak kabartıyor, durumu analiz etmelerini, neyi incelemem gerektiğini söylemelerini, buradan çıkmak için teoriler üretmelerini bekliyordum.

Ama tüm duyduğum birtakım öğürtülerdi.

Dönüp Dion'a baktım ve midesini yere boşalttığını görünce ne yapacağımı bilemedim. İnatla parasını ödediği dürüm kus kus bitmek bilmedi. Bitirene kadar bekledim, sonra tozlu masanın üstündeki eski bir havluyu alıp kokuyu bastırmak için kusmuğun üzerini örttüm. Ardından Dion'un yanına diz çöküp elimi omzuna koydum.

Berbat görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı, yüzü kireç gibiydi. Alnı ter içinde kalmıştı.

Nasıl davranacaktım? Herhangi biri ne derdi? "Üzgünüm." Kulağa yavan geliyordu ama aklıma gelen tek şey buydu.

"Bizi öldürecek," diye fısıldadı Dion.

"Deneyebilir," dedim. "Ama öte yandan denemeyebilir de. Patronları büyük ihtimalle bizi öldürme riskini almak istemeyecektir."

Gerçi onları çaresiz bırakmıştım. Ve çaresiz insanların... ne yapacağı belli olmazdı.

Çocuğu kendi acısıyla baş başa bırakıp kalktım, Audrey'nin yanına yürüdüm. "Bizi buradan çıkarman gerekiyor," diye fısıldadım ona.

"Ben mi?" dedi Audrey.

"Yanımda sadece sen varsın."

"Bundan önce seninle sadece bir tek işe geldim!" dedi. "Ben silahtan, dövüşmekten, kaçmaktan ne anlarım!"

"Sen kriptografi uzmanısın."

"Uzman mı? Kriptografi üzerine tek bir kitap okudun. Ayrıca bunun kriptografiyle ne alakası var? Senin için duvardaki çizikleri yorumlayayım ister misin? Boku yediğimiz yazıyor!"

Ümitlerim suya düşmüş bir hâlde, korkudan titreyen Audrey'i öylece bırakıp kendimi odayı araştırmaya devam etmeye zorladım. Pencere yoktu. Duvarların dibinde zemin topraktı. Bir yeri biraz kazmayı başardım ama sonra tavandan sesler gelmeye başladı. Hiç iyi bir fikir değildi.

Sonra çıkışı bir denedim. Basamakları çıktım, direnci ölçmek için omzumla kapılara yüklendim. Ne yazık ki aralık yoktu. Kilit de yoktu. Dışarıda ulaşamayacağım bir yerde asma kilit vardı sadece. Koçbaşı yerine kullanacak bir şey bulabilir

ve bizi dışarı çıkarabilirdim belki ama bunu hiç şüphesiz Zen de duyardı. Zira ben onun üstümdeki zeminde yürüdüğünü, konuştuğunu duyabiliyordum. Telefonda biriyle gergin bir konuşma yapıyor gibiydi ama söylenenleri ayırt edemedim.

Tekrar odaya döndüm. Kaçırdığım bir şey var mıydı? Bir şey olduğuna emindim ama ne? Suretlerim olmadan ne bildiğimi bile bilmiyordum. Çok yalnızdım. Dion'un yanından geçerken yüzünde yabancı, çamurdaki topaklar kadar anlaşılmaz bir ifade gördüm. Yüzündeki bu ifade mutluluk muydu? Acı mıydı?

Kes şunu, diye buyurdum kendime. Ter içinde kalmıştım. O *kadar da kötü değilsin.* Tamam, Ivy yanımda olmayabilirdi ama bu beni aniden kendi türümün üyeleriyle hiçbir bağ kuramaz hâle getirmezdi. Getirir miydi?

Dion keyifsizdi. Orası kesin. Elindeki minik kâğıt parçalarına bakıyordu. Belli ki cebinde annesi tarafından bırakılmış başka Kutsal Kitap alıntıları bulmuştu.

"Ayet numaralarını yazıyor sadece," dedi bana bakıp. "Bu yüzden ayetlerde ne dendiğini bile bilmiyorum. Bilsem bir işe yaracak da sanki! Hıh!" Avucunu kapattı, sonra buruşturduğu kâğıtları havaya fırlattı. Kâğıtlar havada birbirinden ayrıldı, konfeti gibi yere yağdı.

Orada öylece durdum, kendimi en az Dion kadar kötü hissettim. Bir şey söylemem, onunla bir şekilde bağlantı kurmam gerekiyordu. Niye böyle hissettiğimi bile bilmiyordum ama nedense aniden ümitsizce bunu yapmayı ister olmuştum.

"Ölümden çok mu korkuyorsun, Dion?" diye sordum. Muhtemelen yanlış soruydu; yine de bir şey söylemek, hiçbir şey söylemeden sessizce dikilmekten iyiydi.

"Neden korkmayayım ki?" dedi Dion. "Ölüm her şeyin sonu. Hiçlik." Meydan okurcasına bana baktı. Ben hemen karşılık vermeyince devam etti. "Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek misin? Annem hep iyi insanların ödüllendirildiğini söyler durur ama Panos olabilecek en iyi insanlardan biriydi. Bütün hayatını hastalıkları iyileştirmeye adadı! Sonra ne oldu? Aptal bir kazada öldü."

"Neden ölümün bir son olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü öyle. Bak, şu anda bu dini saçmalıkları dinleyecek havada—"

"Sana vaaz verecek değilim," dedim. "Ben de ateistim."

Çocuk dikkatle beni süzdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim. "Neredeyse yüzde on beş. Gerçi itiraf etmem lazım, pek çok parçam aslında agnostik olduklarını iddia edeceklerdir."

"Yüzde on beş mi? Bu sayılmaz ki."

"Ah? Demek nasıl inançlı nasıl inançsız olacağıma sen karar vereceksin? Neyin sayılacağını, neyin sayılmayacağını sen söyleyeceksin?"

"Hayır, ama böyle inançsız olunabilse bile, yani *yüzde on beş ateist olmak* diye bir şey olsa bile, büyük bölümün hâlâ inanıyor olur."

"Tıpkı senin içinde minik bir bölümün hâlâ Tanrı'ya inanması gibi," dedim.

Bana baktı ve kızardı. Yanına, kustuğu yerin tam ters tarafına oturdum.

"İnsanların neden inanmak istediğini anlayabiliyorum," dedi bana. "Sandığın gibi sırf gıcıklığına huysuzluk eden şı-

manık bir çocuk değilim. Merak ettim, sorular sordum. Tanrı bana mantıklı gelmiyor. Ama bazen, sonsuzluğa baktığımda ve kendimi düşündüğümde, artık olmadığımı düşündüğümde, insanların neden inanmayı seçtiğini anlıyorum."

Ivy bu çocuğu dine döndürmemi isterdi ama şu anda burada değildi. Dolayısıyla başka bir şey sordum. "Sence zaman sonsuz mu, Dion?"

Omuz silkti.

"Hadi ama," diye bastırdım. "Bir cevap ver. İçini rahatlatmak mi istiyorsun? Sana bir çözüm yolu gösterebilirim... Yani en azından suretim Arnaud yapabilir. Ama önce cevap ver. Zaman sonsuz mu?"

"Kesin olarak bilebileceğimizi sanmıyorum," diye karşılık verdi Dion. "Ama evet, bence öyle. Bizim evrenimiz sona erdikten sonra başka bir şey olacak. Burada değilse başka boyutlarda. Başka yerlerde. Başka büyük patlamalar olacak. Madde, uzay, sonsuza kadar devam edecek."

"Yani sen ölümsüzsün."

"Atomlarım, belki," dedi. "Fakat bu ben değilim. Metafizik saçmalık—"

"Metafizik değil," diye sözünü kestim. "Sadece bir teori. Eğer zaman sonsuzsa, o zaman olabilecek her şey olacak ve de çoktan oldu. Yani sen önceden oldun, Dion. Hepimiz olduk. Tanrı olmasa bile, bir yerlerde cevaplar ve ilahi bir şey yoksa bile, biz ölümsüzüz."

Alnı kırıştı.

"Bunu bir düşün," dedim. "Evren kozmik zarlarını attı ve yarı-rasgele bir şekilde bir araya gelen atomlarınla, sinirlerinle

ve kimyasallarınla sen oldun. Hep birlikte bunlar senin kişiliğini ve anılarını, senin varlığını yaratıyor. Ve eğer zaman sonsuza dek devam edecekse bu rasgele birleşim bir gün yeniden olacak demektir. Yüzlerce trilyon yıl sürse de yine olacak. Yine sen olacaksın. Anılarınla, kişiliğinle sen. Sonsuzluk bağlamında, evlat, hepimiz tekrar tekrar yaşamaya devam edeceğiz."

"Ben... bunun nasıl içimi rahatlatacağını anlamadım açıkçası... Hadi doğru olduğunu kabul etsek bile."

"Ciddi misin?" diye sordum. "Çünkü bence bu müthiş bir şey. Mümkün olan her şey sonsuzluk söz konusu olduğunda aslında gerçek demek. Yani sadece sen geri gelmeyeceksin, her yinelemede her bir ihtimal de gerçek olacak. Bazen zengin olacaksın. Bazen fakir olacaksın. Aslına bakarsan beyin kusuru sebebiyle gelecekte bir gün, o gelecekte hiç yaşamadığın hâlde bugünkü anılarına sahip olacaksın. Yani tekrar tamamen sen olacaksın ve bunun açıklaması da mistik saçmalıklar falan değil, basit matematik. En küçük bir ihtimali bile sonsuzlukla çarptığında o ihtimal sonsuz olur."

Ayağa kalkıp ona doğru eğildim, gözlerinin içine bakıp elimi omzuna koydum. "Her bir olasılığın tüm varyasyonları, Dion. Bir noktada sen –şu anki sen, aynı düşünce süreciyle– zengin bir ailede doğacaksın. Annenle baban öldürülecek ve adaletsizlikle savaşmaya karar vereceksin. Bu oldu. Bu olacak. İçini rahatlatmak mı istiyorsun? Eh, içini ölüm korkusu sardığında, karanlık düşünceler seni ele geçirdiğinde, dosdoğru karanlığa bak ve ona şöyle söyle: *'Seni dinlemeyeceğim çünkü ben sonsuzum.'*

Dion gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu... birinin şimdiye dek bana söylediği en acayip şey,"

Çocuğa göz kırptım ve onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp Audrey'nin yanına geri döndüm. Söylediklerimin ne kadarına gerçekten inandığımdan emin değildim ama ağzımdan bunlar dökülmüştü. Aslında, evrenin her birimizin sonsuz olmasıyla başa çıkabileceğinden şüpheliydim.

Belki de Tanrı buna benzer saçmalıkları engellemek için vardı.

Audrey'i kolundan tutup sesimi alçalttım. "Audrey, şimdi tüm dikkatini bana ver."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ağlamıştı.

"Şimdi düşüneceğiz," dedim ona. "Bildiğimiz her şeyi ama her şeyi didik didik edeceğiz ve buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Ben... yapamam..."

"Yapabilirsin. Sen benim bir parçamsın. Tüm bunların bir parçasısın. Bilinçaltıma girebilirsin. Bizi kurtarabilirsin."

Gözlerime baktı ve benim inancım ona da geçti. Kararlılıkla başını salladı ve tam bir konsantrasyon ifadesi takındı. Cesaret verircesine gülümsedim.

Yukarıda binanın kapısı açıldı ve kapandı.

Hadi, Audrey.

Zen'in ayak sesleri binanın etrafından dolandı, kilerin kapısında durdu ve kilit şıngırdadı.

Hadi...

Audrey pat diye başını kaldırdı ve bana baktı. "Cesedin nerede olduğunu biliyorum."

"Ceset mi?" dedim. "Audrey, bizim önce buradan—"

"Zen'i kiralayan şirkette değil," dedi Audrey. "13'te de değil. Çocuk hiçbir şey bilmiyor. Ben nerede olduğunu biliyorum."

Kilerin kapısı açıldı. İçeriye dolan ışıkla yukarıda Zen'in silueti belirdi. "Bay Leeds," dedi. "Benimle geliyorsun. Seni yalnız sorgulamam gerekiyor. Fazla uzun sürmez."

Buz kestim.

20

"Ah, lanet olsun," dedi Audrey benden uzaklaşarak. "Bir şey yapman lazım. Seni öldürmesine izin verme."

Zen'e bakmak için döndüm. Kadın yine çok şıktı; kiralık katil değil de Manhattan'da bir yayınevinin süslü genel yayın yönetmenlerinden biri gibi görünüyordu. Sahte bir kayıtsızlıkla basamakları indi.

Bu rahat tavırlar ile yukarıda yaptığı telefon görüşmesindeki gerginlik birleşince, her şey apaçıktı ortadaydı.

Beni öldürecekti.

"Bunu yapmayı gerçekten istiyorlar mı?" diye sordum ona. "Bu bazı sorulara sebep olacaktır. Sorunlara."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Silahını çıkardı.

"Bu oyunu devam ettirmek zorunda mıyız cidden, Zen?" diye karşılık verdim. Bir yandan da deli gibi bunu durduracak, geciktirecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. "İkimiz de ne yapmak üzere olduğunu biliyoruz. O beceriksizlerin emirle-

rine uyacak mısın gerçekten? Kendini büyük tehlikeye atmış olursun. İnsanlar benim nereye kaybolduğumu merak eder."

"En az bir o kadar kişi de yakalarından düştüğün için memnun olur herhâlde," dedi Zen. Susturucuyu çıkarıp silahına takmaya başladı. Numara yapmayı bırakmıştı.

Audrey inledi. Takdire şayan bir şekilde Dion ölümle oturarak karşılaşmak istemeyerek ayağa kalktı.

"Onları çok zorladın, Bey Deli," dedi Zen. "Onları özel olarak mahvetmek istediğin fikri kafalarına yerleşti ve bir kabadayıyı ittiğinde ne yaparsa onlar da aynı tepkiyi veriyor. Onlar da tüm güçleriyle seni itiyor ve sorunun çözülmesini umuyorlar." Silahını kaldırdı. "Bana gelince, ben başımın çaresine bakarım. Yine de beni düşündüğün için sağ ol."

Ter içinde, panik içinde silahın namlusuna baktım. Umut yoktu, bir planım yoktu, suretlerim yoktu...

Ama Zen bunu bilmiyordu.

"Etrafını sardılar," diye fısıldadım.

Zen tereddüt etti.

"Bazılarının teorisi de," diye devam ettim, "gördüğüm insanların hayalet olduğu yönünde. Eğer hakkımda araştırma yaptıysan biliyor olmalısın. Yapmamın mümkün olmadığı şeyler yapıyorum. Bilmemin mümkün olmadığı şeyleri biliyorum. Çünkü yardım alıyorum."

"Sen dâhisin, hepsi bu," dedi ama yan gözle etrafını kolaçan etmeden edememişti. Evet, hakkımda araştırma yapmıştı. Suretlerim yanımda olmadığında şirazemin kayacağını bilecek kadar derin bir araştırma.

Ve kimse benim dünyamın derinlerine dalıp da... hiç etkilenmeden yüzeye çıkamazdı.

"Bize yetiştiler," dedim. "Arkandaki basamaklarda duruyorlar. Onları hissedebiliyor musun, Zen? Seni izlediklerini? Ellerini boynuna uzattıklarını? Beni öldürürsen onlarla ne yapacaksın? Ömrünün geri kalanını peşinde benim ruhlarımla mı geçireceksin?"

Çenesini sıktı. Dönüp arkasına bakmamak için tüm gücüyle kendiyle mücadele ettiği belliydi. Vay canına, yaptığım numara gerçekten işe yarıyor muydu?

Derin bir nefes aldı. "Bana musallat olan ilk ruhlar onlar olmayacak, Leeds," diye fısıldadı. "Eğer cehennem varsa ben orada yerimi çok uzun zaman önce ayırttım."

"Öyle mi diyorsun?" diye karşılık verdim. "Tabii asıl merak ediyor olman gereken şey, madem ben dâhiyim, bilmemem gereken şeyler biliyorum, o zaman neden şu anda bizi buraya getirdim. Neden seni tam şu anda tam burada istedim?"

"Ben..." Silahı bana doğru kaldırdı. Etrafında soğuk bir esinti dolaştı, eski patates çuvallarının ağızları hışırdadı.

Telefonum cebinde çalmaya başladı.

Zen resmen tavana sıçradı. Alnına biriken terlerle bir küfür savurdu, elini cebinin üstüne koydu... Ve silahı kaldırıp tetiği çekti. Panikle. Yanımdaki sütundan minik tahta parçaları savruldu. Dion kendini korumak için eğildi.

Zen'in gözleri dehşetle büyümüştü; gözbebeklerinin etrafında boylu boyunca göz akını görebiliyordum. Silahı tutan eli titriyordu. Gözleri bana kilitlendi.

"Telefona bak, Zen," dedim.

Kıpırdamadı.

Hayır! Böyle bitemezdi. Çok yaklaşmıştım. Bakması–

Başka bir telefon çaldı. Bu kez onunkiydi galiba. Cebinde titreşiyordu. Zen bocaladı. Gözlerinin içine baktım. O anda ikimizden biri çıldırmak üzereydi, cinnetin eşiğindeydi...

Ve o biri, asıl deli değildi.

Telefonu sustu. Bunu gelen mesajın sesi takip etti. Soğuk kilerde birbirimize bakarak bekledik, ta ki sonunda Zen cebine uzanıp telefonunu çıkarana kadar. Birkaç saniye boyunca ekrana baktı. Sonra bir kahkaha attı. Kısa, hırıltılı bir kahkaha. Geri çekilip bir arama yaptı, fısıldayarak biriyle konuştu.

Rahat bir nefes aldım ve Dion'un yanına gidip kalkmasına yardım ettim. Zen tekrar, bu kez daha yüksek sesle gülünce Dion ondan tarafa baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu bana.

"Artık güvendeyiz," dedim. "Değil mi, Zen?"

Yine güldü. Ardından telefonu kapattı ve bana baktı. "Siz öyle diyorsanız, efendim."

"... Efendim mi?" diye sordu Dion.

"Exeltec sallantıdaydı," dedim. "Hükûmet soruşturması geçirdiği haberlerini yaydım ve Yol da onları ekonomik olarak zorlayacak düğmelere bastı."

"Onları çaresiz duruma düşürmek için mi?" dedi Dion.

"Şirketin değerini düşürmek için," dedim, küçük dilini yutmuş gibi görünen Audrey'in yanından geçip Zen'e doğru yürürken. "Ki şirketi almaya gücüm yetsin. Bu kısmı aslında Yol halledecekti ama işi bitiremedi. Geri kalan yatırımcıları

araması ve hisselerini alması için Wilson'ı göndermek zorunda kaldım." Elimi Zen'e doğru uzattım. Telefonumu verdi.

"Yani..." dedi Dion.

"Yani şu anda şirketin yüzde altmış hissesine sahibim," dedim Wilson'dan gelen mesaja bakarak. "Ve kendimi yönetim kurulu başkanı atadım. Bu da beni Zen'in patronu yapar."

"Evet, efendim." dedi Zen. Çabuk toparlanmıştı, yine de ellerinin titrediğini görebiliyordum. Duruşundaki ve yüzündeki kaskatı ifade de kendini ele veriyordu.

"Dur bir saniye," dedi Dion. "Sen şimdi bir kiralık katili, şirketi dışarıdan sinsice ele geçirerek mi alt ettin?"

"Oyunu bana dağıtılan kartlara göre oynadım. Ayrıca ille de sinsice denemez, tahminimce hisselerini satanlar zaten gemiden atlamaya dünden hazırdı."

"Tabii eminim biliyorsunuz," dedi Zen hiç teklemeden, "aslında sizi vurmak gibi bir niyetim yoktu. Bildiklerinizi öğrenmek için sizi korkutmam gerekiyordu sadece."

"Elbette." Kendini ve Exeltec'i cinayete teşebbüs suçlamasından sıyırmak için yapması gereken resmi açıklama buydu. Devir sözleşmesinde beni onlara dava açmaktan alıkoyan kısıtlamalar vardı zaten.

Telefonumu cebime koydum, silahımı Zen'den geri aldım ve Audrey'e başımla bir işaret yaptım. "Hadi artık gidip şu cesedi alalım."

21

Bayan Maheras'ı yine bahçede bulduk. Yere diz çökmüş; ekiyor, suluyor, çapalıyordu.

Ona doğru yürüdüm. Yüzündeki ifadeye bakılırsa sırrının açığa çıktığını anlamıştı. Yine de yanına diz çöktüm, eliyle işaret ettiğinde karton kutu içinde yetiştirilmiş çiçekleri ona uzattım.

Uzaktan siren sesleri duyuldu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Üzgünüm," dedim. "Ama evet." Cesedi önce federallerin alacağını bildiğimden Yol'a mesaj çekmiştim. Arkamda Audrey, Tobias, Ivy ve başını yerden kaldıramayan J.C. bize yaklaştı. Akşam güneşiyle uzayan gölgeleri gözüme vurdu, hemen arkalarındaki Dion'u görmemi engelledi. Onları Zen'in bizi tuttuğu yerden kilometrelerce uzakta yolda bulmuştuk; beni bulmak için yürüyorlardı.

Çok yorgundum. Ah, nasıl yorgundum. Bazen o anın heyecanıyla insan unutabiliyor. Ne zaman ki gerilim sona eriyor, yorgunluk üzerinize çullanıyor.

"Bunu görmem gerekirdi," dedi Ivy tekrar, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Görmeliydim. Ortodoksların büyük bölümü ölü yakmaya kesin olarak karşıdır. Bunu yeniden diriltilmeyi beklemesi gereken bedenin kutsallığına saygısızlık olarak görürler."

Panos'un hücrelerindeki bilgiye öyle bir takılıp kalmıştık ki cesedin çalınması için tamamen farklı sebepler de olabileceğini hiç düşünmemiştik. Kanunlara saygılı bir kadınla bir papazın oturup birlikte soygun planlamasına sebep olacak kadar güçlü sebepler.

Bir bakıma bayağı etkilenmiştim. "Gençken temizlikçiydin," dedim. "Dion'a senin hayatınla, işinle ilgili daha fazla soru sormalıydım. Ona ve abine bakmak için köle gibi çalıştığını söylemişti. Ama tam olarak ne yaptığını sormadım."

Bayan Maheras bahçenin bir köşesindeki oğlunun mezarının üstüne çiçek ekmeye devam etti.

"Morgdaki temizlik görevlisinin yerine geçtin," dedim. "Kadını parayla ikna ettin herhâlde ve papaz morgun kapısına bandı yerleştirdikten sonra o akşam onun yerine sen işe gittin. Papaz kendisiydi, kimse onun yerine geçmedi. Oğlunun yakılmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmaktan, sonuna kadar gitmekten çekinmediniz."

"Beni ne ele verdi?" diye sordu Bayan Maheras sirenler yaklaşırken.

"Gerçek temizlik görevlisinin tüm hareketlerini aynen yaptın," dedim. "Banyoyu temizledikten sonra, temizlediğinin kanıtı olarak duvardaki çizelgeyi imzalamak da dâhil."

"Ama Lilia'nın imzasını aynen taklit ettim!" dedi Bayan Maheras ilk kez yüzüme bakarak.

"Evet," dedim. Ardından oğlunun cebine koyduğu, üzerlerinde ayet numaraları yazan minik kâğıtlardan birini kaldırdım. "Fakat çizelgeye temizlik saatini de yazdın ve Lilia'nın rakamlarını çalışmamıştın."

"Senin çok kendine has bir sıfırın var," diye açıkladı Audrey tüm kendini beğenmişliğiyle. Bu davayı çözen kriptografi olmamıştı sonuçta. Eski moda el yazısı analizi yeterli olmuştu.

Bayan Maheras içini çekti, ardından küçük küreğini toprakta bırakıp başını eğdi ve sessizce dua etmeye başladı. Ben de başımı eğdim. Ivy ve J.C. de öyle. Tobias yapmadı.

"Yani onu alacaksınız," diye fısıldadı Bayan Maheras duası bittiğinde. Şimdi üzerinde domatesler ve çiçekler ekili olan yere baktı.

"Evet," dedim ayağa kalkıp dizlerimdeki tozu silkelerken. "Ama en azından yaptığınız şey yüzünden çok başınız ağrımayacak. Yasalar cesetleri herhangi birinin malı olarak görmüyor, dolayısıyla yaptığınız şey hırsızlık sayılamaz."

"Züğürt tesellisi," diye mırıldandı. "Onu yine alacaklar ve yakacaklar."

"Evet," dedim dalgın bir şekilde. "Tabii oğlunuzun cesedinde hangi sırların gizlendiğini kim bilir? Kendi DNA'sına gizli veriler ekliyordu ve oraya her tür bilgi saklamış olabilir. Doğru zamanda yapılan doğru bir ima hükûmeti çok ama çok uzun sürecek bir araştırma sürecine de sokabilir."

Bayan Maheras başını kaldırıp dikkatle bana baktı.

"Bilim adamları insan vücudunda ne kadar hücre olduğu konusunda henüz fikir birliğine varamadı," diye açıkladım. "Bazı kaynaklar sayısının trilyonlara vardığını söylüyor. Belki

ondan da fazladır. Tüm bu hücreleri tek tek araştırmak onlarca yıl sürebilir ki hükûmetin bunu yapmak isteyeceğinden şüpheliyim. Fakat eğer gerçekten önemli bir şey olabileceğini düşünürlerse, bir noktada araştırma ihtimalini göz önünde bulundurarak cesedi saklamak isteyebilirler.

"Layığıyla gömülmez belki ama yakılmaz da. Bildiğim kadarıyla Kilise, başkalarına yardım etmek için organ bağışlamayı destekliyor. Bu da bir tür organ bağışı olarak görülebilir belki."

Bayan Maheras düşünceli görünüyordu. Onu öylece bıraktım ve Dion teselli etmek yanına koştu. Öte yandan önerim bir fark yaratmış gibi görünüyordu. Buna şaşırmadan edemedim. Ben aile üyelerimden birinin kim bilir ne kadar süreliğine dondurulmasındansa yakılmasını tercih ederdim.

Oysa eve yaklaşırken arkamı dönüp baktığımda Bayan Maheras'ı bariz bir şekilde canlanmış buldum.

"Haklıydın," dedim Ivy'ye.

"Ne zaman haklı çıkmadım ki?"

"O kadarını bilmem," dedi J.C. "Ama ilişki konularında bazen çok yanlış seçimler yapabiliyorsun."

Hepimiz ona baktık ve kıpkırmızı kesildi.

"Beni *terk etmesinden* bahsediyordum," diye itiraz etti. "En başta beni seçmiş olmasından değil!"

Gülümsedim ve mutfağa girdim. Geri döndüklerine çok mutluydum. Fotoğrafların asılı olduğu koridordan ön kapıya yürüdüm. Federalleri dışarda karşılamak istiyordum.

Derken durdum. "Şurada, duvarda çıplak bir yer var. Çok tuhaf görünüyor. Evde her yer, tüm yüzeyler, masalar, duvarlar bir şeylerle kaplı. Şurası hariç." Aile fotoğraflarının ve

iki aziz resminin asılı olduğu yeri işaret ettim. Minik çiviler dışında iki boş yer vardı. Ivy daha önce, Panos'un azizinin resmini Bayan Maheras'ın büyük ihtimalle cenaze için indirdiğini söylemişti.

"Ivy," dedim, "Panos öldüğünde o resmin indirileceğini ve cesediyle birlikte gömüleceğini biliyordur mutlaka, değil mi?"

Birbirimize baktık. Sonra uzanıp çiviyi çektim. Tuhaf bir şekilde direnç gösterdi. Bu kez daha sertçe çektim ve çıktı... Fakat diğer ucuna bir düğme ve ip sarılmıştı.

Duvarın arkasında bir şey tık etti.

Ani bir endişeyle suretlerime baktım, derken yakındaki elektrik anahtarı, arkasındaki kısımla falan, tıpkı arabaların ön panosundaki gizli bardak tutacakları gibi komple öne doğru çıktı. Az önce duvarın içinde kalan kısmın etrafında şimdi LED ışıkları yanıp sönüyordu.

"Lanet olsun böyle işe," dedi J.C. "Çocuk haklı çıktı, iyi mi?"

"Lanet okuma," diye mırıldandı Ivy mekanizmaya daha yakından bakarken.

"Geleceğin küfrüne ne oldu?" diye sordu Audrey. "Ben onu sevmiştim."

"Bir şey fark ettim," dedi J.C. "Ben Boyutlararası Zaman Muhafızı olamam. Çünkü ben öyleysem hepinizin öyle olması lazım. Ve bu benim asla kabul edemeyeceğim kadar aptalca."

Dışarı çıkan parçaya uzandım ve oradaki USB belleği aldım. Üzerine keçeli kalemle bir şeyler yazılmıştı.

"*1 Krallar 19: 11-12*," diye okudum.

"*Ve O dedi ki*," diye alçak sesle ayeti okumaya başladı Ivy.

Suretlerime baktım ve derken kapı çalındı. Böylece belleği cebime koydum, duvardaki mekanizmayı geri ittim ve federalleri karşılamaya gittim.

Sonsöz

Dört gün sonra Beyaz Salon'da tek başımaydım. Tobias söz verdiği gibi tavandaki deliği kapatmıştı. Salon yine boş bir kâğıt gibiydi.

Suretlerim yokken benim olacağım şey de bu muydu? Boş bir kâğıt. Zen beni ele geçirdiğinde tam da böyle hissetmiştim. Kendimi kurtarmak için hiçbir şey yapamamıştım. Ne bir planım vardı ne de kaçabilmiştim. Tek yaptığım zamana oynamaktı. Ivy bazen, sonunda bir gün ona ya da diğerlerine ihtiyacım kalmayacak kadar kendime yetmeye başladım mı diye merak ederdi.

Onları kaybettiğimde olanlara bakılırsa bunun mümkün olacağı gün –eğer öyle bir gün olursa– henüz çok ama çok uzaktı.

Kapı yavaşça aralandı. Audrey üzerinde mavi bir mayoyla içeri girdi. Bana doğru yürüyüp elime bir parça kâğıt tutuşturdu. "Yetişmem gereken bir havuz partisi var. Ama bunu çözmeyi bitirdim. Anahtarı bulduktan sonra kolayca halloldu."

USB bellekte iki şey bulmuştuk. Birincisi, Panos'un vücudundaki verilerin şifresini çözecek olan anahtardı. Cesede

hükûmet el koymuştu ve onları vücudu dondurmaya ikna etmeyi başarmıştım. Ne de olsa üzerinde çok çok önemli bilgiler olabilirdi ve kim bilir belki bir gün şifre anahtarı bulunabilirdi.

Yol bana şifre anahtarını aramaya devam etmem için muazzam bir rakam teklif etmişti. Bunu reddettim ama yine muazzam bir rakama Exeltec'i benden satın almasını sağladım ve böylece bu işten gayet kârlı çıktım.

CDC, Panos'un herhangi bir bulaşıcı mikrop yaydığına dair kanıt bulamadı ve sonunda Panos'un bilgisayarında buldukları dosyanın I3'ü paniğe sürüklemek için içi boş bir tehdit olduğu sonucuna vardılar. Bu sabah daha erken saatte Dion'dan, hükûmetin cesedi yakmasına engel olduğum için kendi ve annesi adına teşekkür eden bir not aldım. Onlara henüz evlerinden çaldığım USB bellekten söz etmemiştim.

Bellekte şifre anahtarı ve... bir dosya daha vardı. Yine şifreli kısa bir yazı. Bir süre yazıya boş baş bakmıştık, ta ki şifre anahtarının belleğin üzerinde yazdığını fark edene kadar. Kutsal kitaptan bir ayetin ismiydi bu. Tek kullanımlık şifrelemede herhangi bir harf ya da rakamlar dizisi ya da ikisinin bir karışımı anahtar olarak kullanılabilir; gerçi ayet ismi gibi çok bilinen bir metin kullanmak pek de güvenli bir seçenek sayılmazdı.

Audrey salondan çıktı ama kapıyı aralık bıraktı. Dışarda Tobias'ın her zamanki bol takımıyla, yine kravatsız ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde duvara yaslandığını görebiliyordum.

Kâğıdı kaldırdım, Panos'un bıraktığı notu okumaya başladım.

Sanırım öldüm.

Aslında şaşırmamalıyım ama bunu sonuna kadar götüreceklerine yine de ihtimal vermemiştim. Yani sonuçta hepsi arkadaşlarım...

Yanılıyordu. O ana kadar benim ve diğer herkesin bildiği kadarıyla ölümü bir kazaydı.

Her bir insanın ayaklı bir bakteri ormanı olduğunu biliyor muydun? Her birimiz küçük birer biyom, küçük bir canlı topluluğuyuz. Ben bir değişiklik yaptım. Staphylococcus epidermidis adını taşıyan, hepimizde salkım hâlinde bulunan, çoğunlukla zararsız bir bakteri türünde.

Yaptığım değişiklikler öyle büyük şeyler değil. Küçük bir ekleme sadece. DNA'ya birleştirilmiş birkaç milyon kadar veri. I3 sürekli beni gözlüyordu ama denetim altındayken bile çalışmanın bir yolunu buldum. İnternette yaptığım yorumları da takip ediyorlardı ve ben de onları kendi silahlarıyla vurmaya karar verdim. Kendi tenimdeki bakteriye veriyi aktardım ve hepsiyle tek tek el sıkıştım. Yani iddiaya varım değiştirilmiş bakteri şu ana kadar tüm dünyaya yayılmıştır.

Kimseye bir zararı olmaz. Ama eğer bunu bulduysan, sakladığım verilerin şifresini çözmek için anahtar da elinde. Karar senin, Dion. Bunu tamamen sana bırakıyorum. USB bellekteki bilgiyi açık edersen herkes benim ne üzerinde çalıştığımı öğrenir. I3'ün ne yaptığına dair tüm sorular cevaplanmış olur ve herkes eşit şartlarda rekabete katılabilir.

Bir süre daha nota bakmaya devam ettim, sonra kâğıdı katladım ve arka cebime koydum. Kapıya yürüdüm.

"Yapacak mısın?" diye sordu Tobias, yanından geçtiğim sırada. "Şifreyi paylaşacak mısın?"

USB belleği çıkarıp kaldırdım. "Dion, abisiyle bir şirket kurmaktan bahsetmemiş miydi? Hastalıkları tedavi etmek için. Her gün iyi şeyler yapmak için?"

"Öyle bir şeyler söyledi, evet," dedi Tobias.

Belleği havaya atıp tuttum. "Bunu bir kenara koyacağız ve mezun olduğunu gün ona postalayacağız. Belki de bu hayal onun sandığı gibi suya düşmemiştir. Her şey bir yana en azından abisinin son arzusunu yerine getirmiş oluruz." Bir an tereddüt ettim. "Fakat öncelikle Panos'un sakladığı bilgiye biz ulaşabilecek miyiz diye bir bakalım ve tehlikeli olup olmadığını görelim."

Federaller arasındaki bağlantılarım, tam da suretlerimin tahmin ettiği gibi kanser tehdidinin ben işe asılayım diye Yol'un uydurması olduğunu doğruladı. Fakat Panos'un gerçekte ne üzerinde çalıştığı hakkında hâlâ hiçbir fikrimiz yoktu. Her nasılsa bunu 13'tekilerden bile saklamayı başarmıştı.

"Teknik olarak," dedi Tobias, "bu bilgi Yol'a ait."

"Teknik olarak,' dedim belleği yeniden cebime koyarken, "şirkette hissem olduğuna göre bana da ait. Bunun benim sorumluluk alanımda olduğunu düşünelim."

Tobias'ı geçip merdivenlere yöneldim. "Asıl komik olan," dedim bir elim tırabzanda, "bunca zaman bir ceset arayıp durduk. Oysa bilgi her yerdeymiş. Tanıştığımız herkesin üzerinde."

"Bunu nereden bilecektik ki?" dedi Tobias.

"Tabii ki bilebilirdik," dedim. "Panos bize söyledi. 13'e gittiğimiz gece, gözümüzün önündeydi... Odasında duvara asılıydı."

Tobias merakla bana baktı.

"Bilgi," dedim, parmaklarımı –dolayısıyla Panos'un sakladığı bilgiyi saklayan bakterileri– birbirine sürtüp, "herkesin üzerinde."

Gülümsedim ve Tobias'ı kendine kendine gülerken bırakıp yiyecek bir şeyler bulmaya gittim.

Teşekkürler

Herkesten önce kitabı benim için yayına hazırlayan Moshe Feder ile çok önemli düzeltmeler yapan Gizemli Peter Ahlstrom'a teşekkür etmek istiyorum. Bu n. Bu ve diğer pek çok projedeki yardımları için Isaâc Stewart ile Kara Stewart'a çok teşekkürler. Howard Tayler da bir gün öğle yemeğinde benimle beyin fırtınası yaptı ve yardımları için kendisine bir beşlik çakmak isterim.

Bu kitabın ilk okuyucuları Mi'chelle Walker, Josh Walker, Kalyani Poluri, Rahul Pantula, Kaylynn ZoBell, Peter ve Karen Ahlstrom, Ben ve Danielle Olsen, Darci ve Eric James Stone, Alan Layton, Emily Sanderson ve Kathleen Dorsey Sanderson oldu.

Yayınevim Subterranean'da Yanni Kuznia, Bill Schafer, Morgan Schlicker ve Gail Cross'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Her zamanki gibi harika aileme, çok heyecanlı –ve çok meşgul– üç küçük oğlum da dâhil, çok teşekkür ediyorum.